

Violet Winspear

ŞEICUL

Colecția

Editura ALCRIS

Fermecată de misterioasa lume a deșertului, Diane pornește singură să o exploreze. Surprinsă de un nor de lăcuste, Diane rămâne pradă soarelui necruțător o zi întreagă. Este găsită de stăpânul locului care o sechestrează.

Reușește să scape și după o lungă urmărire este prinsă din nou de oamenii Șeicului. Tot mai deznădăjduită, Diane va lua o hotărâre capitală.

Smulgându-se cu un ultim efort din brațele lui și ghemuindu-se după perne, urmărită însă cu îndărădnicie de sărutările lui pătimașe, își repezea pumnii în chipul lui, îl zgâria, scoțând biete sunete gătuite, de ură și de implorare, pe care el însă parcă nu le auzea. Simțea cum se scufundă în sărutările lui tot astfel cum, cu o zi mai devreme, simțise cum o înghit cu încetul nisipurile deșertului.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-32-9

Lei 1800 +
36 T.L.

1836

A stylized red signature or logo, possibly representing the publisher or author.

Coperta: ANDY

© by Violet Winspear, 1979

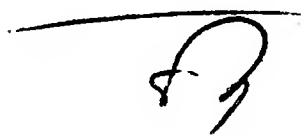
THE SHEIK'S CAPTIVE

Mills & Boon Limited

**Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin editurii
ALCRIS-M94**

VIOLET WINSPEAR .

26.08.1996

ȘEICUL

Traducere din limba engleză de
SANDA GEORGESCU

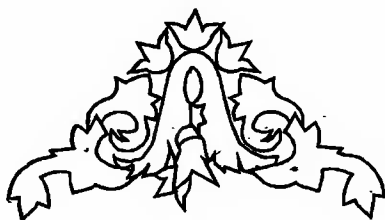

BUCUREȘTI, 1995

Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-32-9
Colecția „EL și EA“

CAPITOLUL I

Un ținut torturat, pârjolit, mistuit de flacăra necruțătoare suflând din țării. Un ocean de nisip dogoritor, unduindu-și dintr-o zare într-alta dunele colosale, imense talazuri aurii, încremenite.

Arar, stânci grămădite anapoda, relicve dintr-o altă eră, străjuind mohorâte surpăturile de la picioarele lor, unde, ghemuită la pândă, moșăie răbdătoare, în așteptarea pribeagului rătăcit, liniștea veșnică.

Nici urmă de drum. Doar, presărate haotic, ici-colo, resturi de stei, morfolite și scuipate cu dezgust de gura știrbă a timpului.

Pe scurt, o lume de mult părăsită de Dumnezeu în voia stihiilor sale. Un iad, asupra căruia marele călău, soarele, acum în apus, se îndârjea să trimită și ultima suflare de foc cu tot atâta neîndurare.

Deodată, pe cerul asfințitului, ca o mare de sânge, se contură zborul rotit al unui șoim, târcolindu-și de hăt, din înalturi, prada dibuită de privirea lui ascuțită pe obrazul împietrit al deșertului. Amarnica pasăre pluti ce pluti pe aripile ei desfășurate semet, apoi, abătându-se precum o săgeată spre pustiul nețărnut, ateriză scurt pe vârful unei stânci. Ochii ca două pământale nu-și

părăsiseră nici o clipă victima, ce zăcea chiar acolo, la poalele stâncii, pe fundul unei râpe molcome. O făptură pe jumătate înghițită de nisipuri, scurmând neajutorată, cu degetele vlăguite, grăunții sticloși de sub palmă, căutând, parcă, zadarnică ocrotire, ori, poate, o certitudine de care să-și agațe firicelul de viață.

Cu multă caznă, fata reuși să-și salte pleoapele, străduindu-se apoi să-și concentreze privirea înspăimântată pe orizontul îngust. Orbită de strălucirea soarelui purpuriu, vru să-și apere ochii cu mâinile și un geamăt nevoinic îi scăpă printre buzele bășicate; orice mișcare, cât de neînsemnată, ajunsese pentru ea un adevărat chin. Iar când, luându-și inima în dinți, încercă să-și salte capul doar puțin, o durere ca un cuțit o sfredeli până în creieri. Cu un țipăt răgușit, lăsă țeasta să i se prăvălească în nisipul adânc, acolo unde, pesemne, îi era pe veci locul...

Revăzu ca aievea norul de lăcuste năpădind năprasnic oaza și acoperind doar în câteva secunde vegetația scundă, calul și pe ea însăși. Una din scârboșeniile alea păcănitore găsisese de cuviință să-i pătrundă pe sub cămașă până între omoplați, făcând-o să se piardă cu firea și să scape frâul din mâini...

Dar lăcustele atacaseră Fetna pe la mijlocul dimineții, iar acum soarele stătea să apună... Trecuseră deci mai bine de zece ore de când se pomenise aruncată din șa și-și văzuse calul, înnebunit de spaimă, pierzându-se în galop

dezlănțuit printre dune, părăsind-o în voia soartei. Colac peste pupăză, și cu o gleznă scoasă din loc.

Când vrusese să facă un pas mai cu nădejde, o durere ca un fier înroșit o străpunsese până în moalele capului. Își desfăcuse așadar eșarfa de la gât și, legându-și zdravăn glezna beteagă, izbutise să șontăcăie preț de un ceas și mai bine, până ce, sfârșită de puteri, cu privirea încetoșată, călcase pe un bolovan ascuns în nisip și se prăbușise. Pe locul unde mai zăcea și acum.

Un talmeș-balmeș de imagini, unele pure închipuiri, se prefirau pe sub pleoapele strânse ale Dianei. Drumul străbătut în galop sălbatic peste nisipurile nemărginite. Ruinele unei fortărețe. Spahii cu mantii stacojii, învolburate de goana teribilă a cailor focoși. Chipuri vulturești pe jumătate ascunse sub glugile coborâte până-n sprâncene.

Din fragedă copilărie, Diane ascultase cu sufletul la gură povestirile bunicului ei despre Legiunea Străină și despre campaniile din Sahara. Iar acum, după ce atinsese vârsta majoratului, nu mai rezistase ispitei și-l rugase pe bunicul ei să-i îngăduie să vadă cu ochii ei acel tărâm de legendă. Ar fi fost în culmea fericirii dacă ar fi putut întreprinde călătoria împreună cu el, dar vajnicul colonel de spahii părea să-și fi pierdut în ultimul timp și bruma de putere ce o mai avea pe când, chinuit de nenumăratele răni nevindecate complet, fusese nevoit să se retragă din armată. Acum abia de mai trecea de poarta dragei sale grădini.

– Bine, mergi și salută Fetna și pentru mine, se învoise el. Dar ține minte, dragă! În ruptul capului să nu pleci de una singură în deșert! M-ai auzit?!

Așa cum zăcea acum, pe jumătate îngropată în nisip, fata clătină ușor din cap, dojenindu-se singură... Ce bine ar fi fost dacă ar fi ascultat de sfatul bunicului! S-a întâmplat, însă, că la Dar Arisi n-a găsit nici o ființă omenească mai acătării, cu care să împartă bucuria acelor clipe unice, râvnite cu patimă încă din copilărie. Hotelul era plin de tot soiul de găgăuți, sporovăind ca niște mori neferecate, turiști cu aparate de fotografiat agățate de gât până și când se așezau la masă, sau cupluri în luna de miere sorbindu-se din ochi sau giugiulindu-se fără rușine.

Dealtfel, Diane, timidă și retrasă din fire, prefera să nu apeleze la ajutorul unor necunoscuți.

Așadar, lăsând la o parte orice speranță că s-ar găsi cineva s-o însoțească din proprie inițiativă până la Fetna, închiriasse un cal de la grajdul hotelului și pornise la drum în compania bidiviului, a unui bidon de apă agățat de oblânc și a unui pistol... În sfârșit, o pornise spre Fetna, fortăreața biruită de deșert, acum pe jumătate ruină, dar pentru ea, Diane Ronay, cu imaginația clocotind de toate acele întâmplări ascultate cu sufletul la gură, o citadelă fremătând de viață... Și aproape când să-și vadă visul cu ochii, norul scârbos de lăcuste se abătuse asupra ei...

Ce nesăbuință, să-și piardă cumpătul din pricina unor gândanii! Deși amintirea atingerii hidoase îi

mai dădea încă fiori! Scăpase frâul din mâini și, proptindu-se în scări, își cărase singură pumni în spinare. Și iat-o acum pe trei sferturi moartă de sete...

– Nu-ți pierde niciodată sângele rece, îi repetase de atâtea ori bunicul. Atunci poți să pui cruce oricărei lupte, pentru că nu mai ai nici o șansă.

Dar ei avertismentul ăsta parcă-i intrase pe o ureche și-i ieșise pe cealaltă. Altfel, n-ar fi ajuns în situația asta disperată.

Cine ar fi plecat după ea, în deșert, să-i dea de urmă? Mai mult: cine i-ar fi observat lipsa? Poate doar proprietarul calului, văzând că dobitocul nu i se mai întorsese în grajd. Avea el, oare, să dea alarma la hotel?

Cu toată durerea de cap de-a dreptul feroasă, Diane se chinuia să-și amintească dacă atunci când a închiriat calul, a pomenit numele Fetnei. Nu, mai mult ca sigur. Nici prin gând nu-i trecuse ce năpastă o păștea. Se mulțumise să ceară un cal iute și puternic. Atât.

Doamne-Dumnezeule! Cum să iasă cu viață din iadul acesta? se întreba ea deznădăjduită.

Trăind atâția ani în preajma bunicului ei, bătrân oștean călit în nenumărate bătălii, Diane învățase să înfrunte primejdia cu seninătate. Acum, însă, arsă de sete și perfect conștientă de propria neajutorare, pierduse ultima fărâmbă de speranță și, firește, și curajul îi era pe ducă.

Odată pierdut în nemărginirea Saharei, înainte ca setea să te răpună sau ca vreo fiară sălbatică

să-ți taie calea, o și mai cumplită primejdie te păștea: întâlnirea cu semenii. Dacă „semeni“ pot fi numiți nomazii jechoși și nelegiuți. Iar pentru femeile albe pericolul reprezentat de aceștia este cu mult mai perfid. Din momentul capturării, soarta le este pecetluită: vor sfârși fie în haremul vreunui bogătaș musulman, fie ca slave ale tribului rătăcitor, târâte până în adâncul pustiului.

Bunicul Dianei, bun cunoscător al Saharei, îi ținuse nepoatei lui o adevărată prelegere despre grozăvia pustiului. Iar ea îi promitea de fiecare dată să fie cu ochii în patru. Aerul deșertului, însă, ca un vin cu puteri neștiute, parcă îi luase mințile și astfel, pornise ea să taie în două nisipurile Saharei până la Fetna, singură-singurică.

De la bun început își pusese în gând ca, ajunsă dinaintea ruinelor, să reconstruiască din imaginație fortăreața, așa cum arăta pe vremea când Philippe Gerard Ronay și spahiii lui cu inimi de leu stăteau de strajă pe metereze; și să și-i închipuie ieșind în galop vijelios prin porțile larg deschise, zburând ca vântul și ca gândul peste nisipurile cafenii ale deșertului ca să lovească fulgerător vicleanul inamic arab.

Diane fusese crescută în cultul civilizației europene. Era convinsă, deci, că fără francezi ținutul acela ar fi rămas pe veci sălbatic și păgân, deși strădania acestora se împiedicase mereu de lipsa de recunoștință a celor fericiți de ei, înțeleștarea celor două voințe puternice soldându-se, din nefericire, și cu multe vărsări de sânge. Spahiii,

știa ea bine, dovediseră nu rareori o cruzime ce nu-și avea egal decât în însăși ferocitatea vrăjmașului. Bunicul, însă, nu-și făcuse decât datoria, pentru că ordinele nu se discută, ci se execută.

Fata gemu stins. Ce n-ar fi dat să întoarcă timpul înapoi cel puțin cu o zi, ca să execute întocmai ordinul bunicului ei, colonelul. Orgoliul nemăsurat nu aduce decât nenorociri.

Luptându-se să învingă durerea ce-i izbea tâmplele ca un mai, se chinui să se ridice în picioare; dar, odată sus, i se tăie răsufarea. Dunele de nisip începură să se învârtă cu ea. Scoase un țipăt, pe care șoimul cocoțat pe o stâncă, la doi pași de ea, îl repetă ca un ecou, pironind-o cu ochi ageri și lacomi peste pliscul lui încârligat.

Pe nepusă-masă, pasărea își depărtă ușurel aripile de trup și pe Diane o trecu un fior la gândul că pocitania se pregătea să se năpustească asupra ei. Începu să-și agite brațele, dar, brusc, pasărea își mută privirea de la ea și-și semeți capul, atentă în altă parte.

Cu inima zbătându-i-se în piept, înnebunită de spaimă, fata văzu dihania desfășurându-și fără grabă aripile, înălțându-se alene, rotindu-se de câteva ori în aer, apoi descriind un arc elegant deasupra capului ei. Când dădu să se apere, ghemuindu-se în nisip, prinse cu urechea un șuierat. O frântură de cântec, stranie, ce se repetă o dată și încă o dată. De undeva, din mijlocul deșertului, vânătorul își chema șoimul.

Inima Dianei făcu pur și simplu o tumbă. De bucurie sau de frică, fata n-ar fi știut să spună. Un lucru era cât se poate de limpede: vânătoarea cu șoimi fiind unul din sporturile preferate ale arabilor, călărețul ce ținea drumul acolo nu era de aceeași rasă cu ea, ci era un om al deșertului. La capătul puterilor, Diane se lăsă resemnată în nisipul încă fierbinte. Nu mai avea glas să mai strige după ajutor, nu-i rămăsese decât să aștepte apariția acelu străin pe marginea gropii imense în care zăcea de câteva ceasuri.

Straniul șuier mai pluti o dată peste deșert și șoimul îi răspunse, ridicându-se și mai înalt în cerul mistuit de pojarul apusului de soare. Nu trecu mult și pe malul stâncos se ivi un grup de călăreți, pe care Diane îi zări ca prin ceață: siluete înfășurate în *burnuzuri*, croindu-și drum spre ea în scrâșnetul grohotișului sfărâmat de copitele cailor focosi... Cai de rasă arabă, ca și călăreții.

În timp ce aceștia se apropiau, fata își concentrează privirea asupra celui ce se ținea în fruntea lor, un om uscățiv, înalt, purtând pe umeri o pelerină atât de amplă încât acoperea aproape de tot și picioarele de dinapoi ale calului. Ultimele raze de soare făceau să sclipească pintenii formidabili fixați de călcâiele cizmelor roșii, înalte până la genunchi. La un moment dat, omul le aruncă două-trei vorbe peste umăr tovarășilor săi. Auzind graiul acela gutural, cu inflexiuni specific arabe, Dianei parcă i se răsuci un cuțit în inimă. Cu ochii măriți de groază, privi neputincioasă de acolo, din fundul

râpei de unde căzuse și crezuse că avea să-și afle mormântul, șoimul plonjând din înaltul cerului și așezându-se cumințe pe umărul stăpânului. Ajuns la câțiva metri de Diane, arabul își opri ferm bidiviul și, proțăpit în șa, pironi asupra fetei o privire nedumerită, întrebându-se probabil ce fel de ființă omenească avea dinaintea ochilor. Pentru că, în întunericul tot mai adânc, părul scurt și pantalonii de călărie mulați pe șoldurile înguste ale Diane te îndemneau s-o confunzi cu un băiat frumușel.

Când arabul descălecă iute, așezând șoimul pe oblâncul șei și desprinzând de acolo bidonul cu apă, pieptul Dianei fremătă, dar fata continuă să zacă acolo neclintită în nisip, simțind cum îi ia foc gâtulejul uscat pe măsură ce cizmele roșii se apropiau. Cu pintenii înfipti în nisip doar la câteva palme de capul ei, omul se aplecă și o scrută încordat:

– *Rumia!* Creștină! exclamă el scurt, spre ceilalți, apoi, lăsându-se repede lângă ea, începu să desfacă capacul bidonului. *Mais certainement...* îl auzi mormăind în timp ce privirea îi alunecă de la grumazul la pieptul ei ce palpita în ritmul inimii înfricoșate.

– *Permettez-moi*, o rugă el să-i ierte îndrăzneala și, sprijinindu-i capul de brațul său înfășurat în mantie, îi potrivi bidonul la buzele atât de pârlolite încât o dureau ca o rană.

Luă cu lăcomie câteva înghițituri, descoperind cu încântare că în bidon se afla o limonadă rece și minunat de gustoasă.

– Destul, zise arabul pe un ton poruncitor și îndepărtă gura bidonului de buzele ei, privind-o iarăși cu atenție. Așteaptă câteva clipe, doar câteva clipe, *bint*. Pe urmă o să bei din nou. Cum de te afli aici? Unde-ți sunt tovarășii de drum?

De la cele câteva cuvinte franțuzești trecuse la o engleză la fel de guturală, de parcă, judecând după înfățișarea ei, ajunsese la concluzia că avea dinaintea ochilor o tânără englezoaică. Deducție nu tocmai greșită. După mama sa, de la care moștenise părul de culoarea aurului vechi și ochii albaștri, Diane era pe jumătate englezoică.

– Sunt... sunt singură, răspunse ea, prea slăbită de puteri ca să-și dea imediat seama de nesăbuința unei asemenea mărturisiri, făcută unui străin, în plină pustietate. Și încă prea puțin spus: nesăbuință.

– Acum câteva ore m-a aruncat calul din șa, stărui ea în greșeală și când am căzut mi-am sucit una din glezne... pot, pot să mai beau puțină limonadă? Sunt moartă de sete...

– Nu-i deloc de mirare, după atâtea ore de stat în arșiță, remarcă arabul impasibil și-i așeză din nou bidonul la gură.

Pe când înghițea cu nesat, Diane îl aținti la rândul ei. Chiar și așa, deslușiți prin întuneric, ochii arabului o impresionară. *Yeux de braise*, cuvintele îi răsăriră în minte de cum îl văzu. „Ochi de jăratric“. Strălucitori tot pe atât pe cât era de palidă cicatricea zimțată ce-i brăzda unul din obraji. Șnurul dublu al *Kefuyehului* ce-i acoperea

capul, ca și albastrul adânc al mantiei grele erau însemnele căpeteniei de obârșie nobilă, pe care dealtfel, o puteai ghici de la prima vedere, din profilul vulturesc, puternic și arogant.

Cu un suspin, Diane îi înapoie arabului bidonul. Licoarea aceea divină îi alinase gâtlejul precum un balsam. În schimb, pielea parcă i-ar fi fost arsă cu fierul înroșit și nici glezna nu-i dădea pace.

– *Merçi.* Mi-am potolit un pic setea. Unde mă aflu exact? Departe de Dar Arisi?

– „Grădinile plăcerii“, nu? zise arabul sarcastic. Acolo locuiești? La ora asta probabil că ai tăi se dau de ceasul morții căutându-te.

– N-am pe nimeni... Diane își înghiți repede cuvintele, își mușcă buzele și se cutremură îngrijorată: bărbatul acela era un arab musulman, iar ea, ca o idioată, lăsase să-i vorbească gura singură, declarându-i fără ocol că nu avea pe nimeni la Dar Arisi, pe nimeni care să-i ducă grija.

Cu toată durerea ca un sfredel, din moalele capului, se strădui să se adune:

– Da, bineînțeles, cred că prietenii mei au pus autoritățile pe jărat... Ați vrea să fiți atât de amabil să mă însoțiți până la Dar Arisi? V-aș fi recunoscătoare...

– Eu nu sunt nici cărăuș, nici gardă de corp, *hint*, replică arabul măsurând-o cu aroganță. Cât despre prietenii tăi, halal! Ce fel de prieteni or fi ăia care te-au lăsat să pleci în deșert de una singură?! Ca să nu mai vorbim că, probabil, abia te ții în șa dacă ai fost capabilă să pici așa, din senin.

Oricum, ai reușit să te alegi cu o insolăție de toată frumusețea. Măine dimineată o să te crezi în iad, nu altceva. Hai, cea mai bună soluție este să-ți petreci noaptea în *douarul* meu.

– *Douar?* îngână Diane cu răsuflarea tăiată.

– Tabăra mea, o lămuri el. Avea o voce joasă și tărăgănată. S-a făcut întuneric și n-am deloc intenția să te las aici, pradă fiarelor. Ce nu-ți convine, *bint?* Că te-am invitat în cortul meu? Ai prefera să te părăsesc aici, față în față cu noaptea?

– Bine, dar eu... eu nu vă cunosc! protestă ea enervată. Sunt sigură că drumul până la Dar Arisi îl găsiți și cu ochii închiși. Deci nu văd ce vă împiedică să mă însoțiți până acolo.

– Eu și oamenii mei am vânat cât a fost ziua de lungă. Suntem flămânzi și obosiți. Nu avem alt gând decât să ne potolim foamea cât mai degrabă. Dar, înainte de toate, află, tânără *miss*, că eu nu primesc ordine, mai ales din partea unei fetișcane! Prin urmare, ai să faci ce am hotărât!

– Nu... nu fac parte dintre supușii dumitale ca să-mi vorbești în felul ăsta! se revoltă Diane. Cine ești, de-ți îngădui o asemenea purtare?

– Caidul tribului Ben Haron, ripostă arabul, cu un gest poruncitor din mâna cu care ținea cravașa. Sunt șeicul Khasim Ben Haron și te afli pe teritoriul meu, în partea de deșert aparținând Semarei. Așa stând lucrurile, ești oaspete al tribului Ben Haron și nicidecum o prizonieră târâtă în cortul meu ca desert la cina pe care o voi lua în curând. Dar, fără doar și poate, ți-e mintea

împuiată cu poveşti despre beduini desfrânaţi care se dau în vânt după creştinele cu părul de aur. Ei bine, crede-mă: chiar să fiu un asemenea individ, nu m-ai ispiti nici de frică, așa, prăjită ca peștele în tigaie și cu părul plin de nisip, cum ești acum. Dacă te temi cumva pentru neprihănirea ta, *bint*, află atunci că este de-a dreptul absurd.

Când șeicul își termină tirada, pe Diane o usturau obrazii, și așa roșii și fierbinți ca focul, din pricina insolației, de parcă i-ar fi plesnit cineva cu un snop de urzici. Ca nepoată a unui ofițer superior, respectat de toată lumea, fusese scutită până atunci de hărțuielile și vorbele sfruntate din care unii masculi mai puținți la minte își fac chiar adevărate titluri de glorie. Îi era limpede, însă, că avea în fața ei un bărbat pentru care toate femeile erau doar simple jucării, iar rangul lui de caid nu avea nici o importanță în privința asta: în mintea șeicului Khasim Ben Haron, femeile nu erau mai presus decât linxul sau gazelele vâdate în pustiu, adică simplu prilej de distracție.

– Trebuie s-o luăm din loc! Prinde-mă de gât cu brațele, *bint*. Așa n-o să suferi prea mult când te ridic.

Din nefericire, Diane nu avea de ales. Nu-și putu înăbuși un geamăt ușor când întinse brațele, petrecându-le pe după grumazul caidului.

– Cum ajungem la *douar*, o să-ți dea toate îngrijirile una din fetele noastre, zise el și, săltând-o din nisip de parcă nu atârna mai mult cât un pui de gazelă, se îndreptă cu pași hotărâți spre

calul care-l aștepta zornăindu-și plin de neastâmpăr frâul înțintat.

O așeză în șa, apoi urcă în spatele ei, învelind-o cu una din pulpanele pelerinei. Odată cu noaptea, peste deșert se coborâse un aer înghețat, parcă izvorând din stelele enorme ce spuzeug bolta cerească. La capătul puterilor, Diane se lăasă năpădită de un soi de îngăduință neajutorată. Se afla, fără voia ei, în puterea acelui om și era mult mai ispitită să-i dea ascultare decât să mai pledeze pentru călătoria neîntârziată spre Dar Arisi. Vădit lucru: șeicul nu era omul pe care să-l întorci din drumul hotărât chiar de el.

Îl auzi vorbind în arabă cu însoțitorii lui, dar singurul cuvânt cunoscut ei pe care-l prinse de câteva ori fu *rumia*, femeie creștină. El relata pesemne pățania ei, atâta cât o știa și cât o înțelesese.

În vreme ce calul tăia în sălturi anevoioase nisipurile adânci, șeicul propti ușurel cu pieptul spinarea chinuită a fetei. Cu capul, prea greu pentru mușchii osteniți ai grumazului, prăvălit pe umărul caidului, Diane adormea fără voie pelerina străină ce-o apăra de frigul nopții. Mirosăa a fum de tutun aspru și a cai, întocmai așa cum miroseau și hainele bunicului odinioară, când ea, o fetiță de-o șchioapă, îi stătea pe genunchi ascultându-i poveștile. Astfel, se întâmplă că, în neajutorarea sa, Diane se simțea mult mai puțin neajutorată și înspăimântată decât s-ar fi convenit cu adevărat.

Moțăia cu ceafa sprijinită de umărul acela puternic, conștientă însă, că se află pe calul unui

arab care o purta spre tabăra lui. Nu, nu fusese capturată, își făcea curaj. Caidul avea să poruncească să i se dea toate îngrijirile, iar, a doua zi de dimineață, nu încăpea îndoială, avea s-o escorteze până la Dar Arisi. O simplă aventură nevinovată, așadar, pe care nu i-ar fi povestit-o, însă, bunicului. Pe el nu l-ar fi amuzat defel să știe că, pentru câteva ore, soarta nepoatei se afla în mâinile unui arab. Oameni ca acesta, socotea el, nu-i puteau fi decât inamici, lui și alor lui. Bineînțeles, le admirase curajul nebunesc, dar nu pregetase nicicând să ridice sabia împotriva lor dacă avea de apărut viața coloniștilor francezi. Diane știa asta chiar din gura lui: în deșert, bunicul nu făcuse altceva decât să respecte întocmai legile locului. Și una dintre acestea porunea: ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

Mersul săltat al calului, precum și clinchetul melodios al harnașamentului, o aduseră până în pragul somnului, când, pe neașteptate, animalul se opri. Ochii fetei se deschiseră cu un tremur. Ajunseseră printre focurile înalte și corturile din păr de cămilă ale *douarului*.

Cu mișcări măsurate, suple, șleicul coborî din șa și întinse mâinile spre Diane:

– Stai liniștită, murmură, pe când brațele sale vânjoase cuprindeau trupul ei chinuit.

Dându-i ascultare, Diane se lăsă purtată printre vâlvătaile rugurilor către un cort imens. Acolo, un servitor cu turban susținea cu o mână faldul de la intrare, deschizându-le astfel calea spre interior.

Fără să se dezbrace mai întâi de povara din brațe, șeicul începu să discute în arabă cu servitorul și Diane remarcă inflexiunile autoritare din glasul lui, care în franceză, căpăta o anumită catifelare. Pesemne, îi trecu ei prin minte așa, fără rost, iubitelor lui, șeicul le vorbea în franceză.

Ca să-și șteargă din minte gândul ăsta nelalocul lui, își lăsă privirea să rătăcească prin cortul imens. Tenda de postav avea același albastru magnific ca și mantia caidului și era căptușită cu niște carpete ale căror desene și colorit se armonizau atât de iscusit încât nu puteau veni decât din vestitele ateliere din Șiraz.

Pe jos erau așternute covoare moi și perne mari, multicolore, zăceau risipite pe un divan larg lângă care se afla o masă joasă rotundă, bogat încrustată. O cutie de lemn sculptat, o brichetă și o scrumieră din metal de asemenea lucrate cu migală, așteptau acolo și Diane și-l închipui pe șeic tolănit pe sofa, cu țigara de foi între dinți, iar lângă el, îngenunchată pe covor, o făptură de vis, în veșminte vapoase, cu brățări de aur pe brațe și lanțuri cu clopoței în jurul gleznelor, privindu-l erotic cu ochii ei aidoma ai unei gazele.

„Delirez“ își zise ea buimăcită, pentru că asemenea năluciri de roman ieftin nu-i stăteau în fire. Dealtfel, știa din poveștile bunicului că arabii nu prea obișnuiesc să-și omoare timpul prin preajma femeilor, pe care le prețuiesc mai puțin decât prețuiesc caii. „Caii și vânătoarea, războiul și șoimii, acestea sunt cele patru pasiuni ale lor“,

spusese bunicul cândva şi Diane îşi aminti ca prin vis de zborul şoimului, aproape razant cu deşertul, înaintea cailor, spre *douar*. Acum pasărea firoasă dormita, pesemne, în vârful parului ce-i servea drept culcuş peste noapte.

Faldul de la intrare căzu în urma servitorului şi Diane se pomeni aşezată cu multă grijă pe propriile picioare. Când încercă să se sprijine mai ca lumea pe cel vătămat, se clătină, cât pe ce să se prăbuşească.

– Razuk o să trimită o fată să-ţi dea îngrijirile necesare, o linişti şeicul.

Acum, că se aflau în lumina lămpilor cu ulei ale cortului, ochii lui ca nişte tăciuni o cercetau pe îndelete.

Diane îi întoarse privirea, ştiind cât se poate de bine cât arată de pocită şi de şleampătă, cu faţa stacojie şi umflată şi cu părul vâlvoi, contrastând cu ţinuta semeată, răspândind în jur stăpânire de sine şi autoritate, a caidului Ben Haron, înfăşurat în pelerina sa impozantă. Ciudăţenia orientală a acestui cort, cu ungherele cufundate în penumbră, cu draperiile bogate şi aromele de tutun şi ulei de cassia răzbătând din lămpile agăţate de ţăruşii ce susţineau tenda parcă îşi puneau pecetea şi asupra stăpânului, conferindu-i un aer de măreţie păgână. Cicatricea care-i cresta atât de adânc unul din obraji i se trăgea probabil dintr-o încăierare în deşert, cu vreun trib inamic, îşi zise fata.

Şeicul o fixa, înălţând şi coborând sprânceana de partea cicatricei hidoase, ca şi cum i-ar fi citit

gândul. Ochii îi erau adoma unor tăciuni, păstrând încă în miezul lor un sâmbure de foc, oglindind numai ferocitate și patimă.

În privirile pe care le schimbau între ei în tăcere, Diane simțea încordarea crescândă, ca înaintea unei furtuni. Inima prinse să-i bată apăsător și nervii stăteau să-i plésnească, ceea ce s-ar fi putut datora stării ei de epuizare, firește. Instinctiv, duse mâna la gât și întâlnind acolo medalionul de care nu se despărțea niciodată, începu să-l frământa între degete. Deodată, închizătoarea lanțului cedă și medalionul se rostogoli pe jos.

Cât ai bate din palme, șeicul îl ridică și i-l aduse, deschis. Dar când dădu cu ochii de fotografia ofițerului francez cu chipiul împodobit de fireturi și o aripă a pelerinei stacojii azvârlită peste umăr, se auzi repede cum răsuflarea i se curmă într-un suier înveninat.

– Cine este omul ăsta? întrebă el răstit, cu sprâncenele brusc înnodate și Diane se cutremură îngrozită când îi văzu ochii întunecați scăpărând diabolic și cicatricea devenind lividă.

– Bunicul meu, îngână ea, cu gâtul dintr-odată atât de uscat încât vorbele ei abia își croiră drum până la buze.

– Colonelul Philippe Gérard Ronay?! căzu asupra ei întrebarea, ca șfichiul unui bici.

– Da... bunicul meu, repetă ea, simțind înfiorată că un pericol mortal răsărise drept în fața ei, ca un șarpe întărâtat.

– Numele tău de familie este Ronay?

Sunt Diane Claire Ronay, replică ea și văzu năucită cum șeicul își închide pumnul peste medalion, vrând parcă să-l zdrobească. Cicatricea adâncă părea să fi înghițit restul feței și din ochii opaci izvorăra vâlvătai.

— Fii bun, dă-mi medalionul înapoi, bâigui Diane. O să-l faci zob dacă-l mai strângi mult.

— Pe omul ăsta din fotografie l-aș face zob! Praf și pulbere! mârâi caidul, apoi, într-un acces de furie neputincioasă, îi azvârli medalionul la picioare. Omul ăsta este dușmanul de moarte al poporului meu. Ne-a trecut prin foc și prin sabie. Și mama a fost ucisă, odată cu mulți alții, de unul din spahiii lui.

La cuvintele astea, ochii Diane se umplură de groază și de revoltă.

— Toată viața, bunicul n-a fost decât un soldat care și-a făcut datoria. Refuz să cred că a ucis vreodată vreo femeie.

— Nu ai dreptul să mă faci mincinos, *bint!* urlă șeicul și, dintr-un salt, ajunsese lângă ea, înhățând-o de un umăr. Strângea între degete oasele gîngăse de parcă voia cu tot dinadinsul să le fărâme. Fata se cutremură de durere și ridică înspăimîntată privirea spre ochii aceia ca de smoală încinsă; o vână i se bătea arabului pe tâmpla dreaptă, dovadă a furiei abia stăpânite.

Cu un scâncet înfricoșat, pentru că nu-i mai fusese dat să vadă pe un chip omenesc o atât de sălbatică amenințare, asemenea tăișului unei săbii ridicate asupra ei, Diane își apăsă ochii cu dosul

palmei. Gest care-l făcu pe șeic s-o îmbrânceană rânjind. Drept care, se împletici și se prăbuși cu fața în jos pe covor.

– Tot asta a făcut și mama atunci, biata de ea... A ridicat o mână în dreptul ochilor, de parcă ar fi ajutat-o cu ceva! scrâșni el, răgușit.

De indignare, nervii Dianeî vibrau ca niște strune. Cum îndrăzneă omul acela să rostească astfel de mârșăvii împotriva bătrânului uscățiv, puțin gârbovit, stăruind din zori și până la căderea nopții la cartea lui de amintiri, în mijlocul grădinii năpădite de parfumul trandafirilor și al mării?!

– Te înșeli, ripostă ea cu glas înăbușit. Bunicul meu nu putea face o asemenea faptă...

– În veci n-o să-mi iasă din minte chipul lui blestemat! șuieră șeicul. Se proțăpise lângă ea, încă ghemuită la pământ, pironind-o cu ochi fioroși. Le-a ordonat spahiilor să ia cu asalt tabăra noastră și mama a fost retezată de-o sabie chiar sub ochii mei. Când am vrut s-o apăr așezându-mă în fața ei, aceeași sabie mi-a despicat obrazul precum vezi!

Diane își mușca buzele până la sânge. Știa, într-adevăr, că bunicul se arătase neîndurător cu un anume prilej, când o întreagă familie de coloniști fusese masacrată de arabi. Pe morții aceia, spahiii îi răzbunaseră fără pic de milă.

– Și tribul tău s-a purtat cu tot atâta cruzime cu familia aia de francezi, replică ea.

– Oamenii din tribul Ben Haron n-au săvârșit niciodată vreun act de cruzime, decât dacă au avut de răzbunat pe unul de-ai lor! Cuvintele șeicului

parcă muşcau. Am jurat să nu am linişte până nu-l pun pe colonelul Ronay să plătească... mai trăieşte, sper...

Da, dar s-a retras de mult din armată... Ochii Dianei pironeau neliniştiţi faţa întunecată. Doar n-ai de gând să faci vreun rău unui om atât de bătrân?!

-- Unui bătrân, nu! răspunse şeicul zeflemitor, măsurând-o atent pe Diane. Îmi închipui că dacă lui Ronay îi pasă de soarta cuiva, apoi de soarta ta îi pasă, nu-i așa? Locuieşte la Dar Arisi?...

-- Nu... îngăimă fata cu respiraţia tăiată, inima zbătându-i-se să-i sară din piept. Este departe de Africa... N-ai cum să-l ajungi!

-- N-are a face! Nepoata lui este în mâinile mele! mârâi şeicul săltând-o brusc în picioare şi apucând-o de bărbie în așa fel că, fără să poată clinti nici un muşchi, Diane fu nevoită să suporte privirea rea, scormonitoare. Pesemne că, de atâtea poveşti câte ți-a fost dat să auzi despre deşert, mureai de curiozitate să-l vezi cu ochii tăi, să te convingi că este un loc pasionant, fără seamăn pe lume... Mmm, cred că atunci când nu arăţi ca un rac opărit şi mai eşti şi îmbăiată, eşti foarte prezentabilă, *bint*. Ştiu că francezii îşi supra-veghează fetele cu tot atâta străşnicie ca şi noi. Deci eşti încă absolut inocentă. Aşa-i?

La capătul puterilor, şi simţindu-se ca jupuită de vie, Diane găsi totuşi atâta tărie încât să nu-şi dea pe faţă spaima cumplită, mult mai cumplită decât atunci când zăcuse ore în şir sub soarele pustiului.

Pentru că nimic nu este mai înfricoșător ca amenințarea cu chip omenesc.

— La Dar Arisi n-am venit singură, minți ea. Fără îndoială, chiar în clipa de față o echipă a plecat în căutarea mea, așa că ai face mai bine să mă duci imediat la hotel, înainte să mă descopere ei aici...

— O fată care a venit însoțită până la Dar Arisi, nu pleacă singură în deșert. Ca șef al unui neam foarte inventiv, am auzit până acum nu o sută, ci mii de povești dintre cele mai incredibile. Nu încerca, deci, să-mi torni o asemenea minciună gogonată. Nu, n-ai pe nimeni la Dar Arisi care să dea alarma. Nimeni nu știe unde ești. Și, dacă într-o zi, două, nu te arăți la față, se va presupune că ai pierit, de soare și de sete, în pustiu. A, da, vor trimite câțiva oameni pe cămile, să te caute, pe tine sau ce a mai rămas din tine, dar oricum, tot nu vor găsi nimic. Caută acul în carul cu fân dacă poți! S-ar putea crede că niscăi fiare sălbatice te-au târât până în bârlogul lor ca să se ospăteze mai în voie și să mai aibă cu ce-și trece timpul... Unele au obiceiul ăsta, știi?!

Pe Diane o scutură un fior. Se simțea atât de vlăguită, că s-ar fi prăvălit pe canapeaua aflată la doi pași de ea, lăsându-se pradă deznădejdii. Dar i-ar fi dat satisfacție șeicului, care tocmai asta voia: s-o vadă înnebunită de spaimă.

— Nu știi de ce-i în stare bunicul, declară ea sfidându-l pe șeic. Doar cunoaște deșertul ca-n palmă. Și-i cunoaște și pe oamenii de aici.

Ei, dacă-i cunoaște așa de bine, atunci o să știe de la bun început că atunci când o să dea în cele din urmă de tine, n-o să mai fii de mult mândrețea de fată nevinovată care a venit aici, tentată de poveștile romantice ale unui colonel de spahii.

Cum starea de sfârșeală îi încetșoșea mintea, Blanci îi trebuiră câteva clipe până să deslușească înțelesul acelor vorbe infame, apoi, făcând ochii mari, încremeni locului câteva clipe bune și, când durerea ascuțită o străbătu până în moalele capului, își pierdu echilibrul. Cu siguranță s-ar fi prăbușit din nou la picioarele șeicului, dacă acesta n-ar fi prins-o la timp, săltând-o de la pământ și așezând-o pe canapea.

Soarta! observă el batjocoritor. Ea a avut grijă să-mi încapi în mâini. Noi, arabii, cum poate știi, credem cu tărie în *Kismet*. Ei bine, prea îmi frigea sufletul să-l văd mai repede plătind pe colonelul Ronay. Numai că grijile zilnice m-au împiedicat să plec de aici, ca să-i iau urma. Uite, însă, că acum pot să mă răzbun și mai bine decât aș fi făcut-o cu un biet glonț. Un glonț tras drept în creier era o nimica toată, te termină într-o fracțiune de secundă. Pe când așa, știind-o pe buna lui nepoată la bunul plac al unuia dintre vechii lui inamici arabi, o să cunoască toate chinurile iadului. Nu, bineînțeles, n-o să-mi afle numele! Și cum și-a făcut aici o mulțime de dușmani, n-o să știe încotro să-și îndrepte bănuielile... Sunt de-a dreptul uluit că te-a lăsat să vii aici singură! S-a ramolit cumva?!

La insulta asta, Diane voi să replice pe măsură, dar, ager, arabul îi prinse mâna din zbor și i-o răsuci brutal, făcând-o să icnească de durere.

– Deci nu te dai cu ușurință bătută, da? sclipiră dinții lui albi pe fața întunecată. Ce-i drept, sunt cam sătul de atâta supușenie. Dar deocamdată nu te afli în starea potrivită pentru trânta pe care ți-o pregătesc.

Fata îl privi buimacă, apoi, fulgerată de înțelesul vorbelor lui, se retrase, cât mai departe.

De când părinții îi pieriseră într-o avalanșă, în timpul unei vacanțe pe care o petreceau în Elveția, Diane trăise în preajma bunicului ei după tată. El o retrăsese de la școala mănăstirii catolice unde învăța și o dusesese în casa lui din Bretania, dând-o în grija unei guvernante. Prin urmare, fusese tot timpul ferită de societatea semenilor de sex bărbătesc. Și asta, poate doar din dorința bătrânului de a nu-și vedea și nepoata luând-o razna, așa cum, considera el, o luase fiul său când se însurase cu o dansatoare, lucru pe care nu i-l iertase nici după moarte, de vreme ce se făcea că nu observă cum, cu trecerea anilor, Diane îi semăna foarte mult mamei ei.

Astfel, bunicul o tratase întotdeauna cu multă grijă, niciodată cu severitate, iar atunci când îl rugase s-o lase să plece în Africa, păruse foarte mulțumit s-o audă că dorea să cunoască locurile unde el hălăduise atâția ani ca ofițer de cavalerie.

– Nu cunosc loc mai fascinant pe pământ, spuse el. Și tot pe atât de primejdios. Promite-mi că o să

fii cu ochii în patru şi atunci îţi dau voie să pleci. Mi-ar place să ştiu că ai cunoscut şi tu ținutul acela care mie mi-a rămas la inimă. Nimic mai minunat ca un apus de soare în deşert şi nimic mai gustos ca hartanul de miel fript în vârful sabiei, la foc molcom.

Dar turiştii de la Dar Arisi o plictisiseră atât de mult cu veşnica lor trăncăneală, încât îşi încălcase cuvântul dat. Bunicul se bizuise pe promisiunea făcută de ea şi, dacă l-ar fi ascultat, nu s-ar fi aflat în clipa asta în tabăra unui arab duşmănos, ci la hotel, pregătindu-se să cineze în tovărăşia, atât de râvnită acum, a acelor oameni anodini, dar inofensivi. Bârfa lor nevinovată i s-ar părea adevărată muzică, pe lângă sunetele barbare ale arabei ce răzbătea de afară, prin tinda cortului.

Se vârâse singură, din orgoliu nemăsurat, în necazul acesta. Şi totuşi, în nevinovăţia ei, Diane mai trăgea încă nădejde că şeicul Khasim Ben Haron glumea doar. Era căpetenie de trib, deci om responsabil pe faptele sale. Nu putea nutri asemenea gânduri ticăloase.

— Sunt... sunt convinsă că vrei doar să mă sperii, zise, scrutând chipul smeard şi înfruntând privirea ochilor întunecaţi închizând în ei un sâmbure de foc.

Şeicul se îndreptă de umeri, înspăimântător de-a binelea, așa cum stătea acolo, în mijlocul cortului, înfăşurat în mantia lui regească. Părea coborât

direct din frizele antice, cu profilul vulturesc, de stăpân al deșertului. Semeț, dominator, feroce.

—Noi, arabii, avem un proverb, spuse el. Viața pe care o salvezi îți aparține. A fost jocul subtil al soartei ca eu să salvez tocmai viața unei tinere femei sânge din sângele celui mai urât dintre dușmanii mei. Soarta, deci, a întins plasa în care te-ai prins, nu eu. Când am hotărât dis-de-dimineată să ies la vânătoare cu oamenii mei, habar n-aveam că o să dau în mijlocul deșertului peste o gazelă rănită care, spre ghinionul ei, poartă însemnul dușmanului meu de moarte. Alții să fi fost, te-ar fi ucis pe loc; eu însă, mai civilizat ca ei, știu să prețuiesc cum se cuvine niște ochi ca două safire.

După o pauză, grea de subînțelesuri, adăugă:

— Prin urmare, o să te păstrez în cortul meu până n-o să mai arăți ca o păpușă din cârpe și apoi o să descopăr ce fel de ochi ai când ești sărutată și dacă buzele îți sunt tot atât de dulci pe cât par.

În vreme ce-l asculta depănându-și pe îndelete planul blestemat, Diane simțea cum groaza i se răsucește în inimă ca un pumnal. Își roti iute privirea prin cort, conștientă, însă, că atâta timp cât nu se putea bizui pe propriile picioare, nu avea cum să scape de acolo. Dacă, lăsată un timp fără supraveghere, ar fi încercat să fugă, abia ar fi reușit să facă vreo zece pași. Or, arabul acela era puternic și agil ca un leopard. Cât ai clipi, ar fi pus gheara pe ea.

Începu să tremure ca scuturată de friguri. Tremura atât de tare de parcă sufletul din ea era o frunză bătută de vânt. Întotdeauna îl avusese lângă ea pe bunicul, s-o încurajeze și s-o sfătuiască. Acum, însă, nu avea pe nimeni lângă ea.

Pe nimeni în afară de șeicul Khasim Ben Haron, care o ținea fără pic de milă... cu ochi de prețaluitor în târgul de vite.

Șeicul își arată dinții într-un rânjec cinic:

– Sper că ai înțeles perfect ce soartă îți hărăzesc. Ca să nu mai intru în amănunte.

– Nu-i nevoie să-mi spui la ce s-ar putea aștepta o femeie care ți-a încăput în mâini, chiar dacă n-ar fi o Ronay! exclamă Diane fierbând de mânie.

– În mâinile mele de arab? Întrebă el ridicându-și mâinile uscățive, cu pielea ca tăbăcită, până în fața ochilor ei, apoi întinzându-le ca și cum ar fi vrut să i le înfigă în beregată. Dacă știai ce pătesc femeile albe din partea arabilor, de ce ai pornit-o de capul tău prin deșert? Tânjeai cumva după vreo întâlnire romantică tocmai cu unul ca mine? Un barbar care te-ar fi trântit în nisip și s-ar fi purtat cu tine cu mult mai puține mofturi decât francezii voștri pupători de mâini?

– Departe de mine asemenea gânduri scelerate! izbucni ea tremurând de furie și de spaimă. Sper că am mai multă minte decât nebunele acelea din romanele de doi bani.

– Ei bine, când ai plecat singură, să străbați deșertul, nu ți-ai prea folosit mintea, fetițo!

– Nu, ai dreptate. Cel puțin ar fi trebuit să-mi amintesc că prin pustiu mai umblă și șacali.

– De ce simt nevoia femeile să insulte atunci când le-a intrat frica în oase?

– Doar n-o să mă înjosesc să-ți cad la picioare! ripostă Diane fulgerându-l din priviri cu tot disprețul de care era în stare și dorindu-și să nu-i mai tremure genunchii, acum că, înțepenindu-se pe picioare, se străduia să-l înfrunte. Oh Doamne, niciodată nu i se mai păruse un bărbat atât de fioros, atât de capabil să-și ducă până la capăt amenințările abjecte. Dealtfel, probabil că nici nu întâlneai prea des în lumea civilizată un asemenea exemplar. Acesta unul, însă, nu putea fi imaginat decât în mijlocul deșertului, înfășurat în pelerina sa albastră și tot atât de bătut de soare ca și dunele de nisip.

– Ce te mai ține sus, încăpățânarea? întrebă șeicul și făcu un pas spre ea, pintenii zornăindu-i ca un ecou.

Diane nu se putu stăpâni și se trase iute înapoi, gemând deznădăjduită când atinse cu spatele genunchilor marginea canapelei. Pierzându-și echilibrul, se prăbuși acolo, neputincioasă, dar se ghemui imediat când arabul își sprijini un genunchi de canapea, privind-o disprețuitor. Un străin dușmănos, cu chipul însemnat, pe care ea fusese sortită să-l întâlnească... așa cum un fluture întâlnește flacăra aducătoare de moarte.

– Nu... bolborosi ea și privi dezgustată cicatricea lividă, deși nu rana proșt vindecată îi stârnea frica

de-a dreptul paralizantă, ci gura, mai bine zis, imaginea buzelor lui zdrobindu-le pe ale sale, sărutând-o așa cum un bărbat înverșunat sărută o femeie, cu foamea și graba dorinței virile.

– Ce să nu fac?

Ochii şeicului străluciră batjocoritor. Fata, doar, se afla la cheremul lui, amândoi fiind la fel de conștienți că ura lui avea să se dezlănțuie cu tot atâta neîndurare ca sabia spahiului, cândva.

– Nu mi-ai tot repetat până acuma, *bint*, că nu sunt decât un ticălos arab? Atunci, de ce-mi mai cerșești milă?

– Nici... nici vorbă să-ți cerșesc!

– Nu? Puteam să jur că asta ți se citește în privire.

– Nu m-aș înjosi niciodată într-atât.

– Iar eu nu ți-aș asculta rugămințile nici dacă mi te-ai târî la picioare, replică şeicul.

– Mai bine moartă decât să mă târăsc în fața ta!

– Presupun că și crezi ce spui, *bint*, remarcă el scrutându-i fața sfidătoare. Îmi face plăcere că mi-a încăput pe mână o pisică sălbatică, nu una care să se predea miorlăind. Dacă ai capitula ușor, m-ai lipsi de plăcerea sublimă să te cunosc pe îndelete.

– Ți-o plăcea, poate, să zvânți în bătaie femeile!

– Oh, nu le bat cu biciul, rânji şeicul. Am arme mai bune.

– Sărutările tale m-ar îmbolnăvi de scârbă, îi azvârli Diane în față, ocară. Bănuiesc că la asta te referi.

– Sărutări și... ceva mai mult, observă arabul cu subînțeles. Dacă nu te-ar fi prăjit soarele în halul ăsta și n-ai avea părul atât de vâlvoi, ți-aș face pe loc demonstrația.

Mânia și groaza pâlpâiau în ochii Diane.

– Vai de tribul care și-a ales drept căpetenie o asemenea brută! Ce păcat că soția ta ți-a despicat doar obrazul! Inima aia ca un sloi de gheață ar fi trebuit să ți-o despice!

– Ține-ți gura! scrâșni șeicul cu chipul răvășit de furie și, înfigându-și mâinile în umerii ei, începu s-o zgâlțâie atât de tare, încât corpul Diane se bălângănea înainte și înapoi, ca al unei păpuși. Nu te întrece cu gluma! Oricum, soarta ți-e pecetluită. Ești o Ronay din creștet până-n tălpi, mai șuieră el în timp ce-o măsura din ochi. Dacă aș fi chiar atât de lipsit de inimă pe cât zici, acum aș pune mâna pe tine și te-aș chinui până ai urla cerându-mi îndurare. Te-ai simți ca jupuită de vie... Asta vrei?!

– Nu-mi pasă, gâfâi fata. Știu doar care ți-e planul. Să mă faci să-mi chem singură moartea.

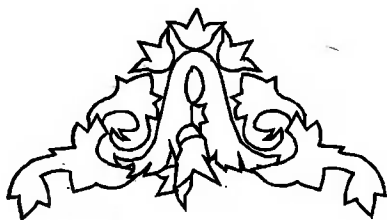
– Chiar așa! zise șeicul și o îmbrânci cât colo.

Cu pintenii înfipti în covorul moale, stătea în mijlocul cortului, privind-o disprețuitor, înalt, mult prea înalt pentru un arab, purtând întipărită pe

chip însăşi ferocitatea deşertului. Întreg Orientul musulman însufleţea focul mocnit al ochilor sumbri... şi setea unei răzbunări pe potriva urii ce-l mistuia.

Ghemuită pe covor, Diane îl privea amuţită, citindu-şi destinul în ochii lui de jăratie de la care nu-şi putea dezlipi privirea, parcă absorbită, redusă la neant. Ca un fluture într-o flacără.

CAPITOLUL II

Pe neașteptate, făptura aceea formidabilă, în mantie albastră, se răsuci pe călcâie, se îndreptă cu pași mari spre faldurile de la intrare, le smuci în lături și strigă spre cineva de afară, apoi ieși din cort fără să se uite înapoi. Printre falduri se strecură o fată cu fața ascunsă sub un vâl întunecat. Aducea o cutie cu pansamente, diverse cutii cu unguente și altele asemenea. În urma ei, cărând ditamai ligheanul de aramă plin cu apă, venea un servitor în straie albe, care, fără să-i arunce vreo privire Dianei, trecu pe lângă ea și dispăru în spatele unei perdele stacojii. Abia când își făcu apariția de acolo, fără povara ce-ar fi doborât și un individ mult mai solid construit, o măsură cu atenție pe străină și-i vorbi arăboaicei în graiul lor aspru. Fata i se adresă Dianei în franceză:

— Ahmed spune că *sitt* are pesemne nevoie de haine curate, dar el nu-i poate pune la dispoziție decât îmbrăcăminte de-a noastră. Este *sitt* de acord să poarte costum arăbesc?

Diane își studie câteva clipe hainele de pe ea, murdare și mototolite. Spinarea și umerii arși tare mai tânjeau să simtă atingerea unei țesături

proaspete, răcoroase. S-ar fi mulţumit, aşadar, şi cu un cearşaf, deocamdată.

– Spune-i, te rog, lui Ahmed că, pentru moment, mă mulţumesc cu orice. Curat să fie... Şi roagă-l din partea mea să-mi dea imediat hainele la spălat, ca să le pot îmbrăca mâine.

Arăboaica se întoarce spre Ahmed şi-i traduse, după care, servitorul se înclină şi părăsi cortul. Rămase singure, Diane, sleită de puteri, se încredinţă docilă mâinilor fetei. Mai întâi, aceasta îi întinse pe obraji o loţiune grasă. Apoi începu să maseze cu blândeţe, centimetru cu centimetru, pielea scorojită de soare.

– O să se cojească niţel fruntea şi nasul, murmură ea. Dar în cel mult două zile, *sitt* se va simţi mult mai bine.

– Mulţumesc. Eşti foarte amabilă cu mine, răspunse Diane, care nu părăsise o clipă din ochi chipul arăboaicei, examinându-l curioasă. Atât cât nu era ascuns sub *iaşmac*, dar şi ce se putea întrezări prin mătasea diafană. Avu deci prilejul să contemple pe îndelete doi ochi enormi, castanii, catifelaţi, ochi de căprioară şi un păr negru ca pana corbului, complicat împletit într-un soi de codiţe subţiri. Prin vâl, când şi când, îşi trimitea sclipirea stranie nestemata prinsă de una din nări. În rest, fata arabă purta o tunică înflorată şi nişte şalvari, iar la gât, spânzurând de un lanţ, un singur fir de aur, un medalion înfăţişând un scarabeu. Se mai închinău, oare, locuitorii deşertului în faţa acestei

insecte, așa cum o făceau cu mii de ani în urmă, pe vremea faraonilor?

– Aș ruga-o pe *sitt* să meargă până în cealaltă încăpere. Abia după baie o să-i ung gâtul, umerii și spatele cu loțiune și-o să-i bandajez glezna.

– Nu trebuie să mă rogi de două ori! Abia aștept să dau jos murdăria de pe mine! exclamă Diane și, ridicându-se trudnic în picioare, șovăi un pic, apoi o porni șontâc-șontâc, sprijinită grijuliu de arăboaică, spre partea de cort unde, pe un covoraș, o aștepta ligheanul adus de Ahmed.

La capătul puterilor, pentru că înfruntarea cu șeicul Khasim Ben Haron o epuizase, Diane nici măcar nu protestă când slujnica începu s-o dezbrace cu gesturi ușoare. Apoi se lăsă pe seama mâinilor ei îndemânaticе, care o scăldară în apă răcoroasă ca un balsam, conștientă, însă, toată vremea de uluirea arăboaicei dinaintea albului imaculat al epidermei ei, acolo unde soarele nu ajunsese să pătrundă prin haine. Pentru că Diane moștenise de la mama ei o piele albă ca laptele, picioare lungi cu glezne delicate, șolduri înguste și sâni obraznici. Nu-și putea stăpâni totuși un sentiment de rușine, văzându-se astfel, îmbrăcată de mâini străine. Până în ziua aceea nu se arătase goală-goluță în fața cuiva. Nici măcar la internat. Acolo, dușurile erau plasate în firide, iar fetele aveau obligația să se spele îmbrăcate cu niște cămășoaie, care le ascundeau goliciunea până și de propriii lor ochi.

— *Sitt* are coapsele prea delicate, îi zâmbi arăboaica. Dar sânii aceştia frumoşi îndreaptă paguba.

Remarca asta fără perdea o lăsă pe Diane cu gura căscată. Cum nu legase niciodată prietenie la toartă cu fete de vârsta ei, nu era obișnuită cu felul ăsta de observații laudative pe care tinerele le schimbă între ele fără să se ferească.

Ca urmare, îndrăzni să se privească și ea mai cu băgare de seamă. Dar, la vederea umerilor și brațelor roșii ca sfecla, în contrast cu restul trupului, o trecu un fior.

— Oh, parcă aş fi făcută din petice!

— Roșeața 0 să pălească foarte curând. Cred că *sitt* se și simte mai bine acum... mare noroc că stăpânul Khasim a găsit-o și a adus-o aici în *douarul* lui. Europeanii nu-și dau seama câte primejdii îi pasc în deșert. Ei văd acolo doar încântarea. Noi, însă, locuitorii lui, îi cunoaștem bine viclesugurile. Să te rătăcești în deșert și să nu fii găsit de ai tăi chiar în aceeași zi, nici că se poate un destin mai cumplit.

Oare chiar mai cumplit decât acela care a adus-o pe ea în mâinile dușmanului de moarte al oricărei făpturi cu numele de Ronay? se întrebă ea.

— Este șeicul Khasim un om necruțător? întrebă cu glas tare.

— Este stăpânul atotputernic al Semarei. Bărbații Ben Haron nu-i ies din cuvânt și-i admiră forța și curajul.

– Dar femeile? nu-și putu stăpâni curiozitatea Diane. Ele ce gândesc?

– Pentru o femeie este o adevărată onoare să-i fie cadână și să aibă de la el un fiu. Să fii mama unui fiu al șeicului îți asigură un viitor fericit.

– Nu este căsătorit? îi dădu înainte cu întrebările Diane, pe când se înfășura într-un prosop imens, cu motive turcești, extrem de plăcut la atingere și care parcă-i mai alina chinul. Un bărbat de rangul lui trebuie că are, la vârsta asta, cel puțin patru neveste, ca să nu mai vorbim de restul haremului.

– Șeicul Khasim nu se zorește cu însurătoarea. Dar în *Kasbah*, desigur, există harem. De când ne este căpetenie, șeicul a primit în dar de la șefii altor triburi o mulțime de fete. Pe unele le-a măritat cu ofițerii lui...

– Câtă noblete! se strâmbară disprețuitoare buzele Dianei. După ce s-a săturat de ele, le-a plasat altora, ca pe niște haine vechi!

– Oh, dar nu este deloc așa! *Sitt* se înșeală, protestă arăboaica îngrozită. Stăpânul Khasim nu-și pierde vremea cu o femeie dacă n-are de gând s-o păstreze pentru sine și tot tribul Ben Haron știe că oamenilor lui nu le dă de soții decât fecioare neprihănite. Un arab, oricât de sărac și simplu, nu ia de nevastă o fată care și-a pierdut fecioria. Din pricina asta, fetele trebuie să se păstreze neatinse până în noaptea nunții, când așternutul le va sta chezaș pentru castitatea lor. Așternutul de nuntă este brodat cu mâinile ei de

viitoarea mireasă și este arătat familiei bărbatului în dimineața următoare.

– Ce minți primitive! îngână Diane care, drapată în cearșaful plușat, ședea acum pe divan, privind cum arăboaica îi înfășoară glezna vătămată într-un bandaj de mătase.

– Așa sunt legile noastre, zise fata cea oacheșă, uitându-se în ochii ei, curioasă. La voi, *sitt*, sunt alte obiceiuri? Unui bărbat nu-i pasă dacă mireasa lui l-a cunoscut și pe altul?

– În unele țări, astea sunt considerate simple prejudecăți, admise Diane. Dar trebuie să recunosc că în Franța se consideră mai potrivit pentru o fată să se păstreze curată până la nuntă.

– Sunt sigură că *sitt* este încă virgină, observă arăboaica, ochii ei castanii uitându-se lung, pe deasupra vălului, la Diane, fără să se ferească. Nu s-ar mai rușina de goliciunea ei dacă ar fi împărțit patul cu un bărbat.

Diane simți cum, de rușine, o furnică obrazii: dacă și o fată nevinovată observa asta, atunci, bărbatul care proferase toate amenințările acelea, trebuie că ghicise din prima clipă. Îi apăru brusc în amintire, cu pelerina lui amplă, cu cizmele din piele netăbăcită întinse bine pe gambele puternice și pintenii scânteind la călcâie. Un om obișnuit să domine un întreg trib de arabi nomazi n-o să aibă nici un scrupul când va dori să-i impună unei fete voința sa. O avea la cheremul lui și nimeni din toată tabăra aceea nu-i va contesta drepturile de

stăpân absolut, mai ales că era vorba doar de soarta unei femei.

Cu mâini ușoare, de culoarea mierii, fata arabă îi ungea cu balsam picioarele și brațele și fiecare părticică pârlolită de soarele pustiului, cu focul lui necruțător.

– Cum te cheamă? o întrebă Diane.

– Iasmina, numele arab al iasomiei.

– Este foarte frumos și ți se potrivește de minune, zise Diane recunoscătoare.

Într-adevăr, îi luase durerea cu mâna. Nici nervii nu-i mai erau atât de încordați și, pentru câteva clipe, se simți chiar bucuroasă să nu se mai vadă în mijlocul nisipurilor, pierdută în deșert, la bunul plac al stihiiilor. Aici, în *douar*, fusese îngrijită cu toată atenția.

– *Sitt* este prea bună cu mine, surâse Iasmina și, luând o perie pe al cărei mâner din carapace de broască țestoasă era gravată inițiala K, începu să i-o treacă prin păr, îndepărtând grăunții de nisip și redându-i acestuia strălucirea.

Privirea Diane cercetă fără grabă dormitorul improvizat. Carpetele cu colorit pastelat luceau în lumina cernută de lămpile cu ulei, din care se răspândea o ușoară aromă de mirodenii. Puținele obiecte de mobilier erau adevărate opere de artă, iar cuvertura de pe patul jos și larg putea fi asemuită cu o enormă coadă de păun, larg desfășurată. Pe măsuțele de la capătul patului se aflau câteva cărți și o lampă de aramă. La capătul

celălalt al încăperii, se zăreau câteva perechi de cizme de călărie.

Aici îşi petrecea, aşadar, şeicul nopţile, lăfăindu-se pe patul pe care şedea ea acum, în atmosfera aceasta, şi rafinată, şi barbară.

— Mă duc să văd dacă a pregătit Ahmed hainele pentru *sitt*, zise Iasmina şi dispăru pe după draperia stacojie.

Diane se ridică, şi-şi dădu seama că se putea bizui pe gleznă, acum imobilizată, dar, prea istovită, se cumpăni pe picioare două minute şi căzu iar pe sofa.

Zăcea acolo, abia acoperită de cerşaful de baie, când o siluetă mult mai înaltă şi mai impunătoare ca a Iasminei păşi fără zgomot în încăpere.

Îmbrăcat într-un caftan negru, cu capul descoperit, şeicul se opri la câţiva paşi de divan, plimbându-şi peste ea privirea grea de dispreţ. Părul negru era tuns scurt şi doar o şuviţă îi cădea rebelă pe frunte.

— Mă aşteptai cumva? întrebă el tărăgănat.

Diane încremenise, holbându-se la el ca lovită în moalele capului. Pentru că lumina şovăitoare a lămpii îi cădea doar peste obrazul curat, cicatricea aproape că nu se vedea. Dacă n-ar fi fost urma aceea adâncă de sabie, şeicul ar fi fost un bărbat cu adevărat chipeş, se pomeni ea gândind pe neaşteptate.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, caidul îşi întoarse chipul în lumină şi Diane nu-şi putu stăpâni un fior.

– Cum îți mai este acum? Iasmina mi-a spus că te-a ajutat să te speli și ți-a imobilizat glezna.

– Mult mai bine, răspunse ea chinându-se să se ridice.

Însă, cum o văzu în picioare, șeicul întinse o mână și-o împinse, silind-o apoi să rămână așezată pe marginea patului.

– Dar înfometată ca un pui de mătă părăsit în drum, așa-i? O s-o dregem și pe asta, dar mai întâi îmbracă-te, zise el pe un ton sarcastic, întinzându-i niște haine arăbești. Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Mă descurc foarte bine și singură, replică Diane strângând și mai tare prosopul în jurul ei și privindu-l pe șeic bănuitoare. Din partea unui bărbat ce stăpânea un întreg harem, nu știai niciodată la ce să te aștepți. Ai fi foarte amabil, șeicule Khasim, dacă ai părăsi pentru câteva minute încăperea. Nu sunt obișnuită să mă îmbrac de față cu alții.

– Haide, n-ai de ce să te rușinezi de mine, ripostă șeicul aruncând straiele pe divan, lângă ea. Știu foarte bine că fetele sunt făcute altfel decât băieții.

– Nici nu mă îndoiesc, se răsti Diane scoasă din răbdări. Știu că ai un harem în toată regula. Numai că, vezi, eu nu fac parte din el!

– Nu încă, *bint!* ridică el vocea. Dar numai acolo ți-e locul, ți-o garantez.

Cinismul lui fără înconjur îi tăie respirația și când, luându-și inima în dinți, îl privi drept în ochi, ceea ce desluși acolo o umplu de groază.

– Așa nesimțitor cum gândești tu că sunt, știu cât se poate de bine câte griji și-a făcut bunicul tău ca să-și păzească mândrețe de nepoată.

Un râs domol izvorî din pieptul tuciuriu care se zărea prin deschizătura caftanului.

– Mă încumet să spun că ai fost păstrată sub cheie, ca o călugăriță între zidurile mănăstirii. Dar uite că porumbița și-a luat zborul din cuib și a nimerit drept în ghearele uliului.

Comparația o făcu pe Diane să se cutremure și, instinctiv, începu să se tragă înapoi, cât mai departe de creatura aceea respirând putere neîndurătoare și de urma aceea feroasă de sabie, pentru șeic amintirea de neșters a unor grozăvii petrecute pe când ea nici nu venise pe lume.

– Nu poți să mă condamni pentru întâmplarea de atunci! Nu este drept.

– Ba este chiar ciudat cât de drept poate fi, răspunse caidul îngustându-și ochii până ce nu mai rămaseră din ei decât două scântei amenințătoare. Vreau ca Philippe Ronay să sufere tot atât pe cât am suferit eu ținând-o pe mama în brațe, sângele meu amestecându-se cu al ei și văzând cum i se stinge flacăra vieții din adâncul ochilor. Am jurat să-l fac să plătească într-o zi tot sângele și toate lacrimile vărsate atunci. Și cum mi-aș atinge mai din plin țelul decât întorcând năpasta asupra celei care este carne din carnea lui și sânge din sângele lui? O să procedez astfel, încât să fie convins că ai căzut în mâinile jegoase ale unei brute, care nu

deosebește, în lăcomia ei inumană, o femeie de un castron cu *cuscus* înotând în grăsime. Colonelului Ronay nici n-o să-i treacă prin minte că nepoata sa a căzut în mâinile caidului tribului Ben Haron.

– Te crezi mai bun ca una din brutele alea? întrebă Diane, glasul tremurându-i de ură.

– Eu obișnuiesc să mă spăl din cap până-n picioare cel puțin de două ori pe zi, *bint*. Și nu mă îndop cu mâncăruri înotând în seu.

Un fior o străbătu pe Diane.

– Bunicul este bătrân și bolnav și doar pe mine mă are pe lume. Te rog, ai inimă! Ce plăcere ai putea să găsești...?

Dar, dintr-odată conștientă de privirea șeicului pe umărul ei gol, își înghiți vorbele și se roși ca focul, rușinată de propria-i naivitate. Cum de putuse spera să-l înduplece? Șeicul avea în fața ochilor o femeie tânără, neîntinată, atrăgătoare, căreia îi pretindea mult mai mult decât împlinirea răzbunării sale.

Privirea i se opri asupra mâinilor arse de soare, ce așteptau momentul ca s-o înhațe. Nu erau niște mâini grosolane, trebui ea să recunoască, ci frumos modelate, cu degete subțiri și puternice, dreapta purtând un inel cu o pecete.

De încordare, simțea cum îi pulsează sângele în tâmpile. Se întreba cum naiba să facă să scape de acolo. Era un animal prins în capcană... Ce va fi în sufletul bunicului când va afla că fusese răpită de un arab ticălos, unul din numeroșii lui vrăjmași?

Gândul acesta era de-a dreptul insuportabil. Bunicul avea să-și impute slăbiciunea de a nu se fi împotrivit acestei călătorii trăsnite și atâta frământare și spaimă or să-i fie fatale. Nu încape îndoială.

— Presupun că nu-ți mai încapi în piele de fericire știind că așa, îl omori pe bunicul meu încetul cu încetul, îngăimă ea cu fălcile încleștate. Este bătrân și are sănătatea șubredă și l-am auzit nu o dată cât de mult regretă faptele pe care a fost obligat să le săvârșească.

— Eu unul regret doar un lucru: că a trebuit să aștept atâta timp până să-l pun să plătească, replică șeicul, aplecându-se brusc și înșfăcând-o de păr, silind-o astfel să-l privească drept în ochi. Una dintre legile deșertului ne poruncește să plătim ochi pentru ochi, cu dinte pentru dinte. Pe tine, *bint*, o să te frâng pe îndelete, risipindu-te fărâma cu fărâma. Dar, mai întâi, vreau să-i trimit colonelului ceva care să-l convingă că ai încăput pe mâini ticăloase.

Privirea cruntă se plimbă cu atenție peste ea, oprindu-se la brățara subțire de aur, de care atârna o amuletă din jad, cât unghia de mică, reprezentând o maimuță ghemuită.

— El ți-a dat-o?

— Nu...

Brățara aparținuse mamei ei și fusese primul cadou pe care Raoul Ronay i-l făcuse viitoarei lui soții.

– Oricum, tot știe că este a ta. Scoate-o!

– Nici vorbă.

– Atunci o să ți-o scot eu.

Degetele dure o prinseră de încheietura mâinii și, oricât se împotrivi ea, imobilizând-o fără efort, îi scoase brățara. Odată în posesia acestui trofeu, șeicul examinează atent amuleta, în timp ce Diane privea fața lui puternică, însemnată de sabie, urând-o cu atâta patimă încât începu să tremure.

– Bestie! bolborosi ea înecându-se de furie. Bănuiesc că te pricepi de minune să-l obligi pe unul mai slab decât tine să ți se supună.

Caidul îi aruncă o privire nimicitoare, apoi, pe neașteptate, îi înșfăcă mâna din nou și-i puse brățara la loc.

– De fapt, medalionul acela blestemat îl voiam! Unde este?

Fata își aminti numaidecât unde era medalionul cu pricina: pe covor, în cealaltă încăpere, acolo unde-l azvârlise furios șeicul și de unde ea, copleșită de spaimă și epuizare, uitase să-l recupereze. Își înfruntă inamicul, cu fălcile încleștate, cu ochii grei de revoltă.

El o studie un timp, apoi pocni din degete:

– Știu! Mă duc să-l culeg de pe jos chiar acum! Hai, îmbracă-te pentru cină. Cu stomacul plin poate n-o să mai fii atât de încăpățânată.

– Nu pot să iau masa aici?

– Nu.

Și, înainte ca ea să apuce să protesteze, șeicul îmbrânci draperia stacojie și se făcu nevăzut, lăsând-o să se holbeze în gol.

Parcă îl avea și acum înaintea ochilor: înalt, posomorât, cu obrazul despicat de sabie, degajând din toată ființa atâta virilitate și atâta voință brutală încât îți tăia răsuflarea. Fără îndoială, caidul tribului Ben Haron nu îngăduise și nu avea să îngăduie nicicând unei fete să-l înfrunte. Dealtfel, nici nu întâlnea pesemne femei care să îndrăznească să nu i se supună.

Diane plimbă ușor degetele peste veșmintele cu care i se poruncise să se îmbrace: o tunică din mătase de culoarea piersicii, niște șalvari aproape străvezii, un caftan tot de mătase, de aceeași culoare cu tunica. Drept încălțări, o pereche de papuci brodați, cu vârful răsucit în sus.

Nu avea de ales: trebuia să tragă pe ea straietele acelea. Strângând din dinți, pentru că pielea arsă abia suporta și cea mai mică atingere, se îmbracă, apoi se privi în oglinda mare cât un stat de om, aflată într-un ungher al încăperii. Cu fața asta stacojie, cu nasul ăsta ca de paiată, arăta ca dracul. Nicidecum să fie pe placul ochilor languroși ai unui oriental iubitor de plăceri. Se cuvenea, deci, să mulțumească de o mie de ori Cerului, ce se îndurase de ea; mutra asta caraghioasă nu avea cum să-i întărească șeicului simțurile, iar când pielea va începe să se jupoaie, atunci chiar că va fi, pentru un timp, în afara oricărui pericol.

Dumnezeule! gemu ea dezamăgită. Caidul era ferm convins și hotărât să-i trimită medalionul bunicului, iar ea nu putea să-l împiedice.

Simțindu-se îngrozitor de ridicolă în caftanul acela de mătase și cu picioarele în papuci cu vârfuri răsucite, așteptă câteva minute, să mai prindă curaj. Altfel, ar fi pornit-o spre noua confruntare cu un handicap net. În fine, luându-și inima în dinți, trase în lături draperia stacojie. Măinile îi tremurau de parcă n-ar fi fost ale ei.

Șeicul stătea bine înfipt pe picioare, în dreptul intrării. Printre faldurile îndepărtate întrezărea, pe fundalul focurilor taberei, agitându-se într-un du-te-vino continuu, făpturi ascunse în văluri, ca niște fantome mohorâte. Parcă de după vâlvătaile rugurilor străbătea o muzică stranie, împletire de sunete de țiteră și de tamburină, instrumente pe care Diane avusese ocazia să le asculte și la Dar Arisi. Acolo, însă, le lipsise unda de mister conferită de atmosfera stranie a acestui *douar*, așezat în plin deșert.

Sentimentul de neajutorare ce pusese stăpânire pe ea de cum se văzuse acolo, printre nomazii pe jumătate sălbatici, devenise aproape de neîndurat. Mai ales că nu mai avea nici pistolul cu care plecase de la Dar Arisi. Pesemne, atunci când, îngropată în nisip, nici nu mai știa pe ce lume este, înainte să-i dea să bea limonada care-o adusese cât de cât în simțiri, șeicul i-l sechestraseră pe neobservate.

Măsurându-și din creștet până-n tălpi inamicul, care, cu spatele la ea, îi contempla îngândurat comportamentul, Diane încleștă mașinal pumnul peste țesătura moale a draperiei. Omul acela n-ar mai fi stat acolo, la câțiva pași, dacă arma s-ar fi aflat încă în mâinile ei. Fără îndoială, disperarea ar fi împins-o să apese pe trăgaci. Nu, nu ca să-l omoare. Nu era în stare de asemenea fapte. Un glonț în picior, însă, l-ar fi scos din luptă pentru un timp, iar pe ea ar fi salvat-o de la moartea lentă promisă de el. Pentru că una din două: ori ar fi reușit să fure un cal și să evadeze din *douar*, ori ar fi fost omorâtă pe loc de barbarii aceia.

— Așează-te și pune-ți piciorul pe pernă, îi aruncă peste umăr șeicul. Cum să se vindece dacă te tot proptești în el?

Probabil că auzul lui fin îi prinsese respirația agitată. Cum să-i fi simțit altfel prezența? Azvârlindu-i o căutătură neagră, Diane schiopătă până la canapea și luă loc printe pernele uriașe. Caidul se întoarse spre ea și, când o cuprinse cu privirea, buzele îi tresăriră:

— Întinde-ți picioarele. Fii pe pace, n-am nici o intenție să-ți fac avansuri. Ar trebui să fiu amoretat de tine până peste cap ca să trec cu vederea mutra asta jalnică.

Și, apropiindu-se, îi sui cu sila picioarele pe sofă, apoi începu să-i palpeze glezna.

— Da, este o luxație. Cum ai reușit să cazi de pe cal? Aș fi pus rămașag că nepoata lui Philippe

Ronay se poate lua la întrecere și cu călăreții cei mai grozavi.

— Așa și este, replică ea. Numai că am avut ghinionul să se năpustească lăcustele peste oaza de la Fetna și calul, speriat, s-a cabrat pe neașteptate. Cum nu-s deprinsă cu șeile arabe și nici frâul nu-l aveam în mâini, s-a descotorosit de mine cât ai clipi.

— Lăcuste la Fetna, zici? întrebă șeicul îngustându-și ochii. Multe?

— Milioane! Pe Diane o scutură un fior. Au acoperit oaza în câteva secunde. Tufișuri, arbori, tot.

— Inclusiv pe tine, nu? Privirea șeicului se opri o clipă asupra părului ei. Ți-au intrat în păr și le-ai simțit piciorușele zgâriindu-ți pielea.

— Ba una chiar mi s-a strecurat pe spate, mărturisi ea. M-am pierdut cu firea, am scăpat frâul din mâini și calul, înspăimântat, m-a aruncat din șa. Oh, ce creaturi scârboase!

— Daa. Unde mai pui că, într-o singură oră, sunt în stare să pustiască un câmp cu lanuri bogate sau o livadă în pârg. Trebuie să trimit imediat un mesager la Semara, să-i avertizeze pe cei de acolo. Avem o plantație de curmali și smochini de mai mare dragul. Să silești deșertul să rodească nu-i ușor. Pentru nimic în lume nu trebuie să lăsăm atâta trudă să sfârșească în fălcile alea hapsâne. Ai dreptate, *bint*, lăcustele sunt ca ciurma... Iartă-mă un minut. Mă duc să dau dispozițiile de rigoare unora din ofițerii mei. Dacă, între timp, Ahmed aduce

cina, nu mă aştepta, începe să mănânci. Mai mult ca sigur, eşti lihnită de foame.

Acestea zicând, şeicul ieşi din cort, oprindu-se un moment dincolo de prag, să coboare faldurile de la intrare, în aşa fel ca Diane să fie ascunsă oricărei priviri indiscrete. De afară răzbătea glasul lui aspru, dând nişte porunci în arabă şi fata înţelese că un om de pază fusese postat, mai degrabă ca sperietoare pentru eventualii curioşi, pentru că ea, doar cu un picior zdravăn, oricum n-ar fi putut să evadeze.

Ştia din povestirile bunicului cât de geloşi sunt din fire arabii şi cum îşi păzesc femeile, ca pe ochii din cap, în haremurile lor, neîngăduindu-li-se să pătrundă decât celor mai apropiate rude.

Plimbă o privire înspăimântată în jur. Se şi vedea zăvorâtă în *purdahul* şeicului... Parcă aşa se numea în limba arabă locul fioros în care-şi închideau sclavele. I se va porunci, oare, să poarte un voal pe faţă, ca Iasmina? se întreba ea, frământând între degete ţesătura din fir de argint ce îmbrăca perna de lângă ea.

Când teama i se mai potoli, privi mai cu luare-aminte acel salon improvizat în care se afla. Era limpede că nici măcar în mijlocul deşertului, şeicul nu se putea lipsi de oarecare fast. Lămpile cu nervuri de argint, măsuţele şi scrinurile răspândite prin încăpere, ale căror lemn fusese astfel sculptat încât să pară metal preţios dădeau, pe fundalul de carpete orientale, o impresie de lux rafinat atât de intensă încât Diane trebui să-şi

mobilizeze toată dârzenia ca să nu se lase copleșită de vraja acestui decor fabulos. În ruptul capului n-ar fi admirat ceva, orice, legat în vreun fel de persoana lui Khasim Ben Haron și își spuse că era cu atât mai condamnabil un om care stăpânea la perfecție două dintre limbile de circulație mondială și se dorea înconjurat numai de obiecte prețioase, dacă sufletul îi rămăsese la fel de barbar ca acela al unui nomad ce nu văzuse nicicând o carte sau un tablou.

Auzind pași dincolo de pânza cortului, încremeni. După câteva clipe, își făcu apariția Ahmed, abia cărând o tavă uriașă de argint. Se îndreptă cu pași mărunți spre măsuța de lângă divan și-și depuse povara. Pe tavă se vedeau mai multe castroane cu capac, un ibric cu cafea și o pereche de cești în suporturi de alamă. Aroma bucatelor, îmbinată cu parfumul cafelei, o făcu pe Diane să se simtă hămesită ca un lup în mijlocul iernii. Nu mai pusese nici o firimitură în gură de o zi încheiată și, chiar dacă mândria ei îi poruncea să refuze mâncarea, îi fu peste putință să reziste atâtor bunătăți.

Ahmed se uită țintă în ochii ei, apoi o invită cu un gest deferent să mănânce și să bea pe săturate. Diane îi mulțumi în franceză, după care servitorul se înclină țeapăn și plecă, lăsând-o să-și vadă de masă în voie.

Cafeaua, deși dreasă cu mirodenii, era oricum binevenită și, după ce bău pe nerăsuflăte o ceașcă plină ochi, Diane se simți mai în puteri. Prin

urmă, se înfipse în ditamai friptura de miel, pregătită cu un sos din verdeturi, morcovi şi ceapă, având drept garnitură nişte găluşti care numai că nu îi se topeau în gură. Parcă niciodată nu gustase bucate mai delicioase. Înfilecă, aşadar, din toate, la urmă ştergând farfuria cu nişte pâine. Pâinea neagră, cu coajă rumenă, crocantă, era atât de bună încât nu putu rezista tentaţiei şi mai luă o bucată, pe care, ungând-o cu brânză, o mănca alături de o felie zdravănă de harbuz dulce ca mierea. Vrând-nevrând, trebuia să recunoască faptul că cina îi mersese drept la inimă.

Tocmai ataca o curmală umplută cu nuci mărunţite când şeicul intră în cort cu paşi supli, ca de felină şi se apropie de masă. Ridicând pe rând capacele, cercetă cu de-amănuntul ce mai rămăsese prin castroane, apoi, înălţând dintr-o sprânceană, constată cu glas tare:

— Dar ştiu că ţi-a fost foame! Bine că am acceptat invitaţia lui Said Hamud să iau masa cu el. Altfel ar fi trebuit să-mi pun pofta-n cui!... Acum Said a şi pornit spre Semara să dea alarma. Cu orice preţ, plantaţia trebuie apărută de lăcuste... Uite, curmala asta... pe care o savurezi acum, este de acolo. Tot aşa şi cafeaua... Şi grâul din care a fost făcută pâinea. Am obligat pustiul să ne producă tot ce avem nevoie.

— Nici nu mă mir, din moment ce peste tot şi toate te afli tu, atotputernicul stăpân! ripostă Diane simţind cum i se încordează fiecare nerv, cât de subţire, cât de mărunţ, când şeicul se aşează lângă

ea pe divan, întinzând o mână după ibricul cu cafea și umplându-și fără grabă o ceașcă.

– Eu sunt caidul cetății... *Kasbah*... Pricepi? spuse el și, sprijinindu-se în perne, începu să-și bea cafeaua, ațintind în timpul acesta picioarele Diane, care, neînvățată cu sucii papuci orientali, se descotorosise de ei.

Resimțind acea privire ca pe o atingere, fata își feri picioarele după una din perne.

– Nu, nu-s acel pierde-vară pe care ți-l imaginezi. Nici nu-mi petrec timpul liber trândăvind pe divan. Singura mea plăcere este să străbat nisipurile în goana calului. Pentru mine, deșertul este ca un tigru care moțăie. Gata oricând să-și scuture somnul și să te prindă în ghearele lui... Da... Deșertul și oceanul... Pe amândouă trebuie să le înfrunți cu multă atenție. Dar tot ele îți îngăduie acea libertate totală a spiritului pe care civilizația se străduiește atâta să ți-o înăbușe. Deșertul, cu amurgurile și cu furtunile de nisip, cu lipsa lui de cruțare și cu firea lui pățimașă... îl știu și-l simt ca pe un frate...

– Și totuși îți place confortul, remarcă Diane arătând roată spre carpetele și mobilele care-i înconjurau. Nu trăiești defel ca un spartan al deșertului, șeicule Khasim:

– Adică sub un cort amărât, din păr de capră, ca orice nomad? întrebă șeicul privind-o ironic. Doar sunt caidul tribului meu! Chiar de-aș dori-o, n-aș avea cum să duc o viață de ascet. Știu că eu unul îți par hidos, cortul acesta, însă, îți place, pot să pun

mâna în foc. Sau, mai degrabă, ți-ar place la nebunie dacă n-ar fi al meu.

Cu privirile în pământ, Diane își trecea vârful limbii peste buzele încă păstrând dulceața curmalei. Cum și degetele îi erau lipicioase, le înmuie în castronașul cu apă aflat pe masă.

– Ca șef al tribului, dacă stai să cumpănești bine, nu crezi că ar fi mai potrivit să-mi îngădui mâine dimineată să părăsesc *douarul*?

Şeicul tăcea, tolănit pe sofa, cu farfurioara și ceașca de cafea în mâini. Când Diane ridică privirea spre el, simți că i se taie respirația. Ochii lui Khasim Ben Haron parcă azvârleau fulgere.

– Eu, *bint*, am de dus până la capăt o răfuială cu un vechi dușman și, până n-o să socotesc că acest om blestemat și-a plătit cu vârf și îndesat datoria, n-o să te clinești de aici. Am de gând să-l chinuiesc pe Philippe Ronay până ce inima îi va fi numai lacrimi și moarte, așa cum au fost inimile beduinilor Ben Haron puși să plătească pentru o crimă pe care n-o săvârșiseră. O să-i preschimb prețioasa-i nepoată într-una din creaturile acelea expuse în vitrinele luminate, de unde își oferă trecătorilor farmecele ticăloase. De fapt, puțin o să-mi pese ce se va mai alege din tine după ce mi-ai folosit de armă împotriva lui Ronay.

Amețită de groază, Diane nu-și putea dezlipi privirea de chipul șeicului în timp ce el își debita pe îndelete cumplita amenințare. Îi urmărea ca hipnotizată freamătul nărilor atunci când el evocă disperarea ce-l cuprinsese văzând-o pe mama lui

murindu-i în brațe, amintire care, în fața unui Ronay, năștea acea neostoită sete de răzbunare: a face dreptate potrivit legilor deșertului...

Când șeicul își întinse brațele, încordându-și mâinile și trosnindu-și degetele ca și cum ar fi vrut s-o înhațe de beregată, ochii fetei se dilatără și buzele i se mișcară într-o rugăciune mută. Gura lui se strâmbă într-un zâmbet rău:

– Știi bine că nu glumesc, nu-i așa? murmură și, întinzând și mai mult dreapta, îi trase piciorul sănătos de după pernă. Dezmierdă mai întâi glezna subțire, apoi își trecu vârful degetelor de-a lungul tălpii până ajunse la degete.

– Nu face asta! protestă Diane și încercă să-și sucească piciorul, dar mâna lui i se încleștă de gleznă și un râs domol, zeflemitor izvorî din pieptul tuciuriu.

– Un picioruș atât de gingaș, *bint*. Atât de gingaș. Nu ca picioarele femeilor noastre, cu pielea îngroșată și bătătorită de mers cu tălpile goale pe nisipul încins. Pe Alah! Cât trebuie că te-a cocoloșit și te-a păzit bunicul tău ca, deodată, așa, să-ți dea brânci în lumea largă, singură-singurică! Este de-a dreptul uluitor!

– Numai că nu s-a întâmplat cum spui, replică ea brusc. Îți repet: la Dar Arisi mă așteaptă cineva și când va vedea că nu mă întorc, o să ridice tot orașul în picioare. N-ai cum să mă reții aici fără să mi se dea de urmă...

– Așa crezi? șopti șeicul ridicând dintr-o sprânceană. Îți închipui că o să las la voia întâmplării

povestea asta? Dacă ai venit sau nu însoțită de cineva? Te înșeli. Un om de-al meu o să meargă mâine acolo să se intereseze. Deși știu încă de pe acum cum stau lucrurile: nu, nu te-a însoțit nimeni în călătoria asta, pentru că tu nu ești deprinsă să se țină cineva după tine ca umbra, ba care să te mai și pisălogească din când în când. Ronay însuși este un tip cam scump la vorbă. Mă mir cum de ți-a povestit atâtea despre viața lui de aici. Pentru o fată isteată, trebuie că a fost teribil de interesant să trăiască în preajma unui om cu un trecut atât de tumultuos. Îi sorbeai vorbele de pe buze când povestea despre deșert și despre isprăvile lui? Marele erou cu medaliile înșirate sub sticlă și cu mantia stacojie pusă la păstrare, ca să aibă ce vedea nepoata sa. Poate te-ai și înfășurat în ea. Ce lucru excelent, nu-i așa? să ai un bunic care a străbătut deșertul în lung și-n lat pe calul lui focos, cu spahiii urmându-l ca un uragan nimicitor!...

Aici, făcu o pauză semnificativă și, privind-o drept în ochi, continuă:

– Un om cu o asemenea experiență de viață o să știe care ți-e soarta atunci când va primi medalionul și vestea că nepoata lui a încăput pe mâinile unui nomad care a jurat în fața lui Alah să-l facă să plătească după legea deșertului: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte... neprihănirea ta pentru o moarte năprasnică săvârșită de el cândva.

Cuvintele șuierau înveninate, căzând asupra Diane ca șfichiul unui bici. Dar, deși bolnavă de

spaimă, nu-și putea smulge privirea de la chipul acela smeard, cu trăsături arogante și mai ales de la cicatricea lividă. Trăind până atunci în umbra protectoare a bunicului ei, Diane descoperea pe neașteptate o realitate crudă, urâtă, de la care, singură și nevolnică așa cum se afla, simțea că nu avea scăpare: era o simplă, biată femeie capturată de un arab cu puteri absolute, stăpân peste această parte de deșert. Un arab pentru care cuvântul femeie era egal cu făptură fără suflet și fără spirit.

– Oasele tale parcă sunt oscioare de prepeliță, murmură el și-i împunse dintr-odată piciorul cu un ac.

Diane tresări violent și protestă:

– Chiar n-ai pic de inimă? Cum poți să fii atât de rău?

– Emoția mea este rea. Dar o să mă astâmpăr și o să scap de ea. Văzându-te aici, la cheremul meu, mi se dovedește dintr-odată că nu ne putem abate de la căile, uneori de-a dreptul uluitoare, pe care destinul ne atrage întru împlinirea sa.

– Oamenii tăi știu că mă aflu aici... și se așteaptă să te vadă redându-mă alor mei... se strădui să vorbească Diane pe un ton mai convingător, dar, când îl văzu cum zâmbește, de parcă n-ar mai fi auzit vreodată negliobie mai mare, vocea i se frânse.

– Obligațiile mele ca șef al tribului n-au nici în clin nici în mănecă cu viața mea particulară. Nu-mi impun nici o îngrădire. Pot, deci, să dispun de o femeie după poftă... Pricepi?

Sedea acolo, lângă ea, puternic și sfidător, în ochi cu licărul animalului de pradă ce-și încolțește prada, făcând-o să-și simtă neajutorarea pe de-a-ntregul. Bărbatul acesta ar fi înhățat-o și nu i-ar fi dat drumul până nu s-ar fi considerat satisfăcut. Bunăcuviință și morala n-aveau pentru el nici o noimă când era vorba de setea de răzbunare și de poftele lui... Iar cicatricea de pe obraz nu reprezenta decât semnul vizibil al rănilor încă deschise din suflet. Un arab, împietrit în convingerea că soarta o purtase pe ea până în adâncul pustiului numai ca el să-și poată împlini, în fine, dreptatea. Un musulman, pentru care o femeie însemna doar prilej de desfătare, nu mai mult ca o partidă de vânătoare cu șoimi sau hăituirea și uciderea unei gazele.

Ani în șir, Orientul fusese pentru ea o atât de irezistibilă ispită, încât, acum, în culmea disperării, Diane trebui să recunoască în sinea ei că nici o amenințare și nici o primejdie, oricât de fioroasă, n-ar fi determinat-o să-și mute gândul de la călătoria asta nefericită, care, iată, îi îndrumase pașii drept în capcană. Capcană de unde nici o forță din lume nu avea cum s-o salveze.

Șeicul începu să fluiera încetisor, amintindu-i de ceasul acela, dintre ziuă și noapte, sub cerul sângieru al asfințitului, când îl auzise chemându-și șoimul. Ascultă câteva clipe și desluși: *Chanson d'un coeur brisé*. Cântecul unei inimi zdrobite...

— Plesnești de fericire, nu? îl întreabă ea, cu ochii negri de deznădejde.

— Mai încape vorbă? răspunse el rânjind. Pe Alah! Cât am așteptat ziua asta! Ce-i drept, nici în visele mele cele mai frumoase nu mi-am închipuit că soarta o să se arate așa generoasă cu mine. Dar uite că, așa cum spunem noi, arabii, datoria nu-ți este niciodată plătită cu aceeași monedă, ci cu una mult, mult mai prețioasă. Cu o monedă de-a dreptul uluitoare!

— Uluitoare este, poate, dar samavolnică, îngână fata. Dar, pesemne, n-ar trebui nici măcar să mă mir, de vreme ce ești... ceea ce ești.

— Ce sunt, *bint*? întrebă arabul cu glas tărăgănat alunecându-și o mână printre perne, până lângă soldul ei. Hai, spune răspicat. Eu unul știu ce ești tu, dar sunt tare curios să aflu ce știi tu despre bărbați... Bănuiesc că, lăsându-l la o parte pe bunicul tău, desigur, nici n-ai văzut mulți la față. Așa că, te întreb: cum poți să mă judeci?

— Nu-i greu deloc. Se vede de la o poștă că nu ești decât un satrap obișnuit să-și sucească și să-și răsucească legile după poftă.

— Un lucru e sigur: că pe tine aș putea, într-adevăr, să te sucesc după pofta inimii, încuviință el în bătaie de joc și, zâmbind, își trecu mâna până pe soldul ei, încleștând osul subțire. Diane se crispă, stăpânindu-și un fior. Ce nemaipomenită plăcere să simți sub palmă un trup de femeie, murmură șeicul. Fiecare oscior, fiecare rotunjime, fiecare centimetru de piele, desăvârșite, gingașe, dumnezeiești lucrări pe care mâna unui bărbat le-ar putea nimici atât de ușor, într-o secundă doar. Aș putea să te rup

în bucăți, *bint*, împrăștiindu-te apoi prin nenumăratele puțuri uscate, presărate pretutindeni în pustiu. Aș putea face și asta, știi prea bine!

— Nu, răspunse Diane clătinând din cap cu strășnicie, în timp ce, înfruntându-i privirea vicleană, simțea infiltrându-se prin mătasea veșmântului căldura degetelor care mai degrabă îi mângâiau șoldul decât i-l zdrobeau. N-ai să faci asta. Ai o minte mult mai subtilă: în toată povestea asta, trupul meu nu are nici o importanță; tu sufletul vrei să mi-l faci zob și apoi să mă înapoiezi bunicului. Ca pe o zdreanță.

— Deșteaptă fată, murmură caidul. Și să mai dai crezare vorbelor despre cât sunt de proaste femeile cu părul de aur!

— De bună seamă, nu sunt eu prima care-ți calcă pragul cortului, replică ea, străduindu-se din răputeri în vremea asta, să înalțe un zid între minte și trup și, astfel, să ignore palma care acum i se plimba leneșă de-a lungul piciorului. Atingerea o tulbura și, nemaiputându-se stăpâni, se smuci înfiorată de sub degetele acelea stăruitoare. Când șeicul începu să râdă, îl fulgeră din ochi, ochi ale căror pupile cumplit de întunecate mistuiseră, parcă, albastrul adânc al irișilor.

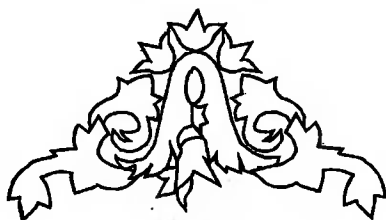
— Pe Alah, ochii tăi fac cât tot aurul din lume! exclamă el și râsul i se stinse în adâncul pieptului. Cât de norocos sunt, *bint*, că soarta și Philippe Ronay ți-au dăruit chipul ăsta! Arsurile au și început să pălească și, într-o zi-două, abia o să-mi mai pot stăpâni nerăbdarea să mă văd cât mai

degrabă înapoi, în tabără, știindu-te aici, în cort, așteptându-mă.

Cuvintele lui îi pătrundeau Dianei până în străfundul creierului ca niște lovituri de pumnal. Își imagina cu groază momentul când, în cortul acela uriaș, avea să plătească fără vreo vină pentru sângele vărsat cândva, într-o tabără aidoma acesteia, de o sabie năprasnică și strălucitoare ca fulgerul.

CAPITOLUL III

— Cu un cuțit o să te aștept! Dacă o să am atâta noroc, să-mi încapă vreunul pe mână, răspunse, în sfârșit, fără să-i pese că vorbele acestea sunau ca o replică dintr-o melodramă proastă. Prea îi exprimau ele gândul întocmai.

— Așchia nu sare departe de trunchi, remarcă șeicul cu glas tăragănat. Cum să nu tânjești să-mi împlânți un pumnal drept în inimă, de vreme ce jindul ăsta ți-e întipărit în mușchi și în oase, oricât de minunate sunt ele sub pielea asta albă, ca mătasea? Așa ne-a fost scris, *bint*: să ne fim unul celuilalt dușman, încă din clipa când am venit pe lume. Tu, de bună seamă, într-un pat numai dantele, eu pe o pătură întinsă numai pe nisip, sub cerul înstelat al deșertului. Pentru că acolo au apucat-o pe mama durerile facerii. Așadar, nu mint defel când afirm că sunt un fiu al deșertului. Prima gură de aer pe care am tras-o în plămâni a fost aer uscat, de deșert. Și, când mi-o veni timpul, ultima suflare tot aici o să mi-o dau... Asta nu înseamnă, însă, că n-o să fiu cu ochii în patru, nu care cumva să-ți cadă în mâini vreun jungher.

— Nu fi niciodată prea sigur de asta, îl înfruntă Diane, deși inima îi era cât un purice. Atât de

limpede se dezvăluiau în lumina șovăielnică și înmiresmată a lămpilor cortului trăsăturile acestui bărbat vânjos și suplu ca o fiară sălbatică, pentru a cărui fire implacabilă stătea, parcă, zălog până la capătul zilelor, adâncă brazdă de sabie. Dealtfel, continuă ea, cum ai putea să mă împiedici să evadez? Ai cumva de gând să mă priponești, așa cum sunt priponite caprele la căderea nopții?

– Năstrușnică idee! exclamă caidul și un răs ca un fulger îi sclipi în ochi. Căprița mea, ai? Nu ȕap ispășitor, ci căpriță! Noi, arabii, când vrem să flatăm o femeie, îi spunem „gazelă“.

– Mă lipsesc bucuroasă de asemenea compliment, replică ea tăios. Ești chiar așa de sigur că nimănui din tabăra asta nu i-ar plăcea să dea sfoară în țară că ții cu de-a sila în cortul tău o europeană?

– Nu. Dealtfel, nimănui nu i-ar trece prin gând că te afli aici împotriva voinței tale.

– O, Dumnezeu, câtă înfumurare! Oamenii tăi știu prea bine că sunt o străină găsită de tine în deșert, aproape moartă de sete și de epuizare...

– Noi, beduinii, obișnuim să-i dăm oricărui străin aflat la nevoie adăpost și îngrijire. Ceea ce fac și eu acum, nu-i așa? Am avut grijă să primești toate cele necesare.

– Unui oaspete i se rezervă dreptul să plece când pofteste...

– Ah, dar, vezi bine, tu mi-ai apreciat ospitalitatea, deci n-ai avea nici un motiv să pleci așa, cât ai bate din palme. Iar eu sunt nimeni altul decât

caidul tribului Ben Haron. Drept care, nimănui n-o să-i vină ideea să-și vâre nasul acolo unde nu-i fierbe oala și să te întrebe chiar pe tine dacă ai rămâne aici de bună voie. Și asta o să și faci. O să rămâi.

Lovită de muțenie, fu cumplit de conștientă că, în acea zonă a deșertului, cuvântul lui Khasim Ben Haron era lege și că, dacă așa vroia el, o femeie nu avea mai multă însemnătate decât un animal capturat. Diane îl ațintea cu ochii măriți de disperare. Ca paralizată de spaima aceea neputincioasă, își dădea seama că pentru supușii șeicului ea nu era decât un fruct copt râvnit de acesta... și zări un licăr ironic în ochii lui când el întinse alene mâna și luă o smochină de pe platoul cu fructe, înainte să-și înfigă dinții în carnea aceea zemoasă, smulgând nepăsător frunza aninată de ea.

– Ce am de gând cu tine, nu-i treaba supușilor mei, *bint*. Eventual, pot să se mire cu toții și mai ales femeile lor, că mi-am oprit ochii asupra unei fețe subțiri ca trestia și cu părul retezat. Dar, destul de curând, părul o să-ți treacă de umeri... Trebuie să recunosc că nu prea vei mai semăna cu un băietan frumușel...

– N-am deloc intenția să întârzii pe aici până când o să te declari pe de-a-ntregul satisfăcut de înfățișarea mea, declară Diane pe un ton mai degrabă sfidător decât sigur, chiar și pentru urechile ei. Nici să mă port cu tot atâta supușenie ca femeile din haremul tău. Ele n-au decât să se

învărtească în jurul tău toată ziua, dacă așa poftesc, eu însă, n-am s-o fac!

– Doar ce te ating, că și începi să dârdâi, zise el disprețuitor și iarăși, cu o nepăsare mai degrabă calculată, își trecu palma peste piciorul ei acoperit de mătasea transparentă a șalvarilor. Diane îi urmărea mâna ca hipnotizată: o pată întunecată avansând pe culoarea delicată a țesăturii.

– Nu țipa, îi surâse șeicul zeflemitor, jocul încă n-a început. Când pielea n-o să te mai supere la fiecare atingere, atunci o să te învăț să fii femeie. Cu toții suntem ființe ale simțurilor, vei înțelege asta, *chérie*.

– Cum îndrăznești să-mi spui așa?

Împinsă de furie, dar și înspăimântată, Diane îl palmui drept peste semnul hidos de pe obraz. Dar, deși degetele ei pătrunseseră până la oasele ce se zăreau printre marginile zimțate ale cicatricei, pe chipul șeicului nu se clinti nici un mușchi.

– Oh, nu pricepi că bunicul meu este un om de vază acolo, în Franța și că nu se poate să dispar așa, fără urmă? Când or să dea de mine aici, pușcăria te mănâncă!

– Și ce mai scandal o să se stârnească atunci când toate amănuntele astea scârboase vor apărea, scrise negru pe alb, cu litere de-o șchioapă, în toate ziarele voastre. Gândește-te numai cu cât nesaț or să soarbă cu toții povestea asta murdară, despre nepoata bine-cunoscutului colonel, ținută prizonieră în mijlocul deșertului ca să satisfacă poftele unei căpetenii de nomazi. Șeicul zâmbi și-și suflă

peste buricele degetelor. Toți libidinoșii or să moară de plăcere, citind pe nerăsuflăte frazele acelea scârboase. Și cum o să se plece mai jos, și mai jos, fruntea vestitului colonel de spahii stând în sala tribunalului și ascultându-și nepoata depunând mărturie. Cât despre mine, nu-mi duce grija. Eu o să afirm că adevăratul criminal nu sunt eu, ci colonelul Philippe Ronay. Și ca întărire a spuselor mele, voi aduce mărturiile a zeci de oameni din tribul Ben Haron. Chiar acum, aici, în tabăra asta, mulți sunt cei care își amintesc măcelul tot atât de bine ca mine și, dacă ar ști că în cortul meu se află nepoata acelui om blestemat, mi-ar cere să te duc imediat înapoi, în mijlocul nisipurilor, părăsindu-te acolo, pradă fiarelor sălbatice. Spune, *bint*, așa să fac? Fără îndoială, procedând astfel, ar fi salvată onoarea respectatului tău bunic.

Diane îi privea chipul arogant. I se părea de neîndurat să stea cu brațele încrucișate și să-l asculte vorbind cu atâta dispreț și cu atâta cruzime despre bunicul ei, pentru ea întruchiparea bunăvoinței și a bunătății fără de margini. Tot ce știa ea despre cărți și despre atâtea alte minunății, aflase din gura lui. Tot de la el, manevrând cot la cot soldații de plumb pe masa de stejar din biroul lui, deprinsese și bruma de cunoștințe de tactică militară. Nu-l putea judeca decât după fapte, iar pentru ea acelea fuseseră faptele lui.

— Porc de câine ce ești! rosti ea răspicat. Îi judeci pe ceilalți după propria-ți fire îngâmfată și

ticăloasă. Mai degrabă aş alege tovărăşia animalelor decât pe a ta. Pentru că tu eşti cu adevărat animal, nu ele!

O tăcere grea se lăasă sub tenda albastră a uriaşului cort, apăsăţ parcă de bolta înstelată a nopţii. Înstăpânite peste deşert. Şi Diane urmări cum semnul de sabie se contura tot mai livid pe obrazul întunecat. Ştia perfect de bine că nimeni până atunci nu-i mai azvârlise în faţă asemenea vorbe de ocară şi era bucuroasă că îndrăznise să i le trântască pe toate aşa, scurt... Dacă pentru tribul lui de barbari el era mai presus de toţi şi de toate, ei bine, în ochii ei nu se ridica mai presus ca un sălbatic oarecare, din câţi puteai întâlni pe suprafaţa pustiului.

Îşi adună toate puterile ca să poată rezista uraganului care, fără îndoială, avea să se dezlănţuie asupra ei cât de curând şi simţi cum parcă îi zbârnâie fiecare nerv când îl văzu pe şeic sărind în picioare cu agilitatea unei pantere întăritate.

– Mai vorbeşte-mi doar o singură dată astfel, şuiere el, şi te vând cât ai zice peşte unuia din bordelurile de cea mai joasă speţă din Alger, unde, doamna mea, semeţia ţi se va face arşice din prima secundă. Închipuie-ţi numai cum o să te mai strângă în braţe toţi nespălaţii, cum or să te mai pupe gurile puturoase ale drogaţilor şi ale atâtor altora pe care nici animale nu i-ai putea numi. Nu spera că aş şovăi o singură clipă să fac una ca asta, pe motiv că eşti tânără şi nevinovată.

Se opri câteva secunde, cufundându-şi privirea cruntă în lumina ochilor ei, apoi îşi întregi gândul:

– Aş vrea, însă, să-mi rezerv plăcerea să frâng eu însumi trufia unui Ronay.

– Şi cum crezi că o să reuşeşti? întrebă ea dispreţuitoare. Cu pintenii şi cravaşa?

– Nu, *bint*, răspunse şeicul aplecându-se spre ea ca şi cum ar fi vrut s-o pătrundă cu privirea sa batjocoritoare până în adâncul sufletului. Am la dispoziţie unelte mult mai convingătoare decât cele pe care le folosesc cu caii mei.

Cuvintele astea sfruntate, precum şi torsul neted şi puternic a cărui musculatură, jucând sub epiderma tuciurie, se zărea prin deschizătura caftanului, erau ameninţări atât de concrete încât neliniştea Diane deveni de-a dreptul năucitoare.

Încercă să se tragă mai departe de focul mocnit, ce se putea schimba oricând în flacără mistuitoare. Parcă şi gâtul îi era la fel de uscat ca în mijlocul dunelor, sub soarele dogorător. Şeicul se îndreptă alene de mijloc, dominând-o cu trupul lui deşirat, părul negru strălucindu-i în lumina piezişă a lămpii, în timp ce obrazul însemnat rămăsese în umbră.

– S-a făcut târziu, remarcă el. Ca să-ţi vii în fire trebuie să tragi un somn zdravăn. Hai, sprijină-te de braţul meu, o invită, oferindu-i braţul. Diane, însă, îl refuză: în dormitor nu exista decât un singur divan, mare, pătrat şi chiar aşa, la capătul puterilor cum se afla, în ruptul

capului n-ar fi acceptat să doarmă în același pat cu dușmanul acesta devenit ca prin miracol atât de grijuliu cu ea.

– O să dorm aici, hotărî. Canapeaua este suficient de încăpătoare...

Dar nu apucă să-și termine fraza, că șeicul, scos din răbdări, o înșfăcă în brațe și o purtă cu pași mari în cealaltă încăpere.

– Proastă mai ești! Dacă insist să-ți revii mai repede, nu o fac pentru tine. Așa, ca un rac fiert, nu mă atragi nici de frică.

O așeză pe pat și, împungând aerul cu bărbia, arătă spre halatul de lângă ea.

– Te sfătuiesc să-l îmbraci. Aici, în deșert, noaptea, zboară sau se târăsc o mulțime de pocitanii veninoase. Te descurci singură sau să trimit o femeie să te ajute?

Diane clătină din cap.

– Mă descurc foarte bine singură... Dacă se poate, aș mai bea un pahar cu limonadă. Nu mi-a trecut încă setea.

– O să poruncesc să ți se aducă.

Luând lampa de pe măsuta de la capul patului, șeicul scormoni cu lumina ei prin toate ungherele. În vremea asta, Diane înghiți în sec de câteva ori, încercând să-și domolească nervii. Abia își mai stăpânea nerăbdarea să-l vadă odată plecat pe omul acesta furios. Dar, desigur, examinarea aceea minuțioasă a începerii își avea rostul ei: să descopere eventualele gângănii nepoftite. Satisfăcut de rezultatele cercetării, șeicul așeză la loc pe masă

lampa, apoi își pironi privirea asupra Dianei. O privire stăruitoare, apăsată, oglindind formidabila siguranță de sine virilă, dinaintea căreia fata, în neprihănirea ei, simțea cum fiecă atom se chircește în ea, încercând să se ascundă.

Caidul ghici asta și ochii îi luciră diabolic.

– În halul în care ești acum, n-are rost să te temi, zise el trăgănat. Printre viciile mele nu se numără și căznirea fecioarelor prăjite de soare și moarte de spaimă.

– Dar, de când m-ai adus în tabăra ta, ce altceva crezi că ai făcut? Ce crezi că este în sufletul meu când îmi închipui cum o să se dea de ceasul morții bunicul când va primi medallionul și va auzi toate minciunile pe care vrei să i le torni?

– Ce minciuni? Că ai căzut în mâinile unui nomad jegos?

Buzele subțiri se strâmbară cu răutate și ochii negri se înăspiră.

– Mi se rupe inima de mila lui!

– Oh, cum poți fi atât de crud? Diane își întoarse fața și buzele începură să-i tremure. Nu... nu ți-e de ajuns că... o să... o să faci cu mine ce ai de gând să faci... Cel puțin lasă-l în pace pe el.

– Foarte nobil din partea ta, *bint*, că vrei să te sacrifici, dar vezi, într-adevăr nu mi-e de ajuns. Noi, arabii, avem gusturi subțiri. Ei bine, ce cale de răzbunare mai rafinată aș putea găsi decât să-l silesc pe Ronay să-și închipuie clipă de clipă

degradarea lentă a prea-curatei sale nepoate? Pentru fiecare viață curmată de spahiii lui în ziua aceea, nepoata o să petreacă o noapte în brațele pe care el o să și le imagineze pe cât de desfrânate pe atât de nespălate. O să-l facă să verse tot atâtea lacrimi câte am vărsat eu pentru Ben Haron peste cadavrele bărbatilor sau copiilor lor. Și n-o să te capete înapoi până n-o să rămână din tine doar o păpușă din cârpe.

Întorcându-i spatele, șeicul se îndreaptă spre draperia stacojie și o smuci în lături.

— O să-ți aducă unul din servitori limonada. Noapte bună.

— În iad ți-e locul, fiu al Satanei! strigă Diana în urma lui, știind cât de insultător suna blestemul în urechile unui arab. Dar acesta unul nu binevoi să răspundă decât cu un râs batjocoritor.

Ghemuită în pat, Diane își înconjurase genunchii cu brațele, parcă apărându-se. Rămase așa, neclintită, timp îndelungat. Știa că nu se putea aștepta la îndurare. Deci, dacă nu găsea cât mai curând un mijloc să evadeze din *douar*, avea să vină o noapte când nu Iasmina, însoțită de clinchetul lanțurilor de la glezne, va răsări lângă patul ei, ci însuși șeicul.

Într-un târziu, Iasmina își făcu apariția, aducându-i paharul cu limonadă.

— *Sitt* nu arată bine deloc. Pare foarte obosită.

Disperată, Diane o prinse de încheietura mâinii, subțire și întunecată.

– Iasmina, pari o fată bună şi eu am nevoie de ajutor. Trebuie neapărat să fug de aici cât mai curând. Vrei să mă ajuti? Te rog, te implor! Vrei?

Ochii catifelaţi ai Iasminei o priveau blânzi pe deasupra iaşmacului.

– *Sitt*, eu nu îndrăznesc să ies din cuvântul stăpânului Khasim. Dar el poate să te ducă înapoi...

– N-o să facă asta, nu pricepi? scutură Diane din cap ca apucată. Au de gând să mă țină aici oricât m-aş împotrivi... Tre... trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute... Numai să-mi faci rost de un cal... Atât îţi cer... Aş pleca imediat şi şeicul n-ar avea cum să ştie cine m-a ajutat.

– Ar afla, *sitt*, zise Iasmina clătinând din cap. Şeicului nu-i scapă nimic. Este foarte ager. Aşa cum se cuvine să fie o căpetenie de trib. Propriul meu frate m-ar biciui fără milă dacă aş îndrăzni să încalc poruncile caidului...

– Te-ar biciui? Chiar fratele tău?

Diane se holbă la arăboaica îngrozită.

Iasmina îşi întinse braţele într-un gest ce se vroia convingător.

– Dacă stăpânul Khasim doreşte să te oprească lângă el, *lallah*, asta înseamnă că are un motiv bine întemeiat. Şi dacă ochii lui te-au preţuit, atunci ar trebui să te simţi onorată.

– Onorată!? exclamă Diane jignită de moarte şi aruncă o căutătură neagră în jur. Dar eu nu vreau aşa ceva, de ce nu mă înţelegi? Eu, dimpotrivă, vreau să mă aflu la celălalt capăt al lumii, cât mai departe de el. Şi tu eşti femeie, Iasmina. Ar trebui

să pricepi ce-i în sufletul meu. Dacă ai cădea în mâinile unui bărbat care te dezgustă, i te-ai supune fără nici o împotrivire?

– Eu sunt musulmană, *sitt*. Fratele meu îmi este și tutore și într-o bună zi mă va mărita cu un bărbat pe care eu nici nu-l cunosc și fără să-l văd la față până în ziua nunții.

– O, Doamne, ce lume barbară! zise Diane șocată de-a binelea. Cum este posibil ca în ziua de azi bărbații să mai aibă asemenea puteri discreționare asupra femeilor? Voi, oamenii din deșert, n-ați evoluat și voi odată cu restul lumii?

– Nouă, legile și obiceiurile noastre ni se par foarte bune, murmură Iasmina. Spre exemplu, deși Sidi Khasim nu insistă ca noi să purtăm vălul pe față, părinții și frații noștri ne preferă așa, cu chipurile ascunse, pentru ca ele să nu stârnească dorințele bărbaților. Vezi bine ce ai pățit tu, *sitt*.

– Crezi că așa cum arăt acum, am putut trezi șeicului vostru vreo dorință de felul acesta? întrebă Diane fluturându-și mâna prin aer, de la frunte până la genunchi, și râse aspru. Dacă o să-ți spun că numele meu de familie este Ronay, atunci o să înțelegi de ce nu mă lasă să plec?

– Ronay?

Ochii Iasminei se făceau tot mai mari în timp ce o măsurau și, mașinal, arăboaica făcu un pas înapoi.

– Vezi? spuse Diane în șoaptă. Acum nu-ți mai sunt prea simpatcă.

– Amândoi părinții ne-au fost omorâți în raidul acela, spuse Iasmina domol. Fratele meu Said, avea de păzit turma de oi de pe deal și în ziua aceea m-a luat cu el. Când ne-am întors în tabără... Iasmina își coborî iute privirea în pământ, parcă ferindu-și-o de ochii Diane. Este bine să nu mai spui altcuiva cum te numești, *sitt*. Acum, hai să te ajut să te îmbraci pentru noapte, vrei?

La capătul puterilor, Diane acceptă cu un gest ostenit. Măinile Iasminei erau tot atât de ușoare ca și înainte, arăboaica însă amuțise, fapt care o făcu pe Diane să-și dea seama că nu fusese prea inspirată când își destăinuise acesteia numele. Dacă mai înainte mai avusese vreo șansă ca Iasmina să-și calce pe inimă ajutând-o să evadeze, acum șansa asta se dusesse. Răzbunarea șeicului îi privea în mare măsură și pe Iasmina și pe fratele ei, drept care, orice soartă i-ar fi hotărât caidul tribului Ben Haron nepoatei lui Philippe Ronay, decizia lui le-ar fi părut la amândoi pe deplin justificată. Doar erau cu toții de aceeași lege, iar aceasta porunca foarte simplu: ochi pentru ochi.

Îmbrăcată în halatul atât de larg de parcă se pierdea în el, Diane se strecură sub velința din blană de oaie ce înlocuise pe timpul nopții frumoasa cuvertură din mătase.

– În deșert, noaptea se face frig, îi explică Iasmina, întinzându-i paharul cu limonadă.

Ca și ceștile de cafea, paharul era prins într-un suport de metal filigranat. Când gustă din limonadă, Diane sesiză un parfum neobișnuit.

– Limonada asta are amestecat ceva în ea? întrebă ea.

Deși inima începu să-i zvâcnească mai tare, de spaimă, respinse ideea că șeicul ar fi pus să i se amestece în băutură vreun drog pentru ca astfel s-o aibă la cheremul lui. Fără îndoială, un asemenea plan nu i se potrivea. Altceva își dorea el: satisfacția feroce de a-i frânge voința în vreme ce ea ar fi perfect lucidă, conștientă de grozăvia silniciei.

– Foarte, foarte puțin din ceva care s-o ajute pe *sitt* să doarmă bine, astfel ca mâine dimineată să nu mai sufere atât de pe urma insolației. Sper că nu are un gust neplăcut.

– Nu. Dimpotrivă.

Fără nici o teamă acum, Diane își termină limonada și înapoie paharul Iasminei. O și năpădisese un soi de letargie, așa încât își încredințase trupul chinuit moliciunii pernelor, ghemuindu-se sub velință. Somnul i-ar fi adus alinare și minții ei, în care gândurile zumzăiau și se învârteau ca niște țânțari blestemați. Mâine de dimineată, după un somn bun, avea să se simtă mai în puteri și cu capul mai limpede, numai bine să afle cât mai degrabă mult râvnita cale de evadare.

Într-o tabără arabă găsești cai berechet, păscând în voie printre corturi. Doar să izbutească să încalce vreunul și va fugi, zburând ca vântul și ca gândul. Șeicul n-o credea în stare să stăpânească un pur-sânge năbădăios, când de fapt, lucrurile stăteau cu totul altfel. Ea învățase să se țină în șa

de când era fetiță de-o șchioapă. Profesor îi fusese Coco, fosta ordonanță a bunicului. Crescută, așadar, printre caii focoși de acasă, nu cunoștea teama nici când se găsea dinaintea celui mai năvălaș bidiviu și cu atât mai puțin în spinarea lui. Coco o învățase și anumite cuvinte tainice la auzul cărora caii arabi se supuneau ca prin farmec. Cu puțin noroc, vorbele acelea îi vor putea servi drept parolă de ieșire din *douarul* lui Khasim Ben Haron.

Se cuibări mai bine în patul moale și larg, dar deodată, o fulgeră un gând: că tocmai acela fusese locul acelor scene pătimase, că tocmai peste pernele acelea se revărsaseră pletele întunecate, mătăsoase ale atâtor și atâtor femei cu ochi de căprioară. Strânse tare din pleoape, să șteargă imaginile acelea nelalocul lor... imagini care nu-i mai tulburaseră niciodată închipuirea. Cu excepția celor câteva nopți petrecute în hotelul de la Dar Arisi, de când părăsise internatul mănăstirii dormise numai în patul ei, în clădirea simplă, înălțată pe țărmul stâncos chiar deasupra mării, cu acoperișul abrupt și zvelta sa turlă gotică unde se afla odăița ei, tăcută acum, cufundată în umbra înserării.

O spaimă subită îi încleștă inima. Dacă, totuși, nu avea să mai vadă niciodată locurile acelea, nici mica încăpere văruiată, cu patul strâmt și cu etajera cu cărți știute pe de rost și toate celelalte lucruri mărunte, care-i erau atât de dragi? Și, mai ales, dacă nu avea să mai revadă în veci chipul uscățiv, ars de soare, al bunicului?

– Să sting lampa, *sitt*? o auzi pe Iasmina întrebând ca de pe alt tărâm.

– Te rog... Mulțumesc...

În întuneric n-ar mai fi avut înaintea ochilor decorul acela fastuos, atât de neliniștitor.

– *Leiltak saicedah, sitt*, mai auzi.

Lampa se stinse lăsând să plutească în aer pentru câteva clipe mirosul uleiului de cassia și faldul de la intrare căzu în urma Iasminei.

Diane i se închideau ochii de somn, dar subtila aromă a fumului de țigară ce răzbătea din cealaltă cameră nu-i dădea pace, reamintindu-i cumplit de intens starea ei de captivitate. *Kismet*, așa numise șeicul forța oarbă ce-o mânase într-acolo...

Culcată în patul acela străin, cu mintea încetoșată de somn, Diane îi răsunau în minte cuvintele rostite de Coco doar cu o zi înainte de plecarea ei în călătoria asta nenorocită: Te cheamă deșertul, *mademoiselle*. Du-te acolo și află de ce.

*

* *

Ghemuită sub imensa velință, cu trupul subțire abia ghicindu-se dintre pernele răspândite pe pat, Diane dormi îndelung, un somn profund, vreme în care, din întunericul cortului, o umbră răsări în câteva rânduri la căpătâiul ei și, murmurând cuvinte pe care ea nu le-ar fi înțeles, se apleca asupra ei cercetând dacă nu cumva îi ardea răsuflarea. Dar despre aceasta fata nici măcar nu visă, ci dormi înainte, neîntoarsă, până după ce

lumina zilei, strecurată de sub tenda albastră, destrămă bezna adâncă. Ieși din somn ca dintr-o apă înviorătoare, cu bucuria forțelor înprospătate și... hămesită ca un lup.

Dar, când se ridică în capul oaselor și velința îi căzu de pe umeri, roti o privire uluită în jurul ei. Mai întâi, crezu că încă mai doarme și are un coșmar. Apoi brusc, își aminti unde se afla și ce se întâmplase cu ea și sări din pat ca arsă, inima zbătându-i-se în piept ca pițigoiul în colivie.

Încet-încet, adunându-se, îmbrăcându-se, pentru că desigur, ce altceva ar fi putut face, își veni cât de cât în fire, și atacă deocamdată micile probleme ale fiecărei dimineți. Privi așadar mai cu luare-aminte împrejur și zărind un paravan pictat într-un colț al încăperii, se îndreptă într-acolo, găsimd, spre marea ei mulțumire, toate cele necesare unei toalete complete.

Se descotorosi de halatul atât de lung încât măturase cu el tot dormitorul pe când se foise de colo-colo și se privi în oglindă, să constate cum mai arată. Pielea de pe brațe aproape se vindecase. Nasul și gâtul, în schimb, se jupuiau din plin.

Când termină cu spălatul, își caută din ochi hainele, adică pantalonii de călărie, cămașa și cizmele, dar în locul acestora descoperi că i se pregătiseră tot niște straie arăbești. O tunică de bumbac, un soi de nădragi și ceva ce semăna cu o jupă. Mai de voie, de nevoie, le trase pe ea și se

simți ca ieșită din paginile unei cărți cu iz exotic, de acum o sută și mai bine de ani. Nu încăpea nici o îndoială: oamenii de aici nu țineau deloc pasul cu vremurile. Uitându-se după o perie, cu care să-și pună în ordine părul zburlit, zări lângă oglindă un pieptene meșterit tot din carapace de broască țestoasă, ca și peria ce o folosisese Iasmina cu o seară înainte și tot ca aceea având gravată cu multă migală litera K. Tocmai urmărea cu vârful degetelor desenul sofisticat, când înlemni deodată, observând cu coada ochiului în oglindă, draperia stacojie lunecând într-o parte și o siluetă înaltă în tunică albă, descheiată neglijent la gât, strânsă la mijloc cu un brâu din piele imprimată și pantaloni de călărie plus cizme înalte înaintând fără zgomot până în mijlocul încăperii. Omul, văzut așa, dintr-o bucată, din creștet până-n tălpi, arăta copleșitor de puternic și autoritar și parcă aducea cu sine o pală din aerul deșertului.

– Te-ai îmbrăcat?

Prin oglindă, ochii întuneceți parcă o sfredeleau, plimbându-se apăsător de la chipul ei la straiile care atârneau pe ea așa de comic, și îndărăt.

– Cum te simți după somnul acesta strașnic?

– Mult mai bine. Mulțumesc.

Diane puse jos pieptenul și se întoarse cam cu fereală, așteptându-se dintr-o clipă în alta să audă niște cuvinte batjocoritoare; șeicul însă se apropie și o prinse de încheietura mâinii stângi, privind-o atent în timp ce-i urmărea pulsul. Apoi scutură satisfăcut din cap.

– Nu ai febră. Lucru de-a dreptul miraculos după ce ai zăcut atâtea ore, sub soarele acela ce-ți topește și creierii în cap.

Pe neașteptate, îi atinse părul, înfigându-și apoi brusc degetele în bogăția lui aurie. Deși scurt acum, se simțea foarte bine cât de grele și de răzvrătite fuseseră cândva pletele Diane. Atât de răzvrătite, încât nu le putea stăpâni decât împletindu-le și răsucindu-le la ceafă.

Luată pe nepregătite, Diane și-ar fi scuturat cu mare plăcere capul, să se descotorosească de degetele acelea înfipite în chica ei. Își dădu seama, însă, că era mai înțelept să rămână neclintită, simulând nepăsarea.

– Nu te mai simți chiar așa de rău, nu-i așa? murmură șeicul și o forță să-și ridice fața spre el, pornind să-i cerceteze pe îndelete trăsăturile, apoi oprindu-se în sfârșit asupra gurii. Da, *bint*, începi să-ți revii. Te sfătuiesc, însă, să-ți mai dai încă pe față cu alifia aceea. Doar nu vrei să se jupoaie bunătate de obraji, pesemne albi și fragezi ca petalele celui mai alb trandafir.

La vorbele astea, Diane aținti fără voie chipul brăzdat. Primise lovitura aceea în pragul adolescenței, își zise ea, vârsta la care păstrezi amintiri cu atât mai de neșters cu cât sunt legate de fapte mai cumplite. În oarecare măsură, gândi ea, poate să-i înțeleagă înverșunarea, intențiile lui feroce însă nu, cu nici un preț. Strânse din dinți îndârjită: nu avea să-și răcească gura de pomană încercând să-l

înduplece. O să aștepte momentul potrivit ca să fure un cal.

– Sper că n-ai de gând să mă ții închisă aici, în cortul acesta. Simt nevoia să-mi clătesc plămânii cu aer proaspăt și să-mi mai dezmoțesc mușchii.

– Fără îndoială, luându-ți tălpășița în direcția Dar Arisi, râse șeicul domol. Data viitoare când o să te mai aventurezi de una singură prin deșert, s-ar putea să nu mai ai norocul pe care l-ai avut. Adică să dea peste tine cineva care să binevoiască să te ia în grijă. Mă ascuți tu, Diane?

Auzindu-l că-i spune pe nume, simți că i se suie sângele în cap de furie, deși nu avea cum să-i interzică asemenea lucru. Toate atuurile erau deocamdată în mâna șeicului. Dar poate că, arătându-se puțin mai maleabilă, ar fi obținut în cele din urmă exact ce vroia: prilejul să evadeze.

– Hai, vino să luăm prânzul.

Prânzul? repetă Diane în gând, nedumerită.

Degetele șeicului îi alunecară pe ceafă și o prinseră ferm de braț, privirea ei întrebătoare rămânând fără răspuns.

Străbătură încăperea principală a cortului și ieșiră în arșița amiezii. Sub o tendă întinsă între patru țăruiși îi aștepta o masă acoperită cu un șervet alb ca zăpada. Ceva mai încolo, Ahmed se învârtea în jurul unui foc de vreascuri deasupra căruia clocotea un imens ibric cu cafea.

– Ai dormit toată dimineața, binevoi în fine s-o lămurească șeicul, în timp ce scotea de sub masă un scaun pliant. După mirarea ce ți se

citeşte pe faţă, s-ar părea că nu prea obişnuieşti să-ţi pierzi vremea dormind aşa, pe rupte, până în miezul zilei.

– Nu, într-adevăr.

Diane se aşeză, dar silueta deşirată din imediata ei apropiere parcă o strivea. Într-un târziu, luă loc şi şeicul, de cealaltă parte a mesei. Ca să-i ocolească ochii strălucitori, dar şi pentru că efectiv era interesată de *douarul* acela, fata îşi lăasă privirea să rătăcească alene de-a lungul şi de-a latul taberei. Remarcă deîndată că aceasta fusese amplasată pe coasta unei coline, deasupra deşertului, ca să prindă briza mai răcoroasă, atâta câtă era. Pe după corturile negre, presărate la voia întâmplării, zări pascănd amestecate tot soiul de animale, printre care şi cai, destul de mulţi, bine îngrijiţi. Speranţa i se reaprinse în suflet: Caii arabi aleargă iute ca vântul şi oriîncotro ar purta-o acela pe care nădăjduia să-l poată fura, ei îi convenea de minune, atâta timp cât aşternea între ea şi şeic mai mulţi kilometri de pustiu.

O vreme zăbovi cu privirea asupra unor femei ce-şi supravegheau ceaunele cu bucate fierbând înăbuşit la focurile încropite din grămezi de surcele. Asemeni Iasminei, câteva purtau şi ele *iaşmacul* pe faţă. Văluri întunecate, conferindu-le un aer misterios, veşminte tot atât de sumbre, dar, la braţe şi la glezne, sclipea aurul. Îşi dăduse seama, că, la rândul ei, era urmărită pe furiş de ochii mereu ascunşi sub pleoapele plecate, ce răsăreau pe deasupra vălurilor. Dealtfel, şi bărbaţii care

treceau prin preajmă se prefăceau că-i ignoră prezența, preocupați întrutotul de persoana șeicului, dinaintea căruia se înclinau deferenți. Nici nu era de mirare. În lumea musulmană este curată neobrăzare să privești o femeie ce aparține altuia și o astfel de faptă, dacă nu se încheie neapărat într-o baie de sânge, cel puțin dă ocazia unui torent de ocări și de amenințări cu moartea. Pentru că, așa cum îi spusese bunicul cândva Diane, deși arabii nu văd în femei decât simple creaturi fără suflet, în schimb veghează cu strășnicie asupra lor.

Brusc, fata observă că, din când în când, privirea i se abătea fără voie spre șeic, care de cealaltă parte a mesei o urmărea liniștit, întruchipare vie a stăpânirii de sine și a autorității. Inima i se opri o secundă... Omul acela emana o forță primitivă și totuși primejdios de subtilă, adoma nisipurilor nemărginite ce se întindeau de o parte și de alta a *dowarului* său.

Ahmed se înfățișă lângă masă cu un platou imens pe care, în mijlocul legumelor pregătite cu un sos condimentat, se lăfia gogeamitea friptură de miel. Prinzând în nări aromele îmbietoare, Diane fu cât pe ce să geamă de nerăbdare. Nu putu rezista, așadar, și adulmecă, cu ochii pe jumătate închiși de încântare, cartofii dolofani în coaja lor aurie. Cel puțin în privința mâncării, șeicul se dovedea de partea lumii civilizate.

— Așa închide și mâta ochii și lingusește mâna care-i întinde castronul cu smântână, murmură arabul.

Diane îl auzi, dar refuză să întoarcă ochii spre el.

– Ahmed găteşte minunat, replică ea în sfârşit, şi-ar fi o adevărată plăcere să întârzii în tabăra asta un timp. Cu o singură condiţie, însă: să nu fii tu pe aici.

– Zgârie-mă, zgârie-mă, *bint*, cât poţezi. Foarte curând o să-ţi dai seama că noi, arabii, avem pielea ca tovalul. În schimb, ne dăm în vânt după aceea mătăsoasă şi albă. De aceea le şi punem pe femeile noastre să poarte *iaşmacul*, care, orice s-ar spune, nu le şade rău defel, nu crezi?

– Dacă vrei să spui că le face să pară ascultătoare, supuse, atunci da, sunt de acord, zise Diane alunecând o privire pe lângă umărul lui spre o femeie care se juca, la câţiva metri de ei, cu un copilaş. Nestemata prinsă într-una din nări sclipea sub mătasea neagră a vâlului ce-i ascundea mai mult de jumătate din faţă. Pe deasupra lui, ochii întunecaţi o aţinteau pe străină cu duşmănie, ce viră în dispreţ, copleşitor când se mutară asupra părului scurt, strălucitor ca aurul.

– Este limpede că oamenii tăi nu prea mă înghit, remarcă Diane cu indiferenţă, amuzată însă, în sinea ei, de copilaşul al cărui stomăcel rotofei răsărea din nişte pantaloni peticiţi ca vai de lume.

– Ce-ţi pasă? răspunse şeicul trăgănat. Dealtfel, arăţi foarte bine în hainele astea. Mătasea este ţesută de mână şi nu cred că există ceva mai minunat ca luciul ei moale pe pielea unei femei,

mai ales. când pielea este aidoma unei perle scăldate în lapte.

De buimăceală, Diane își pierdu răsuflarea și înghiți pe dos, trebuind să-și înăbușe tusea cu șervetul din poală. Buzele lui Khasim se răsuciră puțin într-un surâs palid. Apoi, întorcându-se spre Ahmed, șeicul îi porunci acestuia să strângă de pe masă farfuriile murdare.

Ca desert, Diane îi fură servite clătite cu miere, în vreme ce caidul își bea cafeaua aromată însoțind-o cu câțiva biscuiți și cu o felie de brânză.

— Îți place sau nu, când trăiești într-o tabără ca asta n-ai cum să duci o viață ferită de ochii celorlalți, zise el după un timp. Este, deci, foarte bine să se audă azi-măine prin trib că ești femeia mea. Din pricina tenului și a părului tău, ei te-au luat drept britanică. Ar fi o nenorocire să afle că ești nepoata colonelului francez de care mulți au motive întemeiate să-și aducă aminte până la capătul zilelor. Unul singur cunoaște secretul ăsta, unul în care mă încred ca în mine însumi.

— Fratele Iasminei, cumva? întrebă Diane curioasă. Iasmina mi-a spus...

— Ce taine ați schimbat voi două, *bint*, în nesăbuiința voastră?

— Eu i-am spus care mi-e numele și atunci Iasmina mi-a povestit că părinții ei au fost omorâți în raidul acela și că fratele ei a jurat să-i răzbune.

— Și nu are dreptate? Nu, nu-i vorba de Saied. El nu-mi este așa apropiat. La Dar Arisi am trimis pe un altul să culeagă informații despre tine și are s-o

facă în deplină discreție. Omul acesta este mâna mea dreaptă, devotat tribului Ben Haron tot atât ca și mine. Foarte curând, va deveni soțul surorii mele, un motiv în plus să păstreze cum se cuvine anumite secrete de familie.

– Ai o soră? exclamă ținută Diane.

– Da, declară șeicul arogant. Credeai că sunt un demon plămădit din piatră și foc, de vreo forță malefică?

– Nu m-ar surprinde.

– Sigur, sigur, zise el în bătaie de joc, apoi chipul îi redeveni serios. Sora mea, Morgana, trăiește în *Kasbahul* din Semara. Ai s-o întâlnești...

– Da deloc, se împotrivi Diane înfigând furculița într-o clătită așa cum vorbele lui i se înfingeau în creieri. Și așa te faci vinovat deocamdată că mă reții împotriva voinței mele. Nu, n-ai să mă închizi în casa ta.

– Nu în casă, în cetatea mea, în *Kasbah*, o corectă șeicul, *Kasbahul* meu din Semara, orașul fortificat între ale ale cărui ziduri trăiește o parte din poporul Ben Haron și în afara căruia se întind plantațiile despre care ți-am mai vorbit, iar spre nord marea. De secole zidurile acelea ne apără de pirați, cât și de alți nepoftiți năpădind din deșert. Una dintre curțile *Kasbahului* meu este împodobită cu șapte havuzuri. Într-acolo dau ferestrele de la apartamentele femeilor.

– Ferestrele haremului, vrei să zici, îi tăie ea vorba, mânioasă.

– Ferestrele haremului meu, da, încuviință el și mâna cu care-i turna cafeaua părea foarte fermă, ca turnată din bronz. Te nemulțumește faptul că am și alte femei? Sperai să fii tu singura floare din grădina paradisului meu?

– În... în iad aş vrea să te văd!

– Bine, să vorbim în engleză, altfel, după o asemenea remarcă, m-aş vedea obligat să-ţi administrez o mamă de bătaie, ca la carte, potrivit principiului nostru: bate-ţi femeia precum blana de oaie de sub şa şi Ține-o astfel, la respect.

– N-am ce zice! În privința femeilor, voi musulmanii aveți niște principii strașnice.

– Dacă prin asta vrei să spui că ne simțim stăpâni acasă la noi, atunci ai nimerit-o. Așa cum într-o floare găsești și nectar și sucuri amare, fiecare femeie închide multă gingășie, dar și o grămadă de năzuri. Lasă-le pe alea să-și facă de cap și ai terminat-o cu viața cea dulce. Glasul i-a fost dat femeii să grăiască domol și blând. Ce altă menire are porumbița decât să uguie pe marginea havuzului? Tot astfel, purtarea femeii trebuie să fie bună, duioasă, nu dură și răzvrătită, pentru că Alah v-a dăruit pielea și părul ăsta ca mătasea să vă fie oglindă a sufletului, care la rândul lui, nu este decât fântâna din oază ce reflectă palmierul.

– Palmierul întruchipându-l, în imaginația voastră sucită, pe bărbat, presupun.

– Omul cât trăiește învață, *bint*, replică șeicul cu falsă sfătoșenie și, lăsându-se pe spate în scaunul de pânză, extrase dintr-un buzunar de la piept una

din Țigările acelea de foi, lungi și subțiri, din care trăgea cu vădită încântare mai tot timpul.

În momentul când o încleștă între dinți, Ahmed se și află lângă el cu un chibrit gata aprins. Diane observă cum stăpânul mulțumi servitorului cu desăvârșită politețe, neacceptând gestul aceluia ca pe un lucru de la sine înțeles. Îi recunoscuse așadar, în gând, șeicului, purtarea prevenitoare față de supuși. Intuiția însă îi șoptea că acea politețe bonomă nu era decât poleială, asemeni strălucirii nisipului, aurit de raza soarelui. Nici un om n-ar reuși să-i țină în mână pe nomazii deșertului dacă n-ar avea o voință de fier și n-ar fi temut tot la fel pe cât este respectat. Beduinii nu-și aleg căpeteniile dintre oamenii care se lasă jucați pe degete. Șeicul lor trebuia să fie însăși întruchiparea legii. Lege adesea vitregă chiar și pentru el.

Trăsăturile, tăbăcite de soare ale chipului lui Khasim Ben Haron se aflau, într-adevăr, ca turnate în bronz, cele două attribute ale regalității orientale, urcând până la faraonii Egiptului străvechi: autoritatea și neînduplecarea. Dar, ca și la aceia, forma gurii îi trăda firea pătimasă și arogantă.

— Operele noastre au toate la bază diverse simboluri, continuă el după o vreme. Chiar și elementele arhitecturii. Multe sunt întruchipare a rotunjimii feminine, în timp ce masculinul este reprezentat de minaretul sfredelind bolta cerească.

Ochii lui o urmăreau, vrând parcă să-i citească pe față dacă pricepea cuvânt cu cuvânt și Diane începu să-i susțină, calmă, privirea, conștientă că

arabul se străduia s-o facă să-și piardă cumpătul, pornit cum era s-o oblige la orice umilință imaginabilă.

— Cu excepția sălilor de concert, adăugă el privind-o mereu, clădirile Occidentului au linii dure. Ca și cum bărbații voștri n-ar mai căuta desfătarea. Da, cred că atitudinea noastră dinaintea femeilor este cu mult mai măgulitoare. Uite, așa cum o nestemată pare și mai prețioasă în montura ei de aur, farmecul femeii este și mai mare în asemenea veșminte.

— Te referi poate, la femeile din haremul tău? vroii Diane să clarifice lucrurile.

— Constat că haremul acela te obsedează, remarcă el zeflemitor. Fumul aromat îi învăluia ochii pe jumătate închiși, iar apoi cobora și se lăsa absorbit, parcă, de cicatricea adâncă de pe obraz. Așteaptă și ai să vezi cu ochii tăi curtea cu șapte fântâni arteziene.

— Ia-ți gândul de la una ca asta. Poate doar moartă vei reuși să mă duci acolo, replică ea. Deci, omoară-mă!

— A, nu, Diane, mi s-ar duce de răpă toate planurile.

— Știu bine, șeicule Khasim.

— Și, totuși, unele europene s-ar da și peste cap ca să se înfrupte din tainele unui harem, răspunse el cu glas leneș.

— Fără îndoială, niște găște, citind toată ziua niște cărți siropoase, cu un șeic chipeș, amorezat lulea de vreo muierușcă leșinată sau alte ase-

menea tâmpenii, îl fulgeră din ochi Diane, cu inima însă cât un purice. Ce i se întâmpla chiar în momentul acela nu era deloc născocirea vreunui scriitoraş. Oricum, ți-aş putea descrie haremul acela de parcă l-aş avea dinaintea ochilor, adăugă ea cu dispreţ.

— Nu mai spune?!

Ochii întunecaţi o aţinteau mereu, cu aceeaşi intensitate. Ca hipnotizată, Diane îşi simţea sufletul asemenea unui iepure ghemuit la umbra înfricoşătorului leopard.

— Tare sunt curios, continuă şeicul, în sfârşit, lăsând să i se prefire printre dinţi o şuviţă de fum insolentă. Hai, povesteşte, *bint*. Să ştiu şi eu la ce te aştepţi.

— S-ar cuveni să ştii mult mai bine ca mine ce sunt femeile închise în haremul tău... îngăimă ea, speriată de propriul glas gătuit. Într-un târziu, reuşi să-şi termine gândul: Nişte sclave... de care te descotoroseşti de cum ți-ai satisfăcut poftele.

— Aşadar, de asta ai făcut tu toată calea până în adâncul pustiului? Fiindcă acolo, în miezul fiinţei tale însingurate, dar atât de fragedă încă, tânjeai după o asemenea robie? Te plictisiseşi, oare, de câte îţi puteau oferi casa bunicului tău, lumea ta? Jinduiăi, cumva, după acea viaţă cu mult mai tulburătoare, ce ți se părea c-o întrezăreşti în spatele poveştilor destul de cuminţi ale bătrânului oştean, familiarizat mai degrabă cu barăcile şi cu grajdurile, decât cu grădinile de iasomie ale Arabiei?

– De un lucru sunt sigură: n-am făcut călătoria asta cu asemenea gânduri. Nu ca să văd capcana unui trib desfrânat. Pironindu-l cu ochii ca două văpăi albastre, Diane abia se stăpânea să nu-și repeadă pumnul în chipul acela îngâmfat. Cum de îndrăznești să-ți închipui una ca asta?

– Și de ce nu mi-aș închipui, mă rog? Câte taine ascund până și de noi mințile și inimile voastre? Taine de-a dreptul stupefiant, pe care doar percepțiile noastre cele mai crude ni le pot desluși. Prin urmare, poate că, urmând calea asta, spre inima necruțătoare a deșertului, n-ai făcut decât să dai ascultare unui asemenea imbold tainic.

Amintindu-și de cuvintele parcă profetice ale lui Coco, pe Diane o trecu un fior. Și totuși, cu cât scruta mai îndelung ochii aceia păgâni ce-i întorceau neobrazăți căutătura, cu atât i se deslușea mai limpede faptul că în presupunerea șeicului nu era nici un pic de adevăr.

– De vină sunt, pesemne, poveștile bunicului, spuse ea. Mi-au stârnit curiozitatea într-atât, că am vrut cu orice preț să văd Fetna și fortăreața apărată de el cândva. Dacă s-ar fi simțit mai în puteri, am fi făcut drumul acesta împreună... Mai... mai apelez încă o dată la conștiința ta, șeicule. Vestea răpirii mele i-ar putea fi fatală... Chiar dorești să-i fii tu călăul?

– După câte ți-am înșirat până acum, *bint*, ar trebui să știi o dată pentru totdeauna ce am hotărât și n-am de gând să-mi schimb hotărârea, ripostă caidul, cu chipul că de cremene. Când le-a ordonat

spahiilor lui să treacă prin sabie toată suflarea tribului, el a avut milă? Până şi un idiot şi-ar fi dat seama că aceea nu era o tabără de tâlhari sau de războinici. Colonelul Ronay nu vroia, însă, să facă dreptate, el vroia pur şi simplu să se răzbune, pentru că, în ochii lui, toţi arabii erau o apă şi un pământ. Tribul Ben Haron nu avusese nici un amestec în uciderea coloniștilor de la Abbis-Aba. Pentru Philippe Ronay, însă, nu avea nici o însemnătate că sângele acela era al unor nevinovați, atâta timp cât vărsa sânge arab. Atunci, împreună cu mama mea au pierit, numărate pe degete, cincizeci şi şase de suflete. Ei bine, tot atâtea zile şi nopți or să treacă până o s-o vadă pe nepoata lui înapoi. Să afle şi el cum este să-ți smulgi părul din cap şi să verși râuri de lacrimi după ființa iubită.

Şeicul se opri brusc din tirada lui înverșunată. În apropiere, țâșnise țipătul deznădăjduit al unei femei. Cât ai clipi, caidul sări în picioare şi se repezi într-acolo. Copilașul rotofei, care-o amuzase cu o jumătate de oră înainte pe Diane, acum stacojiu la față ca sfecla, dădea semne vădite de sufocare. Şeicul înșfăcă fără zăbavă trupul în spasme şi, apucându-l de picioare, îl răsturnă cu capul în jos, scuturându-l ca pe un câțel neascultător. Copilul mai întâi icni, apoi scuipe sâmburele de curmală care i se pusese în gât şi, bineînțeles, se porni pe dată să plângă. Şeicul îl așează încetisor pe picioare, îi dezmierdă părul şi-l dădu mamei lui cu un zâmbet atât de blând încât

Diane nu-și putu desprinde câteva clipe ochii de la chipul lui.

Lipindu-și odrasla de trup, femeia se întoarse spre străină și, împungând aerul cu degetul acuzator, începu să turuie pe limba ei guturală. Zâmbetul dispăru de pe fața șeicului, care, ca să curme șuvoiul acela dezlănțuit de cuvinte, își apăsă hotărât palma peste gura acoperită cu vâl și mârâi îndesat câteva vorbe. Femeia își luă copilul în brațe și se făcu nevăzută într-unul din corturi.

Uluită, Diane se întreba ce-o putuse întărâta pe arăboaică împotriva ei.

Când șeicul se apropie cu pași mari de masă, fata simți cum i se crîspează toți mușchii, abia acum resimțind șocul acelei scene ce se desfășurase cu atâta iuțeală în fața ochilor ei. Pentru început, căidul nu făcu altceva decât să-și deschidă brațele, o resemnare neputincioasă.

– Ce... ce spunea despre mine? se bâlbâi Diane, privind în sus către el, buimăcită.

– A spus că ochii albaștri i-au deochiat copilul.

– Oh, nu se poate! exclamă ea strângându-și coplesită mâinile la piept. Cum să creadă asemenea absurditate?

– Oamenii deșertului sunt foarte superstițioși, răspunse șeicul ridicând ușor din umeri, resemnat, se vede, în privința acestor credințe primitive, prea adânc înrădăcinate în mințile supușilor săi ca să le poată stârpi el, în cei doar câțiva ani cât le va fi acestora călăuză. Ochii albaștri, cred ei, au puteri

diavolești, iar ai tăi, *bint*, sunt cu adevărat uluitor de albaștri, ca două safire strângând în ele, îndoit, tot soarele...

Privindu-l uimită, Diane își spuse că nimănui până atunci nu-i trecuse prin minte să-i asemenea ochii cu niște nestemate, dar nici să le atribuie puteri malefice.

– Ce... este absurd! îngână.

– Că ți-am asemuit ochii cu două safire?

– Nu, răspunse ea șovăind. Că poate cineva să-și închipuie o asemenea enormitate.

– Pentru femeia aceea, tu ești o făptură ciudată, tocmai bună de țap ispășitor, ce vrei? Trebuie să aibă și ea pe cine să-și verse năduful. Nu peste mult însă, tu, cea cu părul și cu pielea de aur, n-o să-i mai pari chiar atât de străină. Nici ochii tăi albaștri.

Se opri o clipă, dezvelindu-și dinții albi și puternici pe fața smeadă.

– Albastru căruia dragostea o să-i confere strălucirea unui atlas.

Inima Diane parcă se împiedică. Ei nu-i venea să creadă urechilor. A, nu, până aici! Nici că s-ar putea înjosire mai cumplită! Asemenea grozăvie, niciodată!...

– Cât ești de dezgustător! Te disprețuiesc din adâncul sufletului. Cuvintele îi răsunau cu forță, dar ei puțin îi păsa dacă și alții le puteau auzi. Să te iubesc pe tine, zici? Pe tine?!...

– Un arab? susurară buzele lui în bătaie de joc.

– Da, îl sfidea ea. Tot atât de primitiv ca și deșertul în care-ți duci viața. Oricâtă educație ai primit, tot un sălbatic ești.

– Întocmai, Diane.

Când răspunsul lui i se limpezi pe de-a-ntregul în minte, Diane i se tăie respirația, ca și cum un pumnal i-ar fi fost înfipt drept în inimă. Roti o privire deznădăjduită, dar ochii ei nu întâlneau decât chipuri întunecate, străine și corturi, tot atât de întunecate și de străine, dincolo de care se întindea, parcă la infinit, deșertul auriu, sub cețurile translucide ale arșiței. Era prizonieră în *douarul* lui, ca o găză închisă în chihlimbarul mierii, gândi ea copleșită de spaimă, și privirea șeicului o urmări leneșă cum se ridică de pe scaun și, ca în transă, se trage înapoi, cât mai departe de el, până ce, cu un geamăt înăbușit, se lipi cu spatele de tinda de un magnific albastru regal a cortului lui.

Atunci se ridică și el, fără grabă, și se apropie surâzând, dar nu așa cum îi surâsese arăboaicei. O prinse pe după mijloc cu un braț și, săltând-o de la pământ tot atât de ușor ca pe plodul de adineaori, pătrunse cu ea în cort. O ținu lipită de pieptul lui câteva clipe, apoi o lăsă să cadă peste marile perne întinse pe jos.

– Așa și numai așa este scris să se întâmple. *Kismet*, spuse, pe un ton care nu îngăduia replică.

– *Le droit du Seigneur!* răspundă Diane, vădit disprețuitoare în fața unor asemenea pretenții,

moarte şi îngropate de veacuri în lumea ei, dar şi înspăimântată la culme, ghemuindu-se instinctiv după o pernă uriaşă şi fixând cizmele înalte, înfipite arogant în covorul moale, drept în faţa ochilor ei.

– Chiar aşa, *bint*. Dreptul stăpânului să dispună după plac de femeia aflată pe proprietatea lui. Ştii, deci, care ţi-e soarta!

– Mi-e de ajuns să te privesc ca să-mi dau seama! îl înfruntă Diane, deşi de frică îi bătea inima ca un ciocan. Şi cum ar fi fost altfel, de vreme ce avea de luptat cu un vrăjmaş atât de puternic? Practic, îşi dădea ea seama, nu avea nici o şansă în faţa acelui bărbat robust şi suplu, a cărui ură împotriva celor de un sânge cu ea fusese pecetluită pe viaţă de sabia ce-i brăzdase obrazul.

Ca să nu mai vorbim că acela nu era un oarecare, ci însuşi Caidul poporului pe al cărui teritoriu se afla. Stăpânul absolut, ce putea dispune de ea după poftă. Dacă ar fi strigat, implorând ajutorul celor din preajmă, aceştia pur şi simplu s-ar fi prefăcut că nu aud. Iar dacă ar fi apelat la însăşi îndurarea şeicului, acesta s-ar fi amuzat cerându-i să-i cerşească mila în genunchi. Lacrimi amare de-ar fi vărsat, arabul ar fi declarat cu cinism că nimic nu este mai potrivit pentru o pasiune decât să fie scăldată de lacrimile unei femei.

– Mai dă-ţi cu alifie pe faţă! se răsti şeicul nitam-nisam. Altfel o să arăţi ca o piersică pe

jumătate jupuită. Pe urmă, întinde-te pe canapea și citește ceva, dacă ai chef. În ce mă privește, am deocamdată treburi mai importante pe cap decât să-i port de grijă unei muieri.

Se răsuci scurt pe călcâie și ieși din cort, lăsând să cadă în urma sa faldurile de la intrare. Diane rămase ghemuită pe covor, printre perne, ascultându-l cum se depărtează de cort fluierând încetisor: *Che mi frena in tal'momento?* Ce-mi stăvilește, oare, pornirea?

Cu un geamăt neajutorat, fata își îngropă chipul în palme. Un timp, se strădui să și-l șteargă din minte pe omul acela și să cumpănească mai bine planul ei de evadare, prea vag deocamdată, dar nu izbuti. Cu o forță diabolică parcă, șeicul pusese stăpânire pe gândurile ei. Și acum îi mai răsuna în urechi vocea lui amenințătoare.

— Ticălosule! Diavole! scrâșni ea din dinți repezindu-și pumnul într-o pernă, dacă în obrazul feroce, însemnat de sabie, nu avea cum. Dar o șoptă batjocoritoare îi stăruia în minte, murmurându-i că de la ură la dragoste nu-i decât un pas.

Și cum șopta aceea tenace reuși să-i stârnească imaginația, Diane se văzu frântă de brațele tuciurii, cu gura zdrobită de sărutări ce nu puteau fi decât necrutătoare.

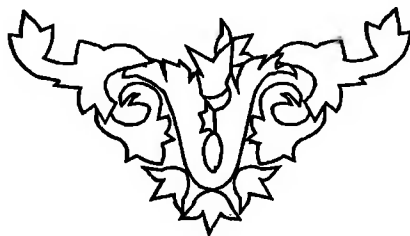
Nu! Trebuia să facă rost de un cal chiar în seara asta! Doamne, ce nesăbuită fusese când plecase singură spre Fetna! Dar cum ar fi putut să-și

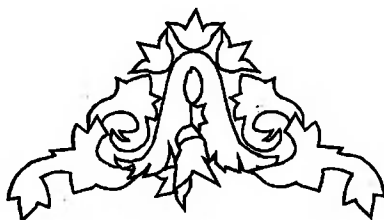
închipuie că soarta avea să i-l scoată în cale pe Khasim Ben Haron... despre a cărui existență nu avusese habar?

Până atunci, cu excepția bunicului și a lui Coco, amândoi bătrâni și, în ochii ei, simple, dragi ființe omenesti în care să se încreadă chiar mai mult decât în ea însăși, Diane nu trăise niciodată în vecinătatea unui bărbat. Și iat-o pomenindu-se pe nepusă-masă aici, în cortul acesta, înconjurată de obiecte ce-i reaminteau neîncetat de stăpânul lor dușmănos, respirând aerul acela impregnat de fumul țigărilor lui și de izul pieilor din care-i erau croite hainele, ba chiar nevoită să îmbrace veșmintele astea ridicole și să doarmă în patul acela străin, patul lui. I se părea că tot ce i se întâmplase și i se va mai întâmpla se petrecea, de fapt, într-un vis straniu, vis care amenința, însă, să devină un coșmar insuportabil.

Afară, soarele își revărsa dogoarea asupra corturilor, sub care căutase adăpost, până ce arșița avea să se înmoaie, aproape toată suflarea tribului de nomazi. Diane, care cunoscuse cu vârf și îndesat efectul peceții de foc a deșertului, își spuse că, de această dată, când evadând din *douar*, va avea de înfruntat din nou iadul acela, trebuia neapărat să se înarmeze cu un bidon mare cu apă și o bucată de pânză cu care să-și protejeze capul. Așa echipată, cu un cal iute și puternic și, desigur, cu un dram de noroc, va străbate pustiul ca vântul și ca gândul, oprindu-se abia când va da cu ochii de apele Mediteranei.

Apoi, odată ajunsă în Bretania, nu avea decât să se întoarcă cu gândul la aventura asta bizară și la arabul cu fața însemnată de sabie. Acum, însă, când toate acestea îi strecurau fiori de gheață până în măduva oaselor, primejdiile deșertului viclean i se păreau de o mie de ori mai puțin feroase decât șeicul Khasim Ben Haron.

CAPITOLUL IV

Trezită de parfumul puternic de mentă ce invadase tot cortul, Diane tresări, se foi somnoroasă câteva secunde, apoi clipi repede și, în fine, deschise ochii larg, așteptându-se să-l vadă pe Ahmed, care adusese pesemne ceaiul acela cu atât de ademenitoare mireasmă. Dar descoperi cu surprindere dinaintea ochilor chipul unei fete extrem de tinere, fără *iașmac* care, sprijinită ușor în palme, stătea aplecată asupra ei, ațintind-o curioasă. Era o adevărată frumusețe păgână: sprâncenele groase i se arcuiau precum două tăișuri de iatagan deasupra ochilor de un negru strălucitor, iar linia delicată a nasului contrasta minunat cu buzele pline, roșii ca zmeura. Cosițele negre îi erau prinse cu un fileu de sub care răsăreau zulufi mărunți, potriviți cu migală astfel încât să-i încadreze chipul smead, cu pomeții înalți. Pleoapele fardate puternic sporeau strălucirea ochilor, care puteau fi asemuiți cu doi luceferi întunecați, radiind de departe, ceea ce conferea întregii făpturi un aer de mister de nepătruns, nemaipomenit de seducător. Pe catifeaua de culoarea chihlimbarului a tunicii strălucea un colier din bobite de aur, de care era aninată o semilună de aur, mică. Degetele arăboacei, subțiri

și ascuțite, mânjite cu *henné*, se crispaseră ușor pe mătasea pernei și, pe neașteptate, fata surâse. Un surâs deloc prietenos.

— Deci așa arată *rumia* pe care stăpânul o adăpostește în cortul său! exclamă ea într-o franceză guturală, așa cum vorbesc dealtfel toți arabii. Mă așteptam să găsesc aici o frumusețe care să-mi ia piuitul. Una în stare să înnebunească orice bărbat. Doar așa s-ar putea explica interesul acesta neobișnuit al stăpânului meu pentru una ca tine, cu pielea albă ca laptele. Și când colo, ce să vezi, dau aici peste o fată oarecare, chiar urâtă, cu fața asta jupuită și cu părul ăsta scurt, ca al unui băiat.

Arăboaica se îndreptă de mijloc, se depărtă de divan și, înfigându-și mâinile în șoldurile rotunde, slobozi un hohot de râs, plin de dispreț. Dinții îi străluceau, albi, ca niște perle pe chipul ei ca mierea. Diane nu izbuti să-și dezlipească privirea de la fața ei: auzise că unele femei orientale, când sunt foarte tinere, sunt incredibil de frumoase. Ei bine, aceasta îndreptătea întrutotul cele auzite. Găsea, deci, absurd că o femeie atât de frumoasă putea fi geloasă pe ea.

Se ridică în capul oaselor, netezindu-și cu o mână părul ciufulit, conștientă că, după somnul zdravăn pe care-l trăsesese, arăta cu adevărat mizerabil. Pe măsuța de lângă divan zăcea tava cu serviciul de ceai și un platou cu prăjiturile.

— Ceaiul este pentru mine? întrebă oarecum enervată, prezența arogantă a acelei frumoase

făpturi făcând-o să se simtă nu tocmai în largul ei.

– Ahmed a adus tava, nu eu... Nu-s servitoare.

– Fără îndoială, replică Diane scurt, întinzându-se să ia cleştele pentru zahăr. Bei cu mine o ceaşcă?

– Ceaiul este pentru stăpânul Khasim. El a poruncit. Şi, mai înainte de toate, o femeie are dreptul să se servească după ce bărbatul şi-a potolit foamea şi setea.

– Dacă-l mai aşteptăm mult pe şeic, se răceşte bunătate de ceai, remarcă Diane umplându-şi liniştită o ceaşcă. Eşti liberă să-mi urmezi exemplul, dacă poţteşti. Şeicul ştie că eu nu mă iau după obiceiurile voastre. Deci, n-am de gând să rabd de sete până va binevoi el să se arate.

– Ei bine, eu sunt musulmană şi o să-l aştept.

Cu gesturi studiate, mlădii, arăboaica se aşează pe una din pernele de pe jos şi, încrucişându-şi picioarele, în clinchetul cercurilor subţiri prinse de glezne, luă poziţia de odaliscă. Avea supleţea unei dansatoare desăvârşite, iar scena de gelozie de adineaori, ca şi devotamentul ei faţă de persoana şeicului, demonstau clar că menirea ei pe lumea asta era să-şi distreze stăpânul în mai toate felurile. Aşa decretă în sinea ei Diane, cu un cinism de care, până atunci, nu s-ar fi crezut în stare şi luă o înghiţitură de ceai. Îi găsi un parfum destul de plăcut. Oricum, era binevenit, pentru că, probabil că din cauza aerului uscat al deşertului, nu reuşea să-şi astâmpere setea chinuitoare.

– Cel puțin ia o prăjitură, mai stăruie ea, sperând să abată astfel atenția arăboaicei de la studiul amănunțit al persoanei ei, fiindcă presupusa dansatoare începuse s-o ia la bani mărunți, pătăcică cu pătăcică, pornind cu metodă din creștetul capului și având de gând să ajungă, pesemne, până în vârful picioarelor ei goale... Oricâtă străduință își dăduse Diane, papucii orientali nu se învoiau nicicum să-i stea pe picior...

– Este lipsă de bunăvoință din partea unei femei să guste din mâncare înaintea bărbatului, repetă fata, înverșunată.

Franceza ei suna ca o melopee, aspră, și totuși foarte plăcută. În timp ce vorbea, ținea mâinile cu vârfurile degetelor împreunate. Se mișca, își zise Diane, și avea aerul unei femei anume educate să placă bărbaților, mai degrabă păpușă mecanică decât ființă omenească prin vinele căreia curgea sânge cu adevărat. Nemaipomenit de frumoasă, dar o simplă păpușă. Ce-i drept, mișcându-se și vorbind, dar numai la porunca păpușarului sau după scenariul de el stabilit.

Diane își mai turnă o ceașcă de ceai și, culmea! se pomeni regretând că nu se afla și șeicul acolo. În prezența lui, fata aceasta ar fi fost, probabil, mai puțin sâcâitoare. Instinctiv, își dădea seama că, aidoma unei gheîșe, dansatoarea nu-și găsea rostul atâta timp cât nu-și putea oferi serviciile presupuse unui bărbat. Și acum, când, în lipsa acestuia, descoperise în cortul lui făptura bizară ce i se substituise pe nepregătite în rolul său de jucărie

favorită, cine știe ce gânduri înveninate mai clocea în mintea ei puțină.

Ochii ei ca doi sori negri n-o slăbeau pe Diane, străduindu-se pesemne să deslușească sursa tainică a puterii ei de seducție.

– Să-i fi plăcut, oare, culoarea pielii tale? întrebă arăboaica. Iasmina mi-a spus că, pe sub haine, pielea ți-e albă ca laptele de capră.

– Nu cred că Iasmina a pomenit de asemenea lucruri, râse Diane. Pare o fată de treabă.

– Și la ce folosește? se strâmbă cu dispreț. Foarte curând o să fie dată după un bărbat oarecare, devenind slugă la toate în casa lui.

– Poate că Iasmina preferă o asemenea soartă, onoarei îndoielnice de a fi cadâna unui bogătaş, și așa mai departe.

Pe chipul de o frumusețe sălbatică, ochii focoși căpătară o căutătură vădit dușmănoasă.

– O cadână, dacă are grijă de înfățișarea ei și este mai vicleană decât rivalele sale, străduindu-se să placă tot timpul, îl poate lega de sine pe viață chiar și pe stăpânul cel mai temut și mai flușturistic.

Cuvintele parcă zăboviră pentru o vreme între cele două fete, pe cât de blondă una, pe atât de oacheșă cealaltă; prima, nerăbdătoare să-i scape șeicului din brațe, cea de-a doua, dorind cu aviditate să știe brațele acelea numai ale ei.

Diane începu să-i bată inima atât de iute încât, la un moment dat, simți că nu mai are aer destul și că o cuprinde un soi de sfârșeală. Luă o

prăjitură de pe platou și o ronțai repede, doar-doar să-și mai vină în fire.

– Cum te cheamă? întrebă ea cu un glas stăpânit.

– Hiriz. Farmec, adică, răspunse arăboaica în timp ce continua s-o măsoare din ochi. Nu înțeleg deloc cum l-ai putut ferma pe stăpân! Nu-i unul căruia să-i placă băieții!

– Știu, îi dădu dreptate Diane și, măsurând-o la rându ei pe Hiriz, i se făcu deodată lumină în minte; găsisse, în sfârșit, pe cineva care s-o ajute să evadeze din *douarul* șeicului! Cineva care s-o ajute chiar cu entuziasm. Spre deosebire de Iasmina, fata aceasta, dealtfel timidă, pornită să-și croiască drum în viață călcând, poate, peste cadavre, nu se afla sub tutela nimănui, deci nu-i știa nimănui de frică, sclavă fiind doar unei patimi ce nu avea nici în clin nici în mănecă nici cu sentimentul, nici cu loialitatea față de familie sau față de trib.

Pentru că nu uitase cuvintele șeicului față de superstițiile oamenilor deșertului legate de puterile oculte ale ochilor albaștri, se aplecă, așadar, către această posibilă aliată, ațintit-o cu intensitate.

– Hiriz, eu vreau să evaderez de aici... Ce zici, mă ajuți?! Aș avea nevoie de un cal și încă vreo două-trei mărunțișuri... Odată plecată eu, ai rămâne singura femeie către care să se îndrepte bunăvoința șeicului. Știi bine, nu-i așa, că atâta timp cât mă aflu aici, o să-ți fiu, vrând-nevrând, rivală...?

Desprinzându-și privirea din ochii ei, Hiriz întoarse cu fereală capul spre intrarea cortului, strecurând într-acolo o uitătură furișă.

– Chiar vrei să fugi din *douar*? șopti ea, bănuitoare. De ce? Nu-ți place stăpânul Khasim?

Diane clătină cu putere din cap.

– Nu. Și nu-mi doresc altceva decât să mă întorc cât mai repede acasă, printre ai mei... Dacă m-ai ajuta, ar fi în avantajul tău...

– Ba, dacă află șeicul, n-ar fi deloc.

Arăboaica își netezi îngândurată sprâncenele cu vârfurile degetelor, brățările subțiri alunecându-i până la coate. Răspândea în jur un parfum ușor, de trandafiri și mosc.

– La furie, stăpânul este de-a dreptul necruțător, iar eu nu sunt decât o femeie. Ar fi în stare să mă sugrume chiar cu mâinile lui. Mă întreb, deci, dacă este bine să risc.

– Dacă rămân aici, stăruie Diane cu glas tărâgănat, fiindcă avea de găsit cuvinte pe care nu le mai folosisese și de închipuit fapte ce-i întorceau sufletul pe dos, dacă rămân aici, cât timp se distrează cu mine, șeicul o să te uite de tot. Și, dacă-l iubești cu adevărat, cum o să poți suporta să știi că altcineva primește sărutările și mângâierile lui?

Hiriz își pierdu brusc răsuflarea și, cu o privire rătăcită, o măsură pe Diane de la buze până la gleznele zvelte.

– Poate că tu mă găsești fără sare și piper, continuă Diane, dar m-ar ține șeicul în cortul lui dacă ar gândi și el la fel? Pesemne că îl atrag pielea și părul meu. Sau, pur și simplu simte nevoia să mai schimbe. S-o fi plictisit de atâtea chipuri

oacheșe, ca să nu mai vorbim de supușenia femeilor care-i cedează din prima clipă, pentru că-l știu caidul tribului Ben Haron. Cu mine, însă, nu i-a mers atât de ușor. Și asta-i face plăcere. Înțelegeți?

– Cum, tu nu vrei să i te supui? vru Hiriz să afle și începu să-și frământa în neștire degetele mânjite cu *henné*.

– Sigur că nu, răspunse cu năduf Diane. Pe mine nici cu biciul n-o să mă faci să bat temenele dinaintea unui bărbat pentru că el este stăpân absolut peste teritoriul pe care mă aflu.

– Bine, dar stăpânul Khasim nu are seamăn! Este chipeș, puternic, se ține în șa ca nimeni altul, călare se ia la întrecere cu vântul cel mai aprig, iar sulița aruncată de el vibrează și face aerul să cânte. Se poate lua la trântă chiar și cu cel mai voinic adversar și-l pune jos în doi timpi și trei mișcări. A devenit căpetenia tribului la numai douăzeci de ani. Când tatăl lui a murit de tifos, alții, mai bătrâni, socoteau că lor li se cuvine conducerea tribului, dar stăpânul Khasim le-a pus piciorul în prag și nici unul n-a îndrăznit să crâcnească. Este înțelept și are voință de fier... Cum să nu se simtă onorată o femeie asupra căreia își oprește el ochii?

– În țara mea, încercă Diane s-o lămurească, un bărbat nu-și alege nevasta așa, după cum are el poftă, de parcă ar culege din piersic fructul după care-i lasă gura apă. Ca să nu mai vorbim că nu-i este permis să răpească o femeie pentru... plăcerile lui. Este împotriva legii.

– Oricum, replică musulmana fără să stea pe gânduri şi un zâmbet îi răsări pe buzele pline, este mult mai plăcut când bărbaţii nu vor să țină seama de nici o lege. Uite, unui musulman îi este interzis să râvnească la soţia sau la sora sau la fiica altuia şi totuşi asemenea lucruri se întâmplă. În deşert, dragostea este pătimăşă, sălbatică, nu cunoaşte nici o stavilă. Ce-i drept, oamenii Ben Haron ştiu că stăpânul Khasim nu-i pedepseşte pe amanţii nelegiuiţi cu tot atâta cruzime ca alte căpetenii. La noi nu sunt condamnaţi să cunoască şfichiul biciului decât aceia care au chinuit vreun copil. Acela, da, este omorât în bătaie. Dar bărbatul care s-a iubit cu femeia altuia are de plătit o amendă. Este obligat să-i dea soţului sau tatălui fetei o oaie sau o capră. Mai rar un cal.

– Şi femeia cum este pedepsită? întrebă Diane curioasă.

– Stăpânul Khasim îi atrage atenţia că dacă o mai ia razna vreodată, va fi izgonită din trib. Nici că ar putea fi năpastă mai mare pentru un Ben Haron. Tribul acesta este unul dintre cele mai vechi şi mai nobile neamuri de pe toată faţa deşertului. S-a aşezat aici cam pe vremea când cei trei prinţi înţelepţi, călăuziţi de steaua miraculoasă, s-au îndreptat spre Bethleem. Şi a avut de înfruntat duşmani nenumăraţi, iar într-unul din războaie oamenii lui s-au înrolat în armata lui *Larens* al Arabiei.

– Lawrence, murmură Diane ca pentru sine. Un britanic, un erou care a sfârşit atât de lamentabil...

Brusc, Hiriz se aplecă până la urechea ei și începu să șușotească grăbită:

– Circulă o poveste cam nelămurită despre mama stăpânului Khasim. Se spune că ar fi venit de foarte departe, dintr-o țară numită Rusia și că tatăl șeicului ar fi găsit-o într-un târg de sclavi, pe undeva, prin deșertul Dimășk. Există în *Kasbah* un portret al ei și stăpâna Morgana, sora șeicului, îi seamănă leit.

Deși intrigată de cele auzite, Diane nu avea de gând să lase deoparte subiectul ce-i frigea sufletul. Firește, dacă s-ar fi aflat acolo doar în vizită, venită de bunăvoie, oamenii aceștia, trăind încă după legile timpurilor biblice, i-ar fi părut deosebit de interesanți, dar așa...

– Hiriz, reluă ea, tot ce-ți cer este să-mi faci rost de un cal înșeuat, de un bidon cu apă și de o pânză, ceva, cu care să-mi acopăr capul. Sunt sigură că nu vrei să împarți cu mine bunăvoința șeicului, dar tocmai asta o să se întâmple dacă nu reușesc să evaderez de aici în viitoarele douăzeci și patru de ore. Trebuie neapărat să plec înainte ca șeicul... se opri brusc din vorbă, mușcându-și buzele, apoi adăugă: Eu nu sunt ca tine, Hiriz. Nu-l iubesc pe șeic.

– Iubești pe altcineva, în țara ta?

Asta părea să fie pentru Hiriz singura explicație posibilă. Atât de convinsă că nu exista femeie pe lume care să nu cadă răpusă de patimă, la picioarele șeicului, de cum dădea cu ochii de el.

– Da, pe bunicul, răspunse cât se poate de comic, Diane. Sunt tot ce i-a mai rămas pe lume... fără mine rămâne îngrozitor de singur.

– Nu, nu știu dacă este bine pentru mine să te ajut.

În genunchi pe perna de lângă divan, Hiriz își frământa, în clinchetul brățarilor, mâinile cu degetele împletite. Lumina șovăielnică a lămpilor ștergea deosebirea dintre chihlimbăriul tunicii și pielea ei. Era frumoasă, năzuroasă și neînchipuit de înspăimântată de posibila pedeapsă. Cum ședea acolo ghemuită, cu ochii ațintiți în pământ, părea o copiliță nevinovată. Diane, însă, își dădea seama că avea de-a face cu o muiерușcă care primise doar atâta instrucție cât să fie pe placul unui bărbat. Toată educația aceea perfidă o căpătase, pesemne, în haremul din Kasbah. Șeicul nu s-ar fi lipsit nici în mijlocul deșertului de plăcerile oferite de cadână.

– Te rog, Hiriz, ajută-mă, stăruie Diane. Presupunând că totuși prinde de veste, șeicul nu te-ar pedepsi. Ești mult prea frumoasă și este cât se poate de limpede că are o slăbiciune pentru femei, adăugă ea amintindu-și zâmbetul luminos pe care arabul i-l adresase altei femei din tribul lui. Între voi trebuie că este ceva... ține la tine, vreau să spun.

– Atunci când îmi poruncește, cânt la țiteră și dansez... Da... Nu... Nu știu... Îl iubesc, mărturisi în fine, cu patimă nedisimulată, Hiriz. Mă ghemuiesc la picioarele lui ori de câte ori pot și nu mă mai

satur sorbindu-l din ochi. Foarte curând va trebui să ia o soție și aș fi în stare de orice ca să fiu eu aleasa lui.

– Atunci ajută-mă! Dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru că aș putea să-ți stau în cale.

– Tu? exclamă Hiriz ridicând spre ea o privire grea de ranchiună. Stăpânul Khasim nu s-ar însura cu o femeie de altă credință, o *rumia*!

– Tatăl lui a făcut-o, îi mai zgândări grijulie focul geloziei Diane. Dacă, desigur, povestea despre mama șeicului este adevărată.

– Dar mama șeicului era o femeie extraordinar de frumoasă! replică Hiriz sărind în picioare cu grația unei gazele și stăruind larma melodioasă, păgână a brățărilor și a șiragurilor prețioase din jurul gleznelor. Avea părul negru, unduitor și ochii migdalați, cu gene lungi și dese, întocmai ca sora șeicului... Oi fi tu frumoasă, dar în nici un caz nu ești pe gustul bărbaților noștri.

Crispătă ca o pisică furioasă, întinse brațele, amenințând-o pe Diane din vârful degetelor sale lungi, vopsite cu *henné* în întregime.

– Ai ochi de vrăjitoare, pielea ți se jupoaie și semeni cu un păstor de capre prostănac.

– Oricum, nu uita că șeicul pe mine mă păstrează în cortul lui, spuse Diane punând punctul pe „i”. Mi-a cedat patul lui și mi-a spus că mă va duce în curtea celor șapte fântâni.

– Poate ca să-i dai cu mătura pe acolo, râse ascuțit Hiriz, alunecând însă, o privire îngrijorată

spre draperia stacojie în spatele căreia dormise o noapte şeicul.

– Dacă mă gândesc bine, declară ea într-un târziu, cred, *rumia*, că aş putea să-ţi fac rost de un cal. Trebuie că l-ai deochiat pe stăpân cu ochii tăi de vrăjitoare.

– Sigur că asta este, zise Diane râsuflând uşurată. Am nevoie de un cal puternic şi iute, Hiriz.

– O să ştii în ce direcţie să apunci? Deşertul este atât de mare! Te poţi rătăci cât ai bate din palme. Doar ai mai pierdut odată drumul şi, dacă nu te-ar fi găsit stăpânul Khasim, acum n-ar mai fi rămas din tine decât nişte oscioare prăpădite.

– Cum să nu-mi amintesc? recunoscui Diane şi căzu pe gânduri, cumpănind asupra primejdiilor ce ar fi pândit-o în pustiu. Dar, hotărî ea în cele din urmă, n-avea decât să-şi pună nădejdea în bunul Dumnezeu. Şi, oricum, n-ar mai fi avut să se teamă de Khasim Ben Haron. În momentul acela, singurul fapt cu adevărat important era să nu mai ştie arma atîntită de şeic asupra bunicului său.

– Şi totuşi, văd că nu te laşi deloc. Eşti curajoasă, *rumia*, constată Hiriz cu pizmă. Decât să înfrunt primejdiile deşertului, eu i-aş ceda bărbatului... Sau poate că ţi-e teamă de bărbaţi?...

– Până nu l-am întâlnit pe şeic, nu am avut nici un motiv...

Încordată brusc, din creştet până-n tălpi, Diane îşi înghiţi vorbele. În intrarea cortului, înalt, înfăşurat în mantia amplă, răsărise însuşi şeicul. În

timp ce-și scotea pelerina, le privi pe rând, cu mare atenție, pe cele două fete. Grăunți de nisip picară din poalele mantiei, iar cizmele înalte erau acoperite cu un strat gros de praf.

– Stăpânul a avut de făcut cale lungă? întrebă Hiriz, atingându-i sfioasă mâneca tunicii și înălțând spre el o privire extaziată, care pe Diane o lămură definitiv de unde i se trăgea șeicului prejudecata lui vanitoasă că toate femeile nu așteptau altceva decât să-i cadă la picioare.

– Am fost până la unul din rezervoarele de apă, răspunse șeicul încruntat. Cineva a aruncat sare acolo, stricând apa. Cam bănuiesc eu cine... Tribul Ab-Așa pretinde de câțva timp că sursa îi aparține, deși se găsește pe teritoriul asupra căruia tribul Ben Haron are drepturi depline. Într-un cuvânt îl bănuiesc pe Ab-Așa! Un nemernic! Ce năpastă îngrozitoare, să dai de apă sărată când ești uscat de sete. A trebuit să las oameni de pază, ca să nu guste nimeni din apa aceea până ce nu va fi scoasă toată cu pompa și îndepărtată sarea din ea. Acel Ab-Așa are să mi-o plătească! Cu vârf și îndesat!

Privirea i se opri pe ceainic.

– Mai este încă fierbinte ceaiul? o întrebă pe Diane.

Aceasta își așeză o palmă pe ceainicul aproape rece, apoi îi răspunse cu o clătinare din cap.

Din pricina furiei stăpânite, pe chipul smeard cicatricea lividă parcă se adâncise și mai mult.

– Este bun așa. Toarnă-mi, te rog, o ceașcă.

– Pot să-l ajut pe stăpân să-și scoată cizmele? gânguri Hiriz.

Șeicul ridică din umeri și se întinse pe divan. Arăboaica îngenunche și apucă una din cizme.

– Fii atentă la pinteni, murmură el. Să nu te rănești cumva.

– Stăpânul este atât de grijuliu cu Hiriz, răspunse fata, surâzând galeș.

Diane urmărea scena, neștiind dacă să râdă sau să se revolte. Dar, într-un târziu, ajunse la concluzia că șeicul nici măcar nu mai remarcă toate temenelele și gângurelile lui Hiriz, atât se obișnuise cu ele.

Îi întinse ceașca cu ceai, pe care el o dădu peste cap dintr-o singură înghițitură.

– A trebuit să gust din apa aceea, explică, strâmbându-se. Încă o ceașcă nu mi-ar strica deloc. Te rog, Diane...

Auzindu-l că-i spune rivalei sale pe nume, Hiriz îi aruncă acesteia o privire înciudată și se lipi și mai tare de picioarele lui, așezându-i cu un gest posesiv una din mâinele sale subțiri pe genunchi. Caidul o privi cu îngăduință... Ca pe o jucărie vie, ființă fără viață proprie, stare la care intenționa s-o reducă și pe ea, gândi Diane, fierbând de mânie. Dar, numai pe jumătate convinsă că Hiriz avea să-și respecte promisiunea, își luă inima în dinți și căută să mai zgândăre un pic gelozia arăboaicei, încercând să atragă spre sine atenția șeicului.

– Dacă descoperi omul care a aruncat sarea, cum ai să-l pedepsești, șeicule? îl întreabă, în timp ce-i

oferea a doua ceașcă de ceai, privirea ei albastră înfruntând ochii lui stăruitori. Presupun că pedeapsa va fi pe măsura faptei.

— Chiar așa, replică el dând din nou pe gât ceaiul. Am luat doar câteva înghițituri din apa aia nenorocită și-mi simt gura de parcă aș fi mestecat jărat. Ei bine, ticălosului aceuia o să-i turnăm cu de-a sila pe gât câtă apă sărată i-o cuprinde burdihanul și pe urmă o să-i facem vânt spre ai lui, să străbată pustiul pe jos și fără picătură de apă curată în bidon. Să se învețe minte nu numai el, ci tot tribul Ab-Așa că nu este permis să-ți bați joc de cel mai prețios și mai rar bun ce se află în deșert.

Da, cel mai prețios, recunosc Diane în sinea ei și, în timp ce-i întindea șeicului platoul cu prăjituri, retrăi câteva clipe agonia ei printre dunele deșertului, și parcă simți în cerul gurii parfumul răcoros, absolut divin al limonadei pe care, înge-nuncheat lângă ea, în nisip, arabul acesta crâncen i-o strecurase printre buzele bășicate și arse de sete. Pe atunci, atât cât îi ședea în fire, se arătase totuși binevoitor, chiar grijuliu. Până ce aflase că numele ei de familie era Ronay.

Furat de gânduri, șeicul mușcă din prăjitură fără grabă, ca și cum nu-și dădea seama ce face. Privirea lui, ațintită un timp pe creștetul auriu al Diane, coborî asupra petecului palid de piele, dezvăluit de croiala tunicii la baza gâtului, acolo unde soarele deșertului nu ajunsese să-și apese gura de foc. Fata se luptă din răputeri să-și stăpânească stânjeneala, dar, tot atât de îndărătnic

ca privirea şeicului, sângele îi năvăli în obraji, întărindu-i până la disperare conştiinţa materialităţii nu doar a propriului trup ci şi a celorlalte două, atât de străine, din apropierea ei: caidul lenevind pe sofa, şi Hiriz agăţându-se pătimaş de el, pierdută într-un extaz absolut.

Arăboaica îi aruncă o privire iute, apoi îşi lipi ochii de chipul şeicului:

– Stăpânul doreşte cumva ca de azi încolo, *rumia* să fie aceea care va dansa pentru el?

Khasim Ben Haron râse destul de domol şi mai luă o prăjitură, în care-şi înfipse tot atât de domol dinţii puternici.

– Printre iscusinţele fetei din Anglia nu se numără şi talentele lui Hiriz, replică el prompt. Mă îndoiesc, *berida*, că ea ar fi în stare să danseze cu un rubin în buric sau să ţină cu şoldurile ritmul tobelor arabe. Sunt absolut sigur că poate să stea foarte bine în şa şi ştie pe unde se încarcă puşca.

– Iscusinţe bărbăteşti! scutură din cap, dispreţuitoare, Hiriz. Sunt extrem de surprinsă că stăpânul admiră asemenea lucruri la o femeie... dar, poate, nici nu este femeie!

În vreme ce continua să dezmierde din vârful degetelor umărul lui Hiriz, şeicul, vădit anuzat, n-o slăbea din ochi pe Diane.

– Ei, Diane, ce ai de spus? Eşti tu femeie?... În sensul adevărat al cuvântului şi nu doar pentru că, oricât de firavă, aşa ţi-e înfăţişarea.

Diane tăcu un timp, frământându-şi buzele. Nu trebuia cu nici un chip să dea frâu liber furiei ce

clocotea în ea, atâta vreme cât era de față Hiriz a cărei gelozie o vroia întăritată la culme. Numai astfel ar fi avut șanse de izbândă în planul ei tainic. Când reuși, în sfârșit, să se adune, răspunse nepăsătoare:

– În marea ta pricepere la tot ce înseamnă sex femeiesc, nu se poate să nu te fi lămurit până acum. De ce mai întrebi?

Ochii șicului se îngustară iar buzele i se strâmbară de râs.

– Ești dăruită, deci, și cu simțul umorului, *bint*?

– O vreme mi-l pierdusem, dar mi l-am redobândit, îi cântă ea în strună.

– Sunt de-a dreptul încântat. O minte deschisă, care știe să facă haz de necaz îi șade tot atât de bine femeii ca un șirag de perle la gât.

– Perle? se vârî Hiriz în vorbă, căutând bănuitoare în ochii șicului. Perlele i se cuvin doar unei mirese.

– Așa să fie oare, dulceața mea? replică în doi peri șicul, sprijinindu-se mai bine în pernele de pe divan. Degetele îi alunecau fără încetare de-a lungul brațului dansatoarei, dar ochii lui îngândurați stăruiau asupra Dianei. Se întreba, pesemne, de ce se hotărâse ea așa, nitam-nisam, să-i cânte în strună. Inima Dianei începu să bată mai repede. Ager brici, șicul ar fi putut să-i ghicească planul de evadare.

– În țara mea, când spui perle, spui lacrimi, se strădui ea să schimbe subiectul. Din pricina asta, multe fete se feresc să le poarte la nuntă. Hiriz îi

azvârli o privire plină de ură, căreia ea îi răspunse cu un surâs înghețat: Nădăjduiesc că o să am prilejul să-ți admir darurile, Hiriz. Chiar poți să ții în buric un rubin? Cum faci? Îți controlezi mușchii atât de bine?

– Hiriz se antrenează de mică în arta dansului oriental, răspunse în locul arăboaicei șeicul, cu un glas în care tremura o undă de râs stăpânit.

Auzindu-l rostindu-i numele, arăboaica aruncă spre el o privire plină de alean. Șeicului, pasămite, i se părea cât se poate de firesc devotamentul ei nemărginit, gândi Diane.

– Astă-seară, micuț, ai să dansezi pentru *lalla* și pentru mine. După povestea asta păcătoasă cu apa spurcată, simt nevoia să mă destind puțin, iar tu, bucătică de zahăr, ai grația unei gazele.

– Chiar așa gândește stăpânul despre mine? gânguri Hiriz, lipindu-se înfocată de picioarele lui și ridicând dreapta ca pentru a-i mângâia obrazul. Prinzându-l-o, șeicul contemplă scârbit degetele sângerii.

– De ce folosești vopselele astea dezgustătoare, Hiriz? Privește-ți mâinile! Parcă ai fi golit un pui de măruntaie.

– Așa, sunt mai frumoase...

– Ești suficient de frumoasă oricum, îi tăie el vorba. Mai lasă baltă cârmâzul.

Bosumflată, Hiriz își țuguie buzele roșii spre el:

– O fac ca să-i par și mai frumoasă stăpânului meu. Trăiesc doar pentru el și aş face orice ca să-l bucur.

Își lipi fruntea de mâna lui, iar el o mângâie pe creștet ca pe o pisicuță cerșind dezmierdări. Tot timpul, însă, n-o pierdea din ochi pe Diane, care, stând liniștită pe un colț al divanului, părea să urmărească scena, când de fapt, își suceea și își răsucea în minte uneltirile.

– Ce gânduri ascund ochii albaștri? auzi ea glasul lui târăganat.

Privirea îi zăbovi o clipă asupra celor doi, ale căror profiluri îi aminteau de gravurile din volumele frumos legate ale celor „O mie și una de nopți” aflate în biblioteca bunicului ei, profiluri parcă cizelate de mâna sigură a unui artist și având tenurile de aceeași culoare ca nisipurile pustiului. Brațele mlădii ale dansatoarei nu așteptau altceva decât să se înfășoare în jurul grumazului puternic al șeicului.

– Nu ochii albaștri sunt de nepătruns, ci aceia întunecați, răspunse ea în grabă.

– Ziua și noaptea, murmură șeicul. Și totuși, când scrutezi cerul, n-ai cum pătrunde dincolo de albastrul său desăvârșit. Nici marea n-o poți cunoaște dincolo de apele ei albastre, dacă ții la viață. Flacăra, diamantul, fulgerul, toate cuprind un strop de albastru cu neputință de prins și de stăpânit.

– Arabii, se pare, au tot atâtea vorbe înțelepte câte resturi de stei în deșert. Mi s-a spus că le-ar fi gravat pe suprafața bolovanilor și că-și pot citi destinul în grăunții de nisip.

– Ce-ai auzit, Diane, nu-s chiar scorneli. Vrei să trimit după prezicătorul tribului, să desluşască în nisip şarada destinului tău?

– Până acum parcă spuneai că destinul meu este în mâinile tale, îl prinse ea pe picior greşit.

– *Touché*, recunosc şeicul înclinând scurt din cap, dar din felul în care-i străluceau ochii se vedea limpede cât de bine se distra. Nu cred însă că, femeie fiind, nu-i așa? n-ai fi curioasă să afli din gura prezicătorului ce-ți mai rezervă soarta.

– Dar nu mi-ai prorocit chiar tu, și încă în amănunțime, ce mă așteptă? Și n-ai avut nevoie nici măcar de un grăunte de nisip, supralicită Diane.

– Totuși... insistă şeicul și, lăsând-o pe Hiriz să se rostogolească de la sine peste pernele de pe jos, se ridică de pe divan și, îndreptându-se cu pași hotărâți spre intrarea cortului, îl chemă pe Ahmed. Când acesta își făcu apariția aproape în goană, îi dădu câteva ordine scurte în limba barbară, deloc melodioasă, ci aspră și arogantă. Faldurile de la intrare căzând în urma servitorului, caidul se răsuci pe călcâie și rămase acolo, proțăpit, detașându-se pe fundalul albastru închipuit de tenda cortului său. Puternic și sigur de sine, bine dispus, cuprinzând îngăduitor cu privirea spectacolul mut pe care i-l ofereau cele două fete atât de deosebite una de alta, chiar ca ziua și noaptea.

Le contempla cu ochii pe jumătate închiși și zâmbetul său căruia cicatricea îi conferea o anumită ferocitate, îi deveni încetul cu încetul

leneș. Apropiindu-se într-un târziu, cu pași tot atât de leneși, de măsuta joasă de lângă divan, se aplecă și luă o țigară din cutia filigranată. După ce-o aprinse, își înțepeni mai bine picioarele lungi și viguroase în covorul pufos, de unde Hiriz, rămasă acolo răsturnată pe perne, îl privea îmbufnată.

— Vreau să mi se citească și mie destinul, spuse ea.

— Ție ți-e scris destinul pe față, dulceața mea.

— Îi este plăcut stăpânului chipul meu? Încercă pe departe Hiriz să se lămurească puțin și, ridicându-se în genunchi, încolăci cu un braț genunchiul stâng al șeicului, lipindu-și obrazul de gamba puternică. Khasim Ben Haron o privea surâzător, lăsând să i se prefire printre buze fumul țigării sale de foi.

Diane se uita la Hiriz cu dispreț; cum putea arăboaica să se umilească într-atât? Își dădea pe față fără rușine iubirea ei pătimașă. Semeață, ridică ochii întâlnindu-i pe cei ai șeicului, din ale căror lumini licărind amuzate înțelese că acesta îi dibuise firul gândurilor.

— Cū vremea, deșertul o să te facă și pe tine mai puțin reținută, remarcă el fără grabă. Are un efect extrem de perfid chiar și asupra firilor celor mai echilibrate. În dogoarea asta aproape neîncetată, ce-i rămâne altceva gheții decât să se topească? Tu însăși, oricât te-ai împotrivi, ai să cedezi până la urmă.

— Așa îți plac femeile? Ploconite la picioarele tale? în sfidă Diane. Nu ți-e silă de circul ăsta?

Pe deasupra țigării fumegând alene, privirea încruntată rătăci-gânditoare peste creștetul ei, de la buclele blonde răzvrătite pe ceafă până la cărarea palidă ce-i despărțea în două părul, accentuând conturul generos al ochilor și parcă sporind adâncimea albastrului lor, țărnut de câte două rânduri de gene neobișnuit de lungi și neașteptat de întunecate. Apoi, privirea coborî brusc de la ochi la buzele ei, zăbovind acolo cu atâta stăruință, încât fata ghici fără nici o greutate gândurile șeicului. Degetele i se crispară pe mătasea pernei de alături. Încă nu așternuse imensitatea deșertului între bărbatul acela și ea. Încă mai era prizonieră în cortul lui. Încă se mai afla la cheremul lui. Și degeaba s-ar fi luptat pe viață și pe moarte cu el; era mult prea vânos ca ea să aibă vreă șansă. Licărul acela zeflemitor din ochii lui nu sclișea acolo din întâmplare, ci dinadins. Pentru ca să se pătrundă până în măduva oaselor de propria nevolnicie.

Trebui să-și adune toate puterile ca să stăvilească valurile de spaimă cu care rațiunea pierdută de sub control dădea s-o copleșească în întregime și să-și stăpânească imboldul idiot ce-o îndemna să țâșnească din locul ei de pe divan, căutând adăpost în vreunul din ungherele marelui cort, ghemuindu-se acolo, cât mai departe de amenințarea aceea cu chip de om.

Pentru groaza asta pe care i-o strecurase atât de perfid până în străfundul sufletului, îl ura pe șeic cu o patimă de care nu s-ar fi crezut în stare până

de curând, dar se și disprețuia pe sine în aceeași măsură. Și pentru că arabil acela îngâmfat vroia cu tot dinadinsul să facă din ea, Diane Ronay, o lașă fără pic de mândrie, își semeți fruntea și-și încleștă fălcile, astfel încât să-i poată susține privirea fără să i se citească în ochi frica nebună.

– Un lucru pare sigur, *bint*, zise șeicul cu glas scăzut. Că tu n-o să ajungi să mă plictisești.

– Ce să înțeleg? Este acesta un compliment? Sau un avertisment? Întrebă ea împingând înainte bărbia sfidându-l, deși inima îi tremura ca o frunză bătută de vânt. Omul acela i se arăta aidoma unui tigru. Ager, fremătând de neastâmpăr, primejdios chiar și atunci când părea liniștit.

– Ești destul de isteată ca să-ți dai seama că sunt valabile ambele variante deopotrivă, replică el. Bunicul tău s-a purtat cu tine de parcă n-ai fi fost fată, ci băiat... Ceea ce, desigur, eu n-am să fac... Te-a învățat să nu-ți dai pe față spaima nici dacă se deschide pământul sub tine. Da, pesemne că ești una din marile lui deziluzii. Cât trebuie că și-a dorit un nepot!

– Ce n-aș da să fiu băiat! mărturisi Diane cu fervoare. N-aș mai fi aici, în cortul tău.

– Nu astfel, râse șeicul încet, dar, răzbătând de afară zgomotul unor pași târșâiți, lăsă baltă conversația asta instructivă și se îndreptă spre intrare, în întâmpinarea unui moșneag gârbov, cu un caftan ponosit, turban verde și un toiag șerpuit în mâna stângă.

Moşul i se înclină dinainte cu foarte mult respect, el răspunzându-i cu un gest scurt din cap, apoi, înălţând-o iute pe Hiriz de-o mână, o săltă în picioare şi-i porunci ceva în arabă. Dansatoarea se întunecă la faţă cât ai clipi şi-i aruncă Dianeii o uitătură înveninată.

– Hai, fetiţo, ia-o din loc, o grăbi şeicul. Du-te şi odihneşte-te. Vreau să te văd diseară dansând mai frumos ca oricând.

– Dar eu nu vreau să plec. Vreau să stau aici. Să aud ce-o să-i citească în nisip ghicitorul acestei *rumia*, încercă Hiriz să se împotrivească, înălţând spre el o privire rugătoare. Nu vreau să fiu socotită un copil...

– Ce altceva eşti? o tachină el, tot împingând-o din spate, de umeri şi zorind-o să-şi ia tălpăşiţa. Şi mai şterge-ţi vopselele alea de pe mâini şi de pe faţă, îi ordonă, după ce izbuti s-o scoată din cort, după care, coborând cu gesturi hotărâte faldurile de la intrare, se întoarse spre ghicitor:

– Batuk, aş vrea, doar aşa, ca să mă mai distrez niţel, să afli ce spun grăunţii de nisip despre *lalla*. Spune-i deci, ce-o mai aşteaptă pe aici, prin deşert. S-ar părea că o interesează.

Prinzând inflexiunea ironică a glasului lui, Diane îl fulgeră din priviri. Ar fi vrut să-i dezminţă spusele, dar bătrânul şi extrăsese dintr-un buzunar al caftanului un săculeţ din piele. Moşneagul desfăcu aşadar gura săculeţului pe care-l răsturnă pe un colţ al mesei. Ca să-i creeze spaţiu pentru îndeletnicirea aceasta atât de neobişnuită, Khasim

Ben Haron luă tava cu serviciul de ceai și o puse pe jos, apoi, cu un picior sprijinit de marginea canapelei și mâna dreaptă odihnindu-i-se pe genunchi, urmări fără să se clikească ritualul.

Cu toiagul său șerpuit, Batuk împărți nisipul pe masă. Pe urmă, ațintindu-și privirile sfredelitoare în ochii Diane, o rugă într-o franceză guturală să așeze cu mâinile ei grăunțele. Fata șovăi câteva clipe, dar, cum ochii bătrânului o ațineau cu tenacitate, ridică ușor din umeri, se aplecă deasupra mesei și începu să prefire printre degete grăunții de diferite culori, culeși cam de pe toată suprafața deșertului: unii negri ca tăciunele, alții roz-portocalii, alții bruni. Catifelați la prima atingere, strecurându-i, însă, prin degete parcă până în străfundurile ființei, o foarte stranie senzație. Aceea că desenele bizare s-ar fi închipuit acolo, pe masă, dintr-o voință străină, nici una dintr-a sa. Iar în tot acest timp simțea apăsată asupra ei privirea celor doi. Pe fața uscățivă a șeicului se putea citi o neobișnuită încordare.

„Toată povestea este de un caraghioslâc nemai-pomenit“, gândi Diane, dar inima prinse să-i bată mai tare, iar degetele îi erau străbătute de un soi de furnicăături. Sub palmele ei, grăunții parcă se încinseseră, parcă arzând-o ca nisipul deșertului cu o zi în urmă, sub soarele necruțător. Acum, însă, vezi bine, se afla în penumbra marelui cort albastru, iar afară de mult se pogorâse noaptea peste întreg pustiul. Se ridică iute, depărtându-se cât mai mult de suprafața mesei și stăpânindu-și

impulsul absurd ce-i dădea ghes să-și vâre degetele în bolul cu apă așezat după tipicul arab, lângă platoul cu prăjituri.

Batuk clătină din cap, ca și cum n-ar fi fost deloc de mirare că nisipul insinuase în degetele fine o atât de ciudată arsură, apoi, aplecându-se la rândul lui asupra mesei, privi concentrat alcătuirile întocmite de mâinile ei. În timp ce le studia pe îndelete, bolborosea ceva, ca pentru sine însă, pentru că vorbea în arabă, Dianeii îi era imposibil să-l înțeleagă. Așteptându-se că șeicul va avea atâta bunăvoință încât să-i traducă mormăielile prezicătorului, fata își pironi ochii pe chipul lui, dar altă lămurire decât sprâncenele negre ca smoala ce se înnodau tot mai tare, nu primi. Pe nepusă-masă, bătrânul împunse aerul cu toiagul în direcția ei și Diane, speriată, se smuci înapoi. Dar, pentru că moșneagul continua să mormăie tot în arabă, își mută din nou privirea spre fața șeicului. Ochii lui Khasim Ben Haron parcă aruncau fulgere. La un moment dat, îi puse bătrânului o întrebare răstită. Drept răspuns, acesta arătă cu toiagul spre locul unde grăunții înjghebaseră o grămăjoară posomorâtă, aproape lugubră, dar șeicul clătină cu strășnicie din cap, respingând, pare-se, prorocirea.

— Ce spune? îl întreabă Diane la capătul răbdării, copleșită de o nelămurită, teribilă presimțire. O fi doar o prostie absurdă, dar vreau, totuși, să știu și eu...

Privirea cu care șeicul, înainte să ridice nepăsător din umeri, o aținti, păru să se tulbure pentru o fracțiune de secundă și să șovăie.

– Prostii, cum bine spui. Singurul adevăr, pe care-l știm amândoi, ar fi acela că un străin cu chip întunecat ți-a tăiat calea.

– Atâta tot? stăruie Diane mutându-și privirea neliniștită de la șeic la prezicător. Își aminti că, mai devreme, acesta spusese câteva vorbe în limba ei. Fără să mai stea pe gânduri, i se adresă, așadar, moșneagului în franceză, întrebându-l ce văzuse în grămăjoara aceea de nisip de se tulburase într-atât. Desluși în ochii lui că înțelegea cuvânt cu cuvânt, dar, când el dădu să răspundă, șeicul interveni, rostind cu glas poruncitor o singură vorbă, ordonându-i, mai mult ca sigur, să-și țină gura.

– Cum îndrăznești? se răsti ea spre caid, fulgerându-l cu privirea. Dacă nu-i dai voie să răspundă, înseamnă că ai ceva să ascunzi, ceva ce nu-i defel o simplă prostie. La ce tot secretul acesta?

I-ar fi răs în nas pentru misterele acestea de doi bani, dacă bunicul nu i-ar fi spus cândva că unii dintre arabii musulmani, ce băteau de o viață drumul Meccăi și al Samarkandului, aveau cu adevărat darul clarviziunii. Dealtfel, spusese el atunci, în deșert trebuie să fii foarte atent. Acolo fiecare lucru, fiecăre întâmplare își au tâlcul lor. Numai acolo un miraj nu este o simplă năzărire. Lui însuși îi fusese dat să vadă, răsărind din tăul unei oaze pierdute printre dune, imaginea

răsturnată a unei cetăți, la care el și oamenii săi ajunseseră abia după o zi și o noapte de galop dezlănțuit.

– Pentru mine ai chemat prezicătorul, adăugă ea clocotind de mânie. Am deci dreptul să aflu ce i s-a părut că deslușește în grămăjoarele alea caraghioase!

– Află atunci! scrâșni șeicul, cu nările subțiate de furie. A văzut un mormânt!

Diane i se tăie respirația.

– Al cui? abia izbuti ea să spună.

– Al cui gândești tu? mârâi șeicul, cufundându-și privirile în ochii ei uimiți. Încet, buzele i se răsuciră într-un zâmbet sarcastic care nu răzbătu, însă, până la apele întunecate ale ochilor. Al meu, firește, mai mârâi într-un târziu.

– Al tău? bâigui Diane apăsându-și o palmă pe gâtlee, pentru a-și stăpâni inima zbuciumată. Nu... nu te cred. Batuk mie mi-a citit destinul, nu ție.

– Dar ești aici lângă mine, nu-i așa? Aici, în tabăra mea, în cortul meu. Cărările destinelor noastre se împletesc, iar ce a văzut Batuk este tocmai o parte din această urzeală. Nu văd ce ar fi de neînțeleș?

– Așa o fi cum zici tu, dar vreau să aud asta chiar din gura lui Batuk, ripostă Diane întorcându-se nerăbdătoare spre moșneg și întrebându-l iarăși în franceză și iarăși șeicul închizându-i gura cu un ordin scurt.

– Ți-e de ajuns ce ai auzit de la mine, hotărî el și cu un gest furios strânse cu o palmă nisipul

împrăștiat într-o singură grămăjoară, pestriță și mută. Moșul înclină supus capul, luă grijuliu grăunții cu dreapta și-i turnă în săculețul de piele. Când șeicul îi întinse câteva monezi, le înhăță mulțumind cu un *salaam* trăgănat, apoi, pironind-o pe Diane cu ochii lui sfredelitori, o porni mergând cu spatele spre faldurile de la intrare și, strecurându-se printre ele cu spatele, se făcu nevăzut.

Năucită, Diane îl măsură pe șeic din creștet până-n tălpi. Părea de neînchipuit ca un om robust, răspândind din toată făptura sa atâta virilitate, să se afle așa, deodată, la un pas de moarte... lucru pe care, de bună seamă, ea ar fi trebuit să-l dorească din toată inima. Totuși, la gândul că ar putea să vadă stingându-se din viață această flacăară, simți cum un fior înghețat îi alunecă pe șira spinării și se cutremură.

— Nu, nu trebuie! exclamă șeicul înclinându-se brusc și așezându-și palmele fierbinți pe umerii ei. A fost doar o joacă.

— Mă bucur că ți s-a părut amuzantă, ripostă ea încercând să-și scuture palmele străine de pe umeri, dar, într-o clipă, mâinile șeicului se încheștară asupra ei, o săltară ca pe un fulg și Diane se trezi pe neașteptate lipită de trupul lui. Încolăcindu-i talia cu un braț, îi răsturnă capul pe celălalt, silind-o să-l privească drept în ochi. Ochi de jărat, cu o undă piezișă de senzualitate sau poate că era doar umbra genelor. Șeicul o ținu o vreme așa, urmărind cum spaima i se ivește pe față

tot mai clar, pe urmă degetele ca de oţel alunecară de-a lungul braţelor ei până la pumni, închizându-se acolo. Diane vru să se smulgă din strânsoarea aceea de menghină, dar se smuci în zadar. Ba mai mult, împotrivirea şi spaima ei păreau că-l întărită.

– Cred că este timpul să începem dansul, *chérie*, murmură el şi, ridicând-o în braţe, o aruncă pe divan cu atâta brutalitate, încât picioarele fetei zvâcniră ca măduarele neînsufleteite ale unei păpuşi. Vezi cât de uşor merg toate, micuţo? Ce este o femeie când are de luptat împotriva unui bărbat?

– Bărbat? îl îngână Diane.

Îi tremura glasul, dar mânia se răzvrătea în ea cu toată puterea. Străduindu-se să-şi înăbuşe spaima teribilă, pironi faţa brăzdată cu ochi plini de ură sălbatică, ochi de fiară turbată, care, de n-ar fi fost capcana aceea straşnică ce-i înţeşa pumnii, şi-ar fi repezit fulgerător ghearele în carnea aceea vrăjmaşă.

Ținându-i pumnii într-o singură mână, şeicul îi mângâie o sprânceană, apoi degetele lui alunecară domol de-a lungul liniei obrazului şi se opriră în colţul gurii.

– Bine, şuietă ea printre dinţi, dacă ai de gând să mă siluieşti, atunci fă-o şi gata.

– Eşti atât de nerăbdătoare? răsă lângă urechea ei glasul parcă mai tăgănat.

– Şii foarte bine... că nu este aşa! se înecă Diane de furie. Urăsc fiecare atingere a ta, barbarule!

– Atunci lasă-mă să te mai mângâi puțin, replică el în bătaie de joc și mâna lui îi alunecă pe față până la umăr, apoi mai jos, poposind lângă pieptul zbuciumat de spaimă. Nimic mai tulburător decât sfiala unei fecioare...

– Ai siluit multe!? se răsti ea, încordându-se din toți mușchii astfel încât să se țină cât mai departe de el, degetele lui uscățive parcă arzând-o, în timp ce sufletul parcă-i era un clocot nepotolit de furie neputincioasă și de oroare. I se părea că lumea se mistuise, întregul univers reducându-se doar la cortul acela albastru și la auriul bestial al acestui arab.

– Ai limba cam ascuțită, Diane. Fii atentă ce spui, altfel poate că-ți fac un bine să ți-o smulg, șopti șeicul hărțuind-o neîncetat cu mângâieri ușoare. Pupilele i se dilatără și nările îi fremătau, respirația lui dezordonată făcând-o pe Diane să și-o țină pe a sa. Fata, nu într-atât de neștiutoare, își dădea seama ce se petrecea: Khasim Ben Haron își pierduse stăpânirea de sine. Ochii aceia aprinși de dorință îi dezvăluiau faptul că se afla la un pas de a fi înghițită de patima lor... ca un fluture de o văpaie.

– Nu... nu te-ai purta așa cu o musulmană de-a ta.

– Sigur că nu, recunosc el slobozind un râs crâncen, greu de batjocură. Între noi, *chérie*, stă doar răzbunarea. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte... Neprihănirea uneia pentru viața alteia...

Ţi-am mai spus că nu țin seama de toate nimicurile!

– Nimicuri? abia suflă Diane continuând să se zbată. Vrei să-mi faci viața iad și numești asta nimicuri?! Inima ți-e de piatră, nu din carne și sânge.

– Deocamdată tot ce vreau este să te dezmierd... Știi, pielea ta mă scoate din minți. Uitasem cât este de minunat să ții în brațe o fată gingașă și pură ca un trandafir alb. Luptă-te cu mine, *bint*. Este atât de plăcută împotrivirea ta. Într-adevăr, sunt sătul de ploconeli și de supușenie.

– Ticălosule! bolborosea Diane cu respirația tăiată. Desfrânatule! Arab blestemat! Satană!

– Dă-i înainte, râse șeicul. Descarcă-te! Când ești încinsă, simți mai puțin durerea.

– Durerea? exclamă ca gătită Diane și luminile albastre ale ochilor săi, și mai rotunzi din pricina spaimii, pâlpâiră ca două stele ce doreau să se stingă.

– Plăcerea se plătește, ce vrei? zeflemisi el.

– Cum... poți să crezi că aş găsi o plăcere în asta... cu tine?

Diane respira iute, printre dinți, simțind cum toată zbaterea ei nu făcea decât să sporească încleștarea ca de menghină.

– Ce-mi pasă, șoptiră buzele șeicului lângă urechea ei, de vreme ce capăt ce vreau.

Înnebunită de spaimă, fata se luptă pe viață și pe moarte. Zadarnic, însă, pentru că inamicul ei era teribil de vânjos și de iute și, când o simți ajunsă la

capătul puterilor, își trecu iarăși brațul pe după mijlocul ei și o frânse pârjolindu-i gura cu a sa, văpaie cu nimic mai îndurătoare decât focul pustiului, doar că menită să nimicească înainte de toate sufletul neîntinat. Aceeași disperare neajutorată, care, cu o zi înainte, în deșert, aproape că o paralizase în groapa aceea de la poalele stâncii mohorâte, încerca din nou să pună stăpânire pe ea.

Smulgându-se cu un ultim efort din brațele lui și ghemuindu-se după perne, urmărită însă cu îndărătnicie de sărutările lui pătimase, își repezea pumnii în chipul lui, îl zgâria, scoțând biete sunete gătuite, de ură și de implorare, pe care el însă parcă nu le auzea. Simțea cum se scufundă în sărutările lui tot astfel cum, cu o zi mai devreme, simțise cum o înghit cu încetul nisipurile deșertului.

– Destul! exclamă șeicul și-și încetă hărțuielile.

Proptindu-se într-un cot, rămase așa, tolănit pe divan, la câteva palme distanță de ea, ațintind-o printre gene. Cu părul vâlvoi, cu mâna dreaptă înfiptă în chica lui, ca și cum ar fi vrut să-l scalpeze, Diane încremenise astfel, cu răsuflarea tăiată.

– Lasă-mi părul în pace, zise el după un timp, smucind din cap și mâna fetei alunecă oprindu-se pe pieptul lui. Abia atunci deschise Diane ochii, pironind fața smeadă, aflată atât de aproape.

– Pe Alah, murmură șeicul. Să săruți buze care n-au mai cunoscut vinul dulce și amețitor al sărutărilor!

Cu gura arsă parcă de fierul înroşit, Diane zăcea între pernele răvăşite. Sufletul îi era o mare de ură. Ura chipul acela diabolic şi apăsarea trupului străin. O făceau să se simtă lipsită de vlagă şi de apărare.

Şeicul sări în picioare, alungându-şi cu o mână şuviţa de păr ce-i alunecase până între sprâncene.

– Potriveşte-ţi ţinuta, îi porunci, întorcându-i spatele şi întinzându-se să-şi ia o ţigară.

Cu ochii pironiţi pe spinarea aceea vânjoasă, în care cu bucurie ar fi înfipt până în plăsele un pumnal, Diane îşi netezi hainele cu mâini încă tremurânde.

– Te urăsc de moarte! şopti ea ca scoasă din minţi.

– Fireşte! înălţă şeicul din umeri şi fumul de ţigară de foi se duse către Diane. Este o reacţie absolut normală, dar cu timpul o să dispară. Fii mulţumită că mă port cu tine cu grija pe care o pun doar când împlânzesc un mânz aprig.

– Ei da, chiar că am de ce să-ţi mulţumesc! ripostă ea trecându-şi mâinile prin păr. Ca să nu mai spun că nu am fost niciodată comparată cu un cal năvălaş.

– Ar trebui să te simţi măgulită, *bint*. Pentru un arab, calul este cea mai minunată faptură din câte a creat Alah Atotputernicul. Cutezător, focos, iute ca vântul!... Nu există plăcere mai mare pe lume ca un galop peste nisipurile nesfârşite ale deşertului, călare pe un cal înfocat.

– Nici măcar plăcerile haremului? întrebă Diane disprețuitoare.

Acum ședea în capul oaselor, pe canapea, respirând cât de cât mai în voie, mereu în gardă, însă, neștiind la ce hărțuieli să se mai aștepte.

– Nici măcar, răspunse zeflemitor șeicul. Îți închipui că farmecele tale mi s-au suit la cap?

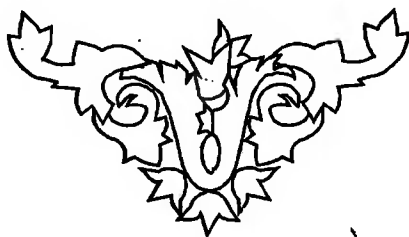
– Nu ele. Doar dorința să mă vezi mai repede înjosită, o zdreanță la picioarele tale... Ar fi pentru tine o plăcere pe care ai socoti-o dintre cele mai rafinate, nu-i așa?

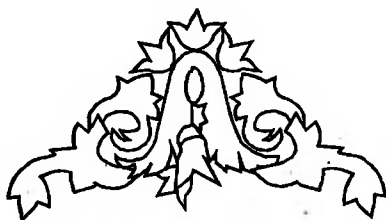
– Întocmai, încuviință șeicul răsucindu-se ca s-o poată privi drept în ochi. O pironi o vreme, cu maxilarele încleștate, cu dinții bine înfipti în țigara fumegând alene. Apoi, cu o înclinare scurtă din cap, se îndreptă spre faldurile de la intrare, le suci în lături și dispăru în bezna din spatele lor.

Diane suspină și un fior înghețat o scutură de câteva ori. Era limpede: nu avea de ales, trebuia să evadeze cât mai degrabă... Iar ajutorul lui Hiriz îi era imperios necesar. Dealtfel, i se părea imposibil ca arăboiaca să nu aibă atâta curaj. Când șeicul îi poruncise să plece, mânia ei își arătase imediat ghearele. Pentru câteva clipe, Diane revăzu ca aievea ciudata comedie a ședinței de ghicit în nisip. Apoi, adunându-se, căută să se concentreze asupra planului său și pericolului foarte real și apropiat care-o păștea atâta timp cât rămânea prizonieră în tabăra aceea așezată în mijlocul deșertului.

Numai la gândul răzbunării monstruoase pe care șeicul o pusese la cale, Diane căută ocrotire,

însăimântată, în spatele pernelor uriașe de pe canapea. Pur și simplu simțea cum se înrâncenează carnea pe ea... Înălță o rugă fierbinte Atotputernicului. Trebuia cu orice preț ca Hiriz să-i facă rost de calul promis! Trebuia să reușească să evadeze de acolo înainte ca șeicul să mai facă un pas în realizarea planului lui! Turul de forță executat de el seara aceea nu fusese decât o simplă repetiție, atât de bine condusă, însă, încât pe ea o cutremurase până în adâncul sufletului și, de groază, parcă i se înmuiaseră și oasele.

CAPITOLUL V

Hiriz dansa dinaintea unui rug uriaș, aprins la oarecare distanță de *douar*, în noaptea înstelată a deșertului. Vălurile diafane, coborând din cingătoare de mărgelă, îi dezmierdau în ritm când leneș, când vioi, șoldurile netede; spatele subțire și pântecul străluceau în lumina jucăușă, nestemata din buric strălucind ca un ochi desfrânat. Într-un soi de extaz delirant, Hiriz se rotea și se frângea fără oprire zornăindu-și brățările ce-i alunecau pe brațe și clopoței din jurul gleznelor, urmărind îndeaproape melodia lascivă îngânată de flaut.

Când, pe neașteptate, melopeea muri, dansatoarea se prosternă în nisipul adânc, la picioarele șeicului, trup mlădiu, fremătând încă în ritmul tot mai stins al tobelor păgâne. Așezat turcește pe o carpetă de Șiraz, lângă Diane, șeicul se aplecă fără grabă și anină de grumazul arcuit al arăboaicei un șirag din bobite de aur. Pe dată, Hiriz își aruncă pe spate, cu o mișcare grațioasă a corpului, pletele brune și-și aținti stăpânul cu o privire rugătoare. Primi, însă, drept răspuns, doar un hohot de râs scurt, după care șeicul își azvârli în gură o fărâma din deliciosul *kebab*, fript în vârf de sabie și oferit pe un platou de nelipsitul Ahmed. Apoi, cu

suplețea nedezmintită, se ridică în picioare; straniul spectacol luase sfârșit.

Și astfel, după vreo jumătate de oră, Diane ajunse în sfârșit să-și întindă trupul chinuit în marele pat, sub velința de blană. Deși la capătul puterilor, nu credea că nervii încordați aveau s-o lase să doarmă, mai ales că, îndărătnic, îi mai stăruia încă în timpane ritmul acelor tobe barbare. Ca pulsația unei inimi neliniștite.

Abia ațipise când cineva începu s-o zgâlțâie de un braț. Sări în sus, ca arsă. Prin beznă, întrezări lângă căpătâiul patului o siluetă subțire, ce se frânse iute spre ea.

— Eu sunt, Hiriz, suflă o gură lângă urechea ei. Calul este afară, gata de drum. Uite aici o pelerină, niște pantaloni și o pereche de cizme.

— Este noapte încă... murmură Diane toropită, dar, trezindu-se brusc la realitate, scutură zdravăn capul, să-și alunge somnul și alunecă pe tăcute din așternut.

— Șeicul unde este? întrebă ea într-o șoaptă abia auzită, începând să se îmbrace.

— Doarme, răspunse Hiriz, evaziv.

Diane și-l imaginează cufundat în somn, în patul pe care Hiriz îl părăsise ca să-i aducă ei calul și celelalte.

— Dă-i zor! Nici nu vreau să mă gândesc ce-aș păți dacă s-ar trezi și m-ar găsi aici... Ți-am făcut rost de unul din cei mai iuți cai ai lui...

— Cum să-ți mulțumesc? murmură Diane, apucând hotărâtă cravașa pe care i-o întindea ară-

boaica. Știu cât riști ajutându-mă. Ți rămân îndatorată cât voi trăi.

– N-am ce face cu mulțumirile tale. Mi-e de ajuns că nu te mai știu pe aici. Hai, pleacă repede, până nu dă cineva peste noi, îi replică disprețuitoare Hiriz, măsurând-o din ochi. Parcă ai fi un băietan... Presupun că și călărești tot așa de bine...

În burnuz, pantaloni arăbești și cizme înalte, Diane strângea îndârjită cravașa în pumn. Scutură scurt din cap în semn de răspuns, apoi întreabă neliniștită:

– Ți-ai amintit și de bidonul cu apă?

– Da. Este plin ochi, atârnat de oblânc. Hai!

Ca să pătrundă în cort, Hiriz spintecase peretele din spate. Se furișară pe acolo, ieșind în răcoarea zorilor ce dădeau să mijească. Un cal strașnic, cu picioarele lungi și nervoase, aștepta priponit de unul din țăruii ce fixau în nisip tenda albastră. Apucând ferm frâul, Diane se înalță în șaua arabă, ignorând cu dispreț durerea pe care glezna beteagă i-o trimise fără întârziere până în moalele capului.

După ce desprinsese calul, Hiriz rămase neliniștită lângă marele cort princiar. Părul brun, despletit, ajungându-i până la șale, flutura molatic în briza subțire. Sus în sa, gata s-o pornească în galop turbat, Diane își aminti pentru o clipă fervoarea păgână a dansului lui Hiriz, chemarea senzuală adresată șeicului de brațele ei mlădioase, în bătaia tobelor și tânguirea flautelor barbare.

– Goneşte ca vântul, o îndemnă arăboaica, atîntind-o cu ochi crunţi. Sper din tot sufletul să nu ne mai fie dat vreodată să ne întîlnim.

– Aşa să fie!

Diane îşi înfipse călcâiele în burta calului şi simţind reacţia promptă a acestuia îi mai mulţumi o dată, în gând însă, fetei arabe pentru că-i făcuse rost de bidiviul acesta, cu siguranţă unul dintre cei mai straşnici armăsari aflaţi în proprietatea şeicului. Fără să mai scoată o vorbă, ţaşni în galop dintre corturile douarului, zgomotul copitelor calului pierzându-se în nisipul adânc.

Pe măsură ce tabăra dispărea la orizont, inima Diane se liniştea şi sufletul ei cunoştea gustul divin al libertăţii. Clipe ce răscumpărau dinainte, într-un fel, orele de zbucium şi de chinuri ce avea să le înfrunte atunci când soarele strălucind în înaltul cerului, însuşi aerul, aveau să se preschimbe în nepămîntească văpaie, iar nisipurile dogorătoare chiar vor părea fără sfârşit. Dar calul parcă fusese hrănit cu jărat. Alerga de parcă avea aripi la picioare. Şi, deodată, pentru Diane numai asta conta: să aştearnă între ea şi şeic cât mai mulţi kilometri de nisipuri încinse. Pentru că, nu încăpea îndoială, Khasim Ben Haron avea să se înverşuneze, răscolind tot deşertul în căutarea ei, doar-doar va putea s-o împiedice să ajungă la Dar Arisi, convins că, odată acolo, fata se va duce direct la poliţie.

Nu asta era, însă, şi intenţia Diane. Tot ce-şi dorea era să-i trimită bunicului o telegramă, anun-

țându-și întoarcerea acasă cu primul vapor, pe care să se îmbarce apoi în grabă. Da, asta-i frigea sufletul: să se vadă din nou lângă bunicul, în casa din Bretania, singurul loc unde s-ar fi știut în deplină siguranță, recunoscându ea în timp ce-și îmboldea calul, care, cu grumazul încordat, cu nările fremătând semet, o purta peste deșert ca vântul și ca gândul.

În ziua ce se înstăpânea, nisipurile treceau prin tonuri de violet tot mai stinse. Curând, aveau să îmbrace mantia de aur mătăsos, iar, spre mijlocul dimineții, vor deveni lavă curată. Vântul încă răcoros învolbura pelerina Dianei și fata inspira cu nesat, parcă străduindu-se să adune în adâncul plămânilor o provizie de aer proaspăt.

Pentru că, oricât de mare era bucuria eliberării, aștepta totuși cu teamă crescândă orele nesfârșite când, soarele potopind acel tărâm blestemat cu văpaia lui necruțătoare, setea avea s-o usuce, iar calul, fără îndoială, își va domoli tot mai mult goana. Ochii ei pironeau oceanul încremenit ce li se deschidea înaintea. Cum de putuse iubi cu adevărat bunicul ei pustietatea asta fioroasă? se întreba Diane uimită. Doar șeicului, cu firea lui sălbatică și cu instinctul lui de vânător, i se potrivea o asemenea dragoste, evidentă, de altfel, ori de câte ori, venind vorba despre deșert, jăratul ochilor lui căpăta o strălucire anume. Nu încăpea îndoială: pentru el, deșertul nu reprezenta doar o simplă provocare. Etern și totuși mereu altul, pustiul era, pesemne, în ochii șeicului, aidoma tigrlui somnoros, oricând

gata să atace, dar sublim în nepăsarea lui primejdioasă.

Nisipul zbura cu zel de sub copitele care-l atingeau. Trecuseră ca în vis pe lângă un grup sinistru de stânci, în umbra cărora Diane i se păru că distinge mișcarea furișă a unui leopard. Mult deasupra steiurilor mohorâte, o pasăre de pradă plana pe aripile larg deschise, pândind turturelele cuibărite prin cotloane. Ici se zărea un petic răzleț de verdeață, colo luceau stins niște oscioare, nicăieri nu se arăta vreun semn al trecerii oamenilor.

Diane scruta cu febrilitate în jurul ei, căutând cu privirea o urmă de drum. Îndeobște, drumurile de caravane sunt marcate din loc în loc prin câte o mică piramidă înfiptă, din acele resturi de stei întâlnite în deșert la tot pasul. Așadar, dacă ar fi dat cu ochii de o asemenea întocmire primitivă, se putea socoti salvată. Ar fi știut că undeva, de-a lungul aceluia făgaș, se găsea o oază, poate chiar vreo așezare. Cum însă căutarea i se dovedea zadarnică, în inima ei creștea sentimentul disperat al propriei nevolnicii în fața vitregiei soartei. Se vedea la cheremul a două puteri la fel de cumplite. Dacă nu pierea în deșert, îi cădea iarăși șeicului în mână.

Îi era de ajuns să privească peste umăr ca să-și zărească vrăjmașul de moarte venind vijelios pe urmele ei. Îi vedea ca aievea imensa mantie albastră involburată în jurul fapturii lui formidabile făcând una cu bidiviul lui înfocat. Era limpede că,

pentru a o readuce în captivitate, șeicul nu și-ar fi cruțat calul... iar pintenii lui ascuțiți demonstau că obișnuia să încalece numai dobitoace puternice, tot pe atât de agere și de năvălașe pe cât era el însuși.

Cunoscând deșertul ca-n palmă, de fapt, parcă frate geamăn cu el, deschis tuturor capriciilor lui crâncene, șeicul ar fi fost în stare să hăituiască până în pânzele albe. Iar dacă ea nu izbutea să-i scape printre degete, avea să-și împlinească fără șovăială planul mârșav. Ieri doar se jucase de-a răzbunarea, dar dacă ea îi mai încăpea vreodată în mâini, nu avea să-i mai dea drumul decât terfelită, cu sufletul mort. Și asta doar pentru că era tot ce avea mai de preț Philippe Ronay. Da, ars de setea sa neostoită de răzbunare, Khasim Ben Haron avea să facă și pe dracu-n patru pentru ca să pună din nou gheara pe ea.

Strălucirea soarelui, acum în țării, se reflecta în cristalele de nisip ce prinseseră a scântei dureros. Ace parcă se înfingeau în ochii Dianei și gâtlejul parcă îi lua foc, de sete.

După un timp, Diane nu se mai putu stăpâni. Domoli calul și, apucând bidonul atârnat de oblânc cu mâini tremurânde de nerăbdare, îl duse la gură. Brusc, simți cum i se întoarce stomacul pe dos și icni, scuipând apa aceea scârboasă. Apă cu săpun, ca să fie de nebăut. Se holba uluită la bidonul „plin ochi“, după asigurările lui Hiriz. I se părea de-a dreptul incredibil, că putea exista o ființă pe lume în stare de o asemenea ferocitate, cu atât mai vârtos când aceasta era o fată chiar

mai tânără ca ea. Descoperirea asta năucitoare o făcu să se cutremure, iar spaima, până atunci ținută în frâu, deveni disperare. Până să dea de o oază putea trece o zi încheiată și iat-o în mijlocul deșertului, cu un bidon cu apă imposibil de băut și copleșită de amintirea orelor nesfârșite, petrecute nu de mult sub soarele necruțător, simțind cum o înghit nisipurile.

Un val de furie o zgâlțâi... Ce-o împinsese oare pe Hiriz să-i joace renghiul acesta macabru, de vreme ce, prin fuga ei din *douar*, șeicul îi aparținea din nou pe de-a-ntregul? Cu o seară în urmă, când dansul luase sfârșit, urându-i cu un mârâit noapte bună Diane, șeicul dispăruse printre corturile din lână de capră însoțit de Hiriz. Era, deci, de presupus că mersese cu aceasta în cortul ei. Acum însă, Diane se întreba dacă nu cumva o părăsise și pe arăboaică tot atât de brusc.

Cu un oftat din rărunchi, agăță bidonul de oblânc. Dacă nu-și putea âstâmpăra setea cu el, lichidul acela dezgustător era totuși bun ca să-și mai umezescă pielea când și când, ceea ce tot i-ar mai fi ușurat un pic chinul.

Deocamdată, soarele revărsa încă o dogoare cumplită. La amiază, va fi ca un fluviu de lavă. Atunci, întocmai sălbăticiunilor ce moțâie cât este ziua de lungă în vizuinile lor, așteptând răcoarea serii ca să-și înceapă vânătoarea, avea să caute și ea un adăpost în umbra vreunei stânci.

Numai de s-ar îndura soarta de ea să-i scoată în cale un semn al trecerii oamenilor, fie și câteva

urme în formă de inimă, întipărite în nisip de labele unei cămile...

Miraculos animal, așa caraghios și răpciugos cum arată! Până și un automobil te lasă în mijlocul deșertului dacă nu-l oprești din când în când ca să-i răcești motorul. Cămila, însă, înaintează, înaintează mereu, cu pasul cumpănit, insensibilă la arșița de iad, cărându-și în propria spinare provizia de apă. Tenace, dătătoare de nădejde a deșertului, legănându-se de-a lungul și de-a latul oceanului de nisip numai și numai ca să întrețină flacăra vieții în citadelele pierdute de lume. Acele orașe-cetăți durate încă din timpurile biblice și care au reușit și reușesc să reziste tuturor năpastelor în spatele fortificațiilor lor pe jumătate năruite.

Dacă de mică Diane fusese fascinată de poveștile despre pustiu ale bunicului său, în schimb abia acum deslușea cu claritate și primejdiile despre care el îi vorbise atât.

Înaintând încă în galop dezlănțuit, își privi mâinile și încleștă frâul mai bine. Mai presus de orice, trebuia să-și țină din scurt și calul și nervii. La urma-urmelor, își recucerise libertatea, nu se mai afla la bunul plac al unui om cu sufletul înveninat de fantome. Iar dacă îi era dat să piară în ținutul acela ocolit de mila divină, cel puțin să moară cu fruntea sus, ca ființă stăpână pe propria soartă.

Îmboldită din nou de spaima cuibărită în ea, Diane privi peste umăr, dar, ca și mai devreme, până la orizont nu se zărea nici țipenie, doar

nisipurile nemărginite, scăldate în soare, iar pe alocuri, stânci falnice, unele ca niște fortărețe, altele șlefuite de vânt până căpătaseră înfățișare de căpcăuni.

Nu, nu era o lume pe care s-o înfrunți de unul singur și Diane mulțumi Celui de Sus că-i hărăzise drept tovarăș de drum calul acela arab, suplu și plin de neastâmpăr.

Dar, de la o vreme, pasul acestuia începuse să se lungească, și bidiviul asuda din plin. Îl struni un pic, domolindu-i cât de cât goana. Dacă l-ar fi chinuit prea tare setea, oricât s-ar fi împotrivit Diane, el tot ar fi schimbat direcția, luând drumul înapoi, către *douar*. Un cal atât de puternic, de frumos și deștept fusese cu siguranță dresat și să-și găsească singur calea spre casă, precum șoimii să răspundă la șuieratul stăpânului.

– Mai domol, băiete! șopti Diane aplecându-se și bătându-l ușor pe grumaz. Acum găsim un loc cuibărit să ne adăpostim sau, mai știi? poate avem norocul să dăm peste un drum...

Și fu cât pe ce să scoată un țipăt de uluire, holbându-se neîncrezătoare înainte, unde o mică piramidă de bolovani veghea lângă ceea ce, fără îndoială, fusese locul de popas al unei caravane, judecând după cele câteva tinichele de conserve, o toartă de coș și mai multe movilițe de balebă de cămilă.

Nici vorbă să fie un simplu miraj. Și Diane murmură pe nerăsuflăte o rugăciune de mulțumire. Mai mult ca sigur, drumul acela nu ducea către Dar

Arisi, dar o scotea din pustietatea firoasă în care o păștea pericolul unei morți lente sub săgețile de foc ale soarelui. Îndreptă calul în galop ușor pe calea de caravană și zâmbi când văzu cum își înalță semeț capul și-și freamătă nările, presimțind parcă aerul răcoros al unei oaze sau poate găleata zdravănă de ovăz, în care să-și cufunde botul fornăind mulțumit. Cât despre ea, Diane avea câțiva bănuți într-un mic portofel ce scăpase percheziției șeicului, destui ca să se descurce până la întoarcerea pe vapor. Se și vedea pe punte, lăsând în urmă țărmurile acestui ținut atât de înfricoșător încât nu avea să-l uite probabil până la capătul vieții.

Drumul se întindea drept ca tras cu ața, bine bătătorit și etalând pe alocuri tot soiul de murdării, stigmatul trecerii oamenilor, pentru care Diane le era, totuși, recunoscătoare. Oricum, mulțumea Cerului că nu avusese parte să-i și întâlnească. Dacă însuși șeicul Khasim Ben Haron se dovedise atât de primitiv și în gând și în fapte, își închipui cât se poate de bine cam a ce aduceau acești nomazi troglodiți, fără carte și fără lege. Așa cum învățase pe propria-i piele, o fată putea dispărea fără urme în partea aceea de lume. Ca înghițită de nisipuri. Sau, dacă, totuși, i s-ar fi dat de urmă într-un târziu, ar fi fost dibuită prin cine știe ce bordel, pe undeva, prin vreun port al golfului, pradă pe veci drogurilor și viciului. La gândul acesta, cu toată dogoarea de cuptor a pustiului, pe Diane o scutură un fior înghețat.

Dar iată că la orizont începu să se desluşască o pată pestriţă, şi fata îmboldi iarăşi calul, deşi acesta nu mai avea nevoie de nici un îndemn: parcă prinsese aripi.

Un oraş, adică arbori, case, o autoritate căreia să i se poată adresa şi, după ce va fi relatat povestea ce şi-o pregătise în minte, să-i ceară sprijinul... Deci, se pierduse în deşert şi nişte arabi binevoitori o salvaseră, îi oferiseră adăpost şi apoi îi împrumutaseră calul acesta. Nu vroia altceva decât o mică escortă până la Dar Arisi, unde o aşteptau la hotel bagajul şi tichetul de vapor... Acum toate păreau atât de simple pe cât erau de înspăimântătoare nici cu o oră în urmă. Izbutise să-i scape şeicului printre degete şi-şi putea concentra toate gândurile asupra anevoioasei, atât de râvnitei întoarceri acasă.

În atmosfera deşertului, încremenită, limpede, imponderabilă, orice țință, fie ea cetatea falnică, oaza ademenitoare sau stânca posomorâtă ți se arăta ca aflându-te doar la o azvârlitură de băț, când de fapt, până la ea mai ai cale lungă de străbătut. Tot astfel şi Dianeii îi trebui o oră până să atingă perdeaua de arbori stufoşi, adăpostind ceea ce era, îşi dădu seama îndată, un oraş fortificat tipic arab.

Eucaliptii uriaşi, cu frunziş viguros, îşi răspândeau până departe parfumul lor aspru. Nu erau însă singurii copaci alcătuind acea pavază verde. Tot acolo îşi mai înălţau către cerul albastru ca peruzeaua trunchiurile mătăsoase, acoperite cu

solzi, arbori cu frunze enorme, spânzurând leneș. Și toată acea masă vegetală închipuia arcade și coloane urmărind îndeaproape linia zidurilor fortificate.

Diane lăsă calul la pas pe cărarea umbroasă ce se deschidea pe sub arborii colosali. După arșița de iad a deșertului, răcoarea aceea era de-a dreptul miraculoasă. Inspiră adânc aerul proaspăt, înmiresmat, privind cu nesaț împrejur, fermecată. Vegetația se întindea pe o suprafață suficient de vastă ca să-ți creeze senzația că rătăcești printr-o junglă mirifică, dominată de aromele stranii și de larma mărunță a păsărețului ce parcă se întrețeseau pe canavaua continuă a corului discordant, monoton, susținut de greierii pitiți, miriade, în bezna desigurilor. Când și când, cu foșnet spăimos, fructe de tot felul se rostogoleau la pământ de nicăieri. Pe neașteptate, o pasăre cu penajul parcă din nestemate tăie cu zborul ei o rază de soare în noaptea paridisiacă.

– Am izbutit! Exclamă Diane alunecând jos din șa și adunând frâul în mâini până ce simți capul calului lipit de al ei. Prea deprinsă cu aceste fapte minunate pentru ca un pur-sânge arab să-i inspire teamă, dezmiardă botul catifelat.

Considerând că ar săvârși o ofensă de neiertat însăși demnității virile, arabii nu-și scopesc armăsarii. Abia atunci când, din întâmplare, ajung la grajdurile armatei, aceștia sunt șupuși castrării. Pentru că, îndeobște grozav de năbădăioși, s-ar încăiera, încercând cu tot prețul să se omoare între

ei. Acesta unul, însă, se dovedea pe cât de puternic și de vioi, pe atât de cuminte și de prietenos.

— Mă întreb cum să fac să te înapoiez stăpânului tău? murmură fata, mângâind apăsat grumazul brun și lucios.

Poate n-ar fi fost rău ca, în cursul poveștii ce avea să le-o toarne autorităților din oraș, să strecoare numele lui Ben Haron, iar mai apoi să insiste ca armăsarul să fie înapoiat de îndată caidului arab al acelui trib. Oricum, nimănui nu i-ar fi trecut prin gând că un bărbat purtând o asemenea investitură s-ar fi gândit să amenințe cu siluirea... Gândul Dianei viră brusc, ferindu-se ca de dracul de cuvântul cu pricina... Slavă Domnului, era în siguranță acum. Se salvase din mâinile lui Khasim Ben Haron și putea să-și șteargă pentru totdeauna din minte vorbele și sărutările lui silnice.

Scutură capul cu hotărâre și îndemnă calul spre lumina orbitoare a zilei, către porțile mari, arcuite, ce conduceau în interiorul cetății. Cum trecu de ele, se pomeni într-o piață imensă, pavată cu bolovani, aceiași din care fuseseră construite și casele nu prea înalte din jur. Șiruri lungi de tarabe, adăpostite de soare printr-o tendă parcă fără sfârșit, umpleau deschiderea vastă, de unde câteva ulițe, de asemenea pietruite, duceau spre interiorul orașului. Deocamdată, fiind toiul zilei și al arșiței, nu se zăreau în piața aceea decât două-trei ființe, atât de pierdute în vălurile lor albe, încât nu puteai ghici cu cine ai de-a face.

Oprindu-se cam în mijlocul spațiului ocupat cu tarabe, Diane căută cu privirea pe cineva, oricine, mai puțin fantomatic, care ar fi putut s-o îndrume spre sediul poliției. Într-un târziu, zări un puști zdrențăros, care mătura de zor în spatele unei tejghele. Scoase din portmoneu o monedă și se apropie de el. Ochii negri, imenși pe fețișoara suptă de foame, se uitară la ea uluiți, zăbovind asupra albastrului adânc al privirii ei și asupra părului ei bălai ce se întrevedea pe sub gluga *burnuzului* alb. Buimăcit, băiatul se trase înapoi, strivind în pumni cele câteva frunze amărâte de varză pe care le culesese probabil din vreun morman de gunoi.

– Nu te teme, îi spuse Diane în franceză, sigură că, așa cum îi stă bine oricărei haimanale care-și câștigă pâinea mai mult din cerșit, și piciul acesta o rupea cât de cât pe limba foștilor coloniști. Uite, primești moneda asta dacă-mi arăți casa mai marelui cetății... sau să-i zic agă, mai bine?... Am treabă cu el... Hai, băiete, vino-ți în fire! Cu banii ăștia o să-ți poți cumpăra ceva de mâncare.

La vederea bănuțului strălucitor, ochii băiatului prinseră și ei a sclipi. Puștiul dădu să-l înhațe, dar Diane închise brusc degetele peste el.

– Nu, clătină ea din cap. Abia după ce-mi arăți casa agăi capeți bănuțul. Înțelegi ce-ți spun?

Băiatul o examina curios, măsurând-o din cap până-n tălpi, întrebându-se, pare-se, ce fel de faptură îi stătea în față. Diane zâmbi, conștientă de înfățișarea ei comică, în pantalonii aceia arăbești,

peste care atârna burnuzul cât o zi de post. Doar cizmele i se potriveau cât de cât.

– Foile astea de varză n-o să-ți astâmpere foamea, stărui ea. Pun rămașag că ți-ar plăcea să-ți cumperi o porție mare de *cuscus*.

Puștiul strecură o privire spre foile ofilite pe care le mai strângea încă în mâini, apoi, dezgustat dintr-odată, le zvârli cât colo.

– Vino după mine! bălmăji el, dându-i și cu un gest larg din brațe de înțeles să-l urmeze și Diane oftă ușurată. Cu frâul împletit între degete, o porni așadar după el, calul pășind răbdător lângă umărul ei.

Apucară pe o străduță atât de îngustă încât lumina soarelui abia se zărea. Înaintau printre case modeste, cu acoperișuri plate și prăvălioare ieftine la parter, de unde se revărsau arome de bucate condimentate din belșug.

După o vreme, băiatul îi făcu iarăși semn să-l urmeze și coti brusc. Dând colțul, Diane văzu deschizându-se în față, în contrast cu ulița orientală străbătută, o altă piață enormă, dominată de moscheea din centrul ei și mărginită de clădiri impunătoare, după ale căror teribile ziduri arabe se întindeau probabil curți de legendă, cu mozaicuri somptuoase, loggii și fântâni arteziene.

Moscheea, veche dar încă nespus de frumoasă, își sprijinea imensa cupolă verde, străjuită de sulitele ațintite spre cer ale minaretelor, pe pereți de culoarea aurului vechi, cu ferestre și uși în forme prelungi. Privind de aproape, cu atenție,

chenarele în arabescuri ale intrărilor, puteai observa că blocurile de piatră ce le alcătuiau fuseseră astfel așezate încât orice umbră trecând pe acolo peste desenul fără sfârșit îl făcea să pară că unduie. Dar și mai stranie, aidoma unei colosale gravuri în bronz, era proiecția mătăhăloșilor palmieri asupra zidurilor poleite.

Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în măruntaiele aceluia oraș-fortăreață, pentru Diane devenea tot mai covârșitoare senzația că întreprinde o călătorie în trecut, prin acel Orient fascinant al poveștilor din „O mie și una de nopți”. Astfel că, atunci când ajunseră în bazar, pierduse aproape noțiunea timpului.

Să fi fost o oră mai potrivită, s-ar fi văzut pesemne asaltată de negustori, care cu un vas de aramă, care cu vreo împletitură din șuvițe de piele sau parfumuri, mătăsurii, bijuterii. Dar, miezul zilei fiind, se retrăseseră cu toții pe la casele lor, așteptând să mai scadă arșița cuplită.

Brusc, Diane își dădu seama că drumul pe care-l urmau sfârșea la picioarele unei construcții colosale, ale cărei ziduri de fortificație aveau o singură deschidere, o poartă cât toate zilele, întărită cu țepușe și prevăzută la o înălțime cât un stat de om cu o ferestruică cu zăbrele.

Urmară așadar conturul sinuos al meterezelor falnice, dar, la oarecare distanță de poarta cea fioroasă, băiatul se înțepeni pe picioare, arătă cu degetul într-acolo și, pironind-o pe Diane cu ochii hămesiți de foame, bâigui:

– Casa agăi.

Poarta părea zăvorâtă mai ceva ca porțile raiului.

Țopăind pe cât putu pe vârful picioarelor, Diane reuși să întrezărească printre zăbrelele zdravene ale ferestruicii un petic de grădină cu palmieri și havuzuri. Dar nici țipenie de om. Ca atare, se întoarse spre băiat și-l întrebă dacă nu mai există vreo altă intrare.

Golănașul clătină din cap, rânji și, cu un picior neînchipuit de jegos, mimă câteva lovituri sănătoase. Sugestie care, desigur, pe Diane n-o încântă defel. Nu era deloc diplomatic să atragă atenția unor străini că se află la poarta lor lovind-o. Și totuși, asta părea să fie singura soluție dacă vroia să se vadă trecută de zidurile acelea mohorâte. Fără îndoială, menirea unei porți atât de grozave era să pună pe fugă mulțimea de borfași hălăduind prin bazar și prin străduțele întortocheate.

– Ei bine, poftim! Na! își luă ea avânt și arse porții o bușitură zdravănă cu piciorul cel sănătos.

De cealaltă parte se auzi un mârâit crâncen, urmat de lătrături furibunde. Fără doar și poate larma câinelui avea să-l scoată din bârlogul lui pe portar.

– *Merți*, îi mulțumi Diane băiatului întinzându-i moneda.

Haimanaua o înhăță lacom, o examinează cu atenție și o băgă în unul din buzunarele soioasei sale *jellaba*. Pentru ziua aceea avea masa asigurată și zâmbetul pe care i-l adresă Diane fu de-a dreptul

angelic. În clipa următoare o și luase la sănătoasa, ȝopăind frenetic pe picioarele-i jechoase, numai piele și os și lăsând-o pe fată să aștepte înaintea porții, strângând în pumn, pe jumătate enervată, pe jumătate înfricoșată, frâul armăsarului ei ce necheza ușurel și, scuturând din cap, părea că începuse să-și piardă răbdarea.

Pe nepusă-masă, poarta grea porni să se deschidă cu chiu-cu-vai, dezvăluind în final doi indivizi deșirați, tuciurii, în mantii negre coborându-le până la călcăie, proțăpiți de-a dreapta și de-a stânga intrării ca doi îngeri păzitori ai morții. Unul din ei ținea de zgardă un dulău cât un vițel, care-și arăta colții de zor. Ochii posomorâți o cercetară pe Diane din creștet până-n tălpi, apoi își îndreptară atenția spre calul superb de lângă ea. La vederea dulăului, acesta dădu semne de neliniște, smucind de frâu și lovind cu copitele pavajul. Părându-i-se că nu văzuse îndeajunș, paznicul, care nu strunea vițelul de câine, ieși pe poartă și privi armăsarul îndeaproape. Pe urmă îi azvârli tovarășului său peste umăr câteva cuvinte în arabă.

— Aș dori să vorbesc cu aga, rupse tăcerea Diane, adresându-li-se în franceză pentru că, își zicea ea, dacă și cu o pușlama de pe stradă se înțeleșese în graiul strămoșilor ei, cu atât mai mult o vor pricepe angajații unei oficialități. Am nevoie de sprijinul său ca să pot ajunge cât mai degrabă la Dar Arisi. Vă rog, deci, să mă conduceți la el, ca să-i pot adresa personal rugăminte mea.

Paznicul care inspectase calul cu atâta atenție o privi încruntat apoi, arătând spre animal, o întreabă într-o franceză guturală de unde-l avea.

Diane trebui așadar să înceapă să-și depene povestirea, cum că, rătăcindu-se în deșert, fusese salvată de oamenii aparținând tribului Ben Haron, a căror căpetenie îi împrumutase unul din caii săi. Rostită cu voce tare, istorioara aceasta și așa firavă, părea chiar un basm de adormit copiii. Drept care, fără să-și mai piardă vremea cu întrebări de prisos, paznicul o luă pe Diane din scurt. De ce, întreabă el, nu o dusesse Ben Haron direct la Dar Arisi? Chiar nu-și dăduse ea seama cât de mult se abătuse spre sud față de direcția ce-ar fi trebuit s-o urmeze?

– Doresc... doresc să stau de vorbă cu... cu superiorul dumatile, se bâlbâi ea ca scoasă din minți. Fii așa bun și condu-mă la el... Sunt de cetățenie franceză și țin să mă întorc acasă cât mai repede.

După atâtea ore de galop turbat sub soarele năucitor al deșertului, aproape că ajunsese la capătul puterilor. Ca să nu mai vorbim de setea care-o ardea până în rănunchi și de glezna beteagă ce-i trimitea junghiuri până în moalele capului. Și, semn că nici nervii n-o mai țineau, când dulăul își arată colții mai cu zel, tresări ca arsă. Începuse să se întrebe dacă, încercând să scape de dracul, nu dăduse cumva peste tatăl lui.

Se afla acolo, în inima acelei cetăți dușmănoase, ea, o fată cu desăvârșire neajutorată, având drept singur tovarăș de năpastă un superb pur-sânge...

Care arab ar fi fost atât de nesăbuit să se despartă chiar și pentru o zi de asemenea minunăție de cal? Darămite să-l lase pe mâinile unei femei...

— *Sitt* este rugată să ne urmeze, atât răspunse paznicul.

Și, cum fata șovăia, o mână tuciurie apucă frâul cu hotărâre, îndemnând calul spre poartă. Prin urmare, Diane se văzu nevoită să pășească și ea în grădină, marea poartă închizându-se în urmă cu un bușit înfundat.

Aruncând iute o privire în jur, zări loggii de jur-împrejurul curții, iar mult deasupra acestora, spânzurau ici-colo de fețele oarbe ale zidurilor înalte, câteva balconașe, ascunse privirilor indiscrete prin măști de lemn ajurat. O lume tăinică, lâncezind ca după o boală, gândi fata și, în timp ce traversau grădina, se pomeni numărând fântânile arteziene pe lângă care treceau, unele de piatră, altele de marmură, din câteva revărsându-se, în loc de apă, plante despletite încărcate cu flori.

Nu mai mult, nici mai puțin de șapte havuzuri avea grădina acestei case misterioase! Îmbrâncită de spaima ce-o năpădise subit, Diane se poticni.

— *Sitt* este obosită, auzi ea și o mână vânjoasă o apucă de braț, susținând-o. Drumul a fost tare greu, cred.

— Trebuie... trebuie să-l văd pe aga. Am mare nevoie de ajutorul lui, bâigui Diane ațintind chipul smead al arabului. Dar, simțind apăsarea degetelor ca de oțel prin pânza *burnuzului*, întrebă dintr-o

suflare: Asta este casa agăi, nu-i așa? Repet: pe el vreau să-l văd.

– *Sitt* o să-l vadă pe aga mai târziu.

Mâna încheștată pe cotul ei o zorea spre clădirea fioroasă.

– Aga nu se află deocamdată acasă, dar, imediat ce va veni, va fi informat. Între timp, *sitt*, va lua masa și se va odihni.

Cu toate că neliniștea ei ajunsese la culme în clipa când una din santinele îi luase frâul din mână și plecase cu calul, Diane pur și simplu nu avea de ales. Se lăsă condusă, așadar, printr-o galerie boltită pe ai cărei pereți se încrucișau cizelate cu migală frumoase litere arabe, consemnând cine știe ce verset din Coran sau vreo vorbă înțeleaptă din acelea plăcute oricărui arab ce se respectă și pătrunse în penumbra răcoroasă a unei săli enorme, dreptunghiulare, numai întrânduri și arcade, din marmură astfel sculptată încât să pară fildeș cizelat. Încăperea era luminată de lămpi maure, atârând la capătul unor lanțuri de argint ce se pierdeau în întunericul bolții. În întrânduri se zăreau canapele și măsuțe fine din lemn sculptat. Decorul, nu foarte încărcat totuși, era completat de covorașe imense, așternute peste mozaicul multicolor al pardoselii.

Ambianța asta, de o nobilă melancolie, care ar fi trebuit să aibă asupra nervilor Diane un efect liniștitor, era atât de incontestabil și de subtil musulmană încât senzația oribilă că se prinsese în plasa unui păienjeniș uriaș, ce încolțise în ea de

cum pășise în grădina cu șapte havuzuri, devenise de-a dreptul insuportabilă. Pe de altă parte, însă, se simțea atât de stoarsă de puteri de parcă și mintea refuza s-o mai ajute...

Dacă în deșert i se păruse că nu poate exista supliciu mai mare decât să te pierzi acolo, sub soarele necruțător, părăsit de Dumnezeu în mijlocul nisipurilor nemărginite, acum, în casa adesea stranie, în care pluteau parfumuri atât de străine nărilor ei și ale cărui ziduri formidabile, asemeni unei temnițe medievale, o apăsau și-i tăiau respirația, cunoștea tortura unei spaime cu mult mai cumplite, pentru că pericolul acesta, confuz, risipit pretutindeni, începuse să se adune, căpătând chip omenesc.

Diane strânse mai tare în palmă mânerul cravașei, hotărâtă să se apere pe viață și pe moarte. Santinela trăsesese în lături o draperie cu falduri grele, către ceea ce era un soi de salon, mobilat destul de zgârcit. Se găseau acolo, desigur, un divan și o masă joasă, rotundă, iar fereastra avea în loc de geam o mască ajurată din lemn.

Arabul o invită cu un gest larg să ia loc și ea se așeză ca pe ace, pe marginea canapelei, strângând ferm cravașa în mâini.

– *Sitt* o să primească imediat de mâncare.

Acum, că Diane lăsase să-i alunece pe umeri gluga *burnuzului*, privirea arabului ațîntea cu curiozitate piezișă părul ei blond, mătăsos. Fata răspunse cu o căutătură semeață, repezindu-și bărbia înainte:

– Mi-e foarte sete, replică ea. Ar fi foarte onorabil din partea dumitale dacă mi-ai aduce o carafă cu apă şi un pahar... Spune-mi, te rog, crezi că-l pot vedea astăzi pe aga?

Omul deschise braţele, fatalist:

– Ne-a trimis vorbă că soseşte imediat după prânz, dar tot aşa de bine s-ar putea să nu se arate vreo câteva zile.

– Oh, Dumnezeuule mare!... se lamentă Diane. Mai este vreo autoritate în oraşul ăsta care să-mi poată da o mână de ajutor? Am nevoie de o escortă, atâta tot. Trebuie să mă întorc urgent acasă şi nu cred că aga ar avea ceva împotrivă dacă, în lipsa lui, s-ar găsi totuşi cineva, o oficialitate, care să mă însoţească până la Dar Arisi.

– *Sitt* se înşeală. Aga s-ar supăra dacă ar afla că *sitt* a plecat înainte ca el însuşi să fi stat de vorbă cu dânsa. Pentru că, înainte de toate, trebuie lămurită povestea cu calul.

– Dar v-am explicat! protestă Diane cu ochii rotunjiţi de valul de nelinişte ce nu şi-l mai putea reprima decât anevoie. Calul mi-a fost dat cu împrumut şi l-aţi văzut cât se poate de bine: este zdravăn, sănătos. Mă pricep la cai...

– Nu încape îndoială. Altfel, *sitt* n-ar fi rezistat nici două secunde în şa, îi tăie vorba arabul. Calul este un armăsar pur-sânge şi puţine femei pe lumea asta l-ar putea struni. A observat *sitt* pe crupa lui un semn, o pecete mică făcută cu fierul înroşit?

– Este marca tribului Ben Haron, presupun. Ți-am spus că s-au arătat... binevoitori... cu mine.

– Să-mi permită *sitt* să constat că în marea lor bunăvoință ar fi trebuit să-i dea o escortă... Deșertul este mare, *sitt*, și vă puteați pierde neînchipuit de ușor. Ochii întunecați și pieziși n-o slăbeau nici o secundă. Scaunul de pe crupa calului este marca pe care doar căpetenia tribului are dreptul s-o folosească. Iată de ce este bine ca *sitt* să-i dea toate explicațiile acestea chiar agăi.

– Dar n-am furat calul! stăruie Diane cu o undă de mânie în glas. Ca dovadă, am insistat din primul moment să fie înapoiat cât mai degrabă tribului Ben Haron.

– Cât despre asta, *sitt* să nu ducă grijă, mai zise paznicul și părăsi încăperea, trăgând draperia în urma sa.

Imediat, Diane și sări de pe canapea, gata să dea bir cu fugiții. Se prăbuși, însă, la loc, cu un geamăt de exasperare. Frântă de oboseală, nu se mai putea ține pe picioare. Trebuia să mănânce și să se odihnească, altfel nu avea să-și mai revină în veci. Prin urmare, deocamdată lucrul cel mai cuminte era să accepte ospitalitatea acestei case, în speranța că aga avea să-și facă apariția curând, binevoind apoi să-i dea o mână de ajutor ca să se vadă cât mai repede departe de ținutul acela blestemat. Înfiorându-se de durere, reuși cu mare caznă să-și scoată cizma ce-i strângea ca o menghină glezna sucită și începu să-și maseze cu băgare de seamă oasele chinuite.

În lumea asta barbară, care era oare pedeapsa pentru hoții de cai? se întrebă ea dintr-odată.

Auzise că, în unele țări musulmane, hoților de cai li se retează una din mâini. Aruncând o privire spre fereastra al cărei paravan de lemn o făcea să se simtă ca într-o pușcărie, se cutremură îngrozită. Iar, colac peste pupăză, când își mută ochii spre draperia cea grea, surprinse vârful unei cizme ivindu-se de sub falduri. Însălmântată, dar și indignată la culme, pricepu că fusese pusă sub pază ca nu cumva să încerce să-și ia tălpășița.

Un val de furie neputincioasă o năpădi.. Cum îndrăzneau oamenii aceia s-o facă prizonieră fără motiv? Când va da ochii cu aga o să-i trântască vreo două vorbe de la obraz despre faptul că fusese tratată ca un borfaș. Blestemat pe veci fie șeicul Khasim! Numai purtarea lui de neiertat o împinsese în buclucul acesta stupid! Dar, înainte de toate, facă Domnul să nu mai dea în vecii vecilor cu ochii de mutra îngâmfată a caidului!

Draperia alunecă în lături și-și făcu apariția un servitor îmbrăcat în alb, cărând o tavă încărcată din plin, pe care o așează pe masă cu multă grijă. În spatele draperiei strânse pe jumătate, Diane zări marginea unei mantii întunecate, asemenea celor purtate de cei doi paznici de mai devreme.

Dintr-o cafetieră cu gât lung, arcuit, servitorul turnă cafea într-o ceașcă și apoi descopri platourile cu mâncare, unul cu ficat fript, câteva bucăți zdravene, altul cu diverse legume pregătite în fel și chip.

— *Merți*, mulțumi Diane înclinând capul spre servitor, care se înclină la rândul-i, cu palmele lipite

de piept și, mergând de-a-ndăratelea se făcu nevăzut, trăgând bine draperia în urma sa.

Pironind draperia cu ochii negri de furie, Diane bău mai întâi pe nerăsuflăte nu una, ci trei cești de cafea, apoi începu să mănânce. Era de mirare că oamenii aceștia atât de suspicioși nu-i dăduseră doar apă și un codru de pâine uscată! Prânzul, trebui ea să recunoască, fusese pregătit ca la carte. Cât privește desertul, o budincă de orez împănată cu jumătăți de caise și pudrată cu scorțișoară, era absolut delicios. Hăpăi toată bucata, apoi mai bău o ceașcă de cafea și, cum mai prinsese putere, se ridică în picioare și se apropie de fereastra mascată, să vadă încotro dădea.

Grădina împresurată de ziduri înalte de piatră, ce se întrezărea prin ajurul paravanului, era o mare de frunzișuri, smălțuită de flori, o revărsare haotică de auriu, de roșu și de violet. Cascade de *bougainvillaea* desluși Diane acolo, de iasomie și trandafiri agățători. Oh, cât de mult își dorea să se vadă în mijlocul acelei grădini paradisiace și nu claustrată în cămăruța aceea sinistă.

Se îndreptă hotărâtă spre draperia cea grea și o trase brusc într-o parte. Cât ai clipi, arabul aflat acolo de pază, se răsuci și se propti dinaintea ei. Ridicând ochii precum două fulgere albastre spre chipul necunoscutului, Diane simți pe dată cum îi fuge pământul de sub picioare. Se agăță la repezeală de faldurile draperiei și înlemni așa, holbându-se la cicatricea adâncă, croită cândva de sabia unui spahiu.

– Dumneata!

Înima i se zbătea în piept ca o pasăre în ghearele uliului, în strădania ei disperată de a se împotrivi realităţii... soartei... năpăstei... eternei osânde...

– Eu, cine altul, *modemoiselle*? replică glasul târăgănat al şeicului. Privirea lui o însoţi pe când se trăgea îngrozită înapoi, în cămăruţa-celulă, cât mai departe de silueta prea de tot înaltă, înfăşurată în larga pelerină întunecată. Apoi, pironindu-i chipul cu ochii halucinanţi, ochi de jăratic mocnind, pătrunse şi el în încăperea aceea strâmtă. Agale, cu paşi neauziţi, de animal de pradă. Am aşteptat să-ţi termini prânzul, Diane. N-am vrut să-ţi tai pofta de mâncare.

– Ce... ce cauţi aici? îngână ea. Te-a chemat careva?

– Fată dragă, asta este casa mea!

– Ce... ce vrei să spui? Asta este casa agăi.

– Iar aga sunt eu, răspunse liniştit şeicul arătând spre şnurul dublu al *kefuyahului* de pe cap. Aga îţi stă dinainte. Nu ţi-a trecut prin gând că, fiind al meu, calul n-o să te poată duce altundeva decât spre Semara?

– Oh, nu!

În culmea deznădejdiei, Diane nu se mai putu ţine pe picioare şi se prăvăli pe divan. Deşi, încă de când numărase cele şapte fântâni, o presimţire ca un abur otrăvit i se strecurase în suflet, totuşi chiar şi acum mai refuza să creadă în realitatea acelei fapturi formidabile, proţăpitate în faţa ei, diavolul însuşi, din a cărui putere se zbuciumase atât ca să

se salveze. Și iată că, în loc să fi așezat între ei întregul deșert, nimerise drept în vizuina lui.

– De n-ar fi *Rumh* un animal atât de inteligent, puteai s-o pățești, declară cu glas înghețat. Se pare, însă, că pentru tine eu reprezint singura mare năpastă de pe lume.

– Da... murmură ea fără să-și dezlipească privirea de pe chipul acela păgân, ca turnat din bronz și pe care gluga întunecată îl făcea să pară și mai sumbru. Cu sprâncenele înnodate, ochii lui o pironeau fioros pe deasupra nasului ca un cioc de pasăre răpitoare.

Umezindu-și buzele încă arse de sete, întrebă:

– Ce ai de gând? Să mă pedepsești ca pe un hoț oarecare?

– Ce-i drept, o sfântă bătaie ar fi fost binevenită, remarcă el aruncând o privire cât se poate de grăitoare spre biciul din șireturi de piele împletit pe care-l ținea cu nonșalanță între degete. Vrei să-mi spui cine te-a ajutat să fugi din *douar*? Sau trebuie să ghicesc?...

– Am... am văzut calul păscând între corturi, l-am prins și dusă am fost...

– Mincinoasă mică! replică șeicul ironic. Caii sunt un bun prea de preț ca să nu stea cu ochii pe ei cel puțin un paznic! Numai cineva apropiat mie ți l-a putut aduse pe *Rumh*... Știi ce înseamnă *Rumh* în arabă? Lance... Nici nu i s-ar găsi un nume mai potrivit și totuși este nemaipomenit de robust. Mda, te ții mult mai bine în șa decât mi-am închipuit.

– Bănuiesc că l-ai examinat din vârful urechilor și până în potcoave ca să te convingi că n-a pățit nimic.

– Poți fi sigură. Oricum, cine te-a învățat, te-a învățat bine! Altfel, un pur-sânge ca ăsta dădea cu tine de pământ de te făcea arșice.

– După câte se pare, toate ființele de aici, oameni sau dobitoace, sunt anume dresate să asculte doar de porunca ta. Te și văd râzând pe înfundate, știind cum mă dau de ceasul morții ca să scap de tine... Blestemat fii pe veci!

– Constat cu plăcere că tot nărăvașă ești, replică șeicul cu un surâs strâmb. Este unul din lucrurile pe care le admir la tine. De bună seamă, numai admirația asta a mea a împins-o pe Hiriz să te ajute să-ți iei tălpășița. Doar că, trebuie să-ți spun, n-a fost deloc înțelept din partea ta să te bizui pe faptele bune ale fetei aceleia. Îi plac la nebunie festele nu tocmai de bun-gust.

– Mi-a dat pe drum apă cu săpun... o luă pe Diane gura pe dinainte.

– Mda! Ei, cred că fetița aia are într-adevăr nevoie de o bătaie bună la fund și o va primi chiar din partea mea.

– Obişnuită să-ți stea pe genunchi ca un cățeluș răsfățat, nu cred că o să-i pice chiar bine. Dar ești convins, pesemne, că mângâieri sau lovituri, sunt primite cu aceeași plăcere atâta timp cât vin din partea ta, remarcă ea cu dispreț absolut.

– Exact, încuviință șeicul, ochii lui ca două pumnale răspunzând atât de apăsător privirii ei

sfidătoare încât Diane incremeni, parcă lovită în moalele capului. Aseară, continuă el într-un târziu, pe când priveai cu atâta încântare dansurile lui Hiriz... ai remarcat totuși, poate, că la un moment dat a venit lângă mine unul din ofițerii mei și am schimbat câteva vorbe... Tocmai venise de la Dar Arisi.

Făcu o pauză, ațintind-o pe Diane cu o privire pe care aceasta n-o mai văzuse până atunci. Pradă unei presimțiri funeste, cumplit de intense, fetei i se tăie răsuflarea. Întinse o mână spre el, implorându-l din ochi să spună tot ce avea de spus. Până la capăt.

– S-ar fi cuvenit să stau de vorbă cu tine încă aseară, Diane...

– Aveai alte planuri atunci! Oh, ce s-a întâmplat? Este ceva în legătură cu bunicul, nu-i așa?

– Ce te face să spui asta? întrebă șeicul cu glas scăzut, pironind-o înnegurat.

– Pentru că simt... simt că trebuie să ajung cât mai degrabă acasă, lângă el, îngăimă ea și cu un ultim efort, ridică glasul: Și tu trebuie să mă lași să plec.

– Ce am să-ți spun eu este doar atât, începu el și apoi întinse brațele, apucând-o strâns de umeri, ca pentru a o sprijini atunci când va primi șocul. Aseară, am fost informat că la hotel te așteaptă o telegramă prin care ți se cere să te întorci acasă. Philippe Ronay a suferit un atac de apoplexie și, dus de urgență la spital, a murit acolo fără să-și

mai fi venit în fire. N-ai mai avea cum să-l vezi, Diane. Ronay, acum s-a întors în pământ.

Diane se clătină de parcă i s-ar fi retezat picioarele. În clipa următoare, se trezi înfășurată în faldurile negre ale pelerinei șeicului, care cu o mână o apăsa de pieptul lui, iar cu cealaltă o mângâia pe creștet. Ca împietrită, fata își simțea sufletul pustiu și doar un gând, un gând incredibil de absurd îi trecu fulgerător prin minte. Că în seara trecută, în loc să-i dea vestea nenorocită, caidul își văzuse în liniște de plăcerile lui.

– Este adevărat? abia reuși să întrebe.

– Din nefericire pentru tine, da.

O tăcere de mormânt domni o vreme în cămăruța-celulă.

– Tu... tu, care ardeai de plăcere când te gândeai cum să-i faci viața un iad! Tu i-ai adus moartea!

De la apatie, Diane trecu brusc la o furie turbată. O dorință năprasnică, să-l vadă zvârcolindu-se de durere pe omul acela, a cărui făptură respira atâta înverșunată vigoare, puse stăpânire pe ea. Condusă parcă de o voință străină, mâna dibui jungherul din cingătoarea șeicului, îl trase iute din teacă și lovi orbește. Diane simți până în străfundul sufletului drumul tăișului, mai întâi prin veșminte, apoi până adânc în pielea aceea vrăjmașă.

Dar, când îl văzu pe șeic încleștându-și mâinile pe șold și pe urmă privindu-și-le pline de sânge, se cutremură și pumnalul îi alunecă printre degete.

– Pe Alah! scrâșni șeicul. Asta te face să-ți simți sufletul mai ușor?

— Nu, atâta timp cât al tău nu este în iad! replică Diane tremurând ca o frunză în bătaia vântului. Tu, cu ghicitorii și cu vrăjitorii tăi blestemați l-ai omorât pe bunicul... Te-ai răzbunat după cum te-ai priceput, nu-i așa?

— Așa crezi, Diane?

Șeicul se trase câțiva pași înapoi, apăsându-și rana cu pulpana mantalei. Sângele însă îi răzbise prin țesătură, șiroind acum în voie, iar Diane privea ca hipnotizată pata întunecată ce se lătea pe covor.

— Oh, blestematule! Nici măcar nu sunt sigură că suferi pe cât meriți! exclamă ea și, dârdâind ca scuturată de friguri, își duse într-un delir pumnii la gură, mușcându-și-i.

— Fii pe pace. Doare destul, șuieră el cu fălcile încleștate, apoi, după multe teribile clipe în care o pironi cu ochii crunți, adăugă: Telegrama a sosit la hotel după puțin timp când plecaseși spre Fetna. Cam pe la mijlocul dimineții. Noi, Diane, ne-am întâlnit în deșert cu mult mai târziu, către seară, adică atunci când pe colonelul Ronay nu avea cum să-l mai ajungă ura mea. A murit împăcat cu sine și cu viața... Eu, însă, n-am de gând să-l urmez. Las aici doi paznici cu tine și plec să-l caut pe *hakim*, să-mi coase rana asta urâtă. Nu vreau să-ți fac plăcerea să mă vezi dându-mi duhul la picioarele tale.

— Cât despre asta, nu trag nici o nădejde! Un diavol ca tine nu moare cu una, cu două.

– Chiar nu te mustră conștiința deloc? întrebă el târăgănat. De ce tremuri? De frica pedepsei?

– Nu mai ai nici o putere asupra mea, răspunse Diane cu glas alb. Trebuie să te simți tare dezamăgit, acum, că pe bunicul nu-l mai poate ajunge răzbunarea ta ticăloasă.

– Nicidecum. Tu, vezi bine, ai rămas în mâinile mele.

– Dar nu ai de ce să mă reții, izbucni ea, dar, prinzându-i privirea sarcastică, își înghiți restul vorbelor.

– Naivitatea ta întrece orice închipuire, remarcă șeicul în bătaie de joc. Ai uitat de vorba noastră, *mektub*?

Diane se holba la el și bătaile inimii o asurzeau în așa fel încât nici nu mai putea gândi limpede, parcă.

– Nu... Tre... trebuie... să... să mă întorc... acasă... Bu... bunicul doar... doar pe mine... mă avea pe lume. Nu a... nu a mai rămas... nimeni... acolo.

– Tocmai, Diane. Nimeni. Și nimeni n-o să rămână. Pentru că tu, singura lui rudă, nepoata lui bună, nici tu nu mai ești pentru lumea asta. Te-a înghițit pustiul! Hai, recunoaște și acceptă-ți soarta așa cum este, *chérie*!

– Cum îndrăznești?...

Două fulgere mânioase îi luminară ochii albaștri și, în speranța că, odată cu sângele ce șiroia în voie din rană, șeicul își va fi pierdut și ceva din agilitatea sa de fiară, Diane vru s-o zbughească,

fentându-l. Dar soarta nu se arată nici de astădată îndurătoare cu ea. Mâna dreaptă a șeicului țâșni și o înșfăcă de un braț cu atâta strășnicie încât fata crezu o secundă că degetele de oțel aveau să i-l frângă.

– N-ai nici un drept, strigă ea și-l lovi cu sete tocmai pe rană, dar, pe dată, vocea șeicului se ridică, chemându-l pe unul din servitori.

Cât ai bate din palme, draperia alunecă într-o parte și Diane se pomeni săltată de la pământ, ca o păpușă neputincioasă, de mâinile grosolane ale unei namile de om, tot atât de negru la chip pe cât îi erau de albe straiete.

– Du-o la harem, porunci șeicul. Este o mică tigroaică pe care trebuie s-o dresăm. Dă-o în grija Lallei Hathaya, dar, mai presus de toate, fiți atenți să nu-i mai cadă în mâini nimic din ce ar semăna cu un cuțit.

– Nemernicule! Bestie! Fiu al Satanei! N-ai dreptul să faci una ca asta, protestă Diane. Dar tocmai asta se și întâmpla, iar singurul răspuns pe care binevoi șeicul să i-l dea, în vreme ce mătăhălosul maur pleca ducând-o subsuoară, fu doar un zâmbet rece ca un sloi de gheață.

– Așteaptă numai! urlă Diane pe când maurul o cără de-a lungul mării săli cu zeci de firide. Data viitoare!... Drept în inimă...

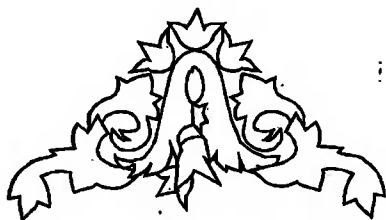
– Ține-ți gura! se răsti nămilosul zgâlțâind-o ca pe o păpușă din zdrențe. Nimănui nu-i este îngăduit să-i vorbească astfel caidului Semarei.

– Călăul Semarei... vrei să zici.

Pe neaşteptate, disperarea stăvilită atâta vreme în străfundul sufletului irupse şi Diane izbucni în hohote amarnice. Se şcutura de plâns ca un copilăş neajutorat, iar, în timpul acesta, maurul traversa cu ea curtea *Kasbahului*. Printre cascadele de lacrimi întrezărea ramuri contorsionate oglindindu-se în apa unor bazine, felinare ca nişte mari lotuşi de marmură şi pretutindeni ziduri, ziduri fioroase. Un aer greu de senzualitate şi de taine tulburi, vegheate cu străşnicie umplea grădina aceea, la capătul căreia, pe jumătate ascunsă după o uriaşă *bougainvillaea*, se căsca gura neagră, enormă, a unei intrări boltite. Pe acolo fu purtată Diane... ca prizonieră pe viaţă în harémul şeicului Khasim Ben Haron.

CAPITOLUL VI

O încăpere imensă, decorată somptuos. Lumina rubinie a lămpilor maure se răsfrângea în ceramica glazurată a plafonului, îmbujora covoarele molatice, în culori pastelate, trezea sclipitul în crustățiilor de argint ale mobilierului scump, parcă insufla viață puzderiei de ibiși și de șoimi închipuiți în panourile din lemn de cedru ce căptușeau pereții.

Diane ieși din somn încet, cu caznă, ca dintr-o apă măloasă. De îndată ce fusese închisă în harem, pentru a-i domoli criza de disperare care începuse să-i dea porniri ucigașe, i se turnase cu de-a sila pe gât o licoare atât de tare parcă o trăsniase careva cu leuca în moalele capului, efect ce nici acum nu dispăruse deloc.

Zăcea în patul mare, pătrat, cu senzația că visează cu ochii deschiși. Un vis oribil, un coșmar, care nu-i trezea însă nici o reacție. Ochii, încă încetșoși, grei de somn, pironneau pologul de muselină transparentă care o separa complet de restul încăperii... „Ca pânza unui păienjenis uriaș“... gândi ea, apatică.

Câtă vreme trecuse de când fusese zăvorâtă acolo? Nu-și putea da seama, iar în cameră nu se auzea nici un ceasornic.

Odată cu lacrimile parcă-i secase și inima. Se simțea golită pe dinăuntru. Atât era de puternică starea aceea de părăsire neajutorată.

Acum, că bunicul ei drag plecase în lumea dreptilor, cui avea să-i mai pese ce se va întâmpla cu ea, cine s-ar mai fi zbatut până în pânzele albe ca să-i dea de urmă? Ipoteza că s-a pierdut în pustiu și au înghițit-o nisipurile sau a sfârșit în colții și în ghearele vreunei fiare, li se va părea tuturor foarte mulțumitoare. Da, vor întreprinde mai de milă, mai de silă, câteva cercetări, dar asta doar ca să se simtă cu conștiința împăcată. Ce altă soartă, vor spune ei, o putea aștepta pe o zănatică fată plecată de una singură drept în inima iadului? Ce să mai găsești din ea și unde? Este ca și cum ai răscoli tot nisipul deșertului după un ac.

Pe măsură ce privirea i se limpezea, lucrurile aflate în spatele vălului de muselină căpătau consistență. Ochii îi întârziară o clipă pe ajurul măștii de lemn a unei ferestre. Prin decupaj se întrezărea catifeaua întunecată a nopții, pogorâte peste Semara cine știe de când.

Brusc, realitatea deveni atât de palpabilă încât temerile se redeșteptară cu toată vigoarea și Diane sări în sus ca arșă, privindu-se înfiorată. Descoperi că avea pe ea doar o cămașă de noapte extrem de subțire... Ce-i drept, dintr-o mătase cum încă nu mai văzuse, atât de fină era... Dealtfel, nici țesătura din care fuseseră făcute cearșafurile nu era mai prejos, iar cuvertura de pe pat, asemeni ca cea

pe care o văzuse în cortul albastru din *douar*, era dintr-un brocart minunat, ca o coadă de păun înfoiată.

— Du-o în harem, poruncise șeicul și iat-o captivă pe viață în încăperea aceasta pierdută în măruntaiele *Kasbahului*!

Rămăsese ghemuită în mijlocul patului, întreându-se cu spaimă crescândă cât de neîndurătoare se va dovedi soarta cu ea.

Pe nepusă-masă, scrâșnetul unei chei răsucite hoțeste în broasca ușii impozante, de cedru, răzbi până la urechile ei. Apoi, ușa grea alunecă domol dinaintea ochilor ei tot mai îngroziți, până ce, din beznele coridorului se desluși silueta înaltă, robustă, a lui Khasim Ben Haron. Șeicul zăbovi câteva clipe în prag, ca un animal de pradă ce-și studia pe îndelete victima neajutorată. Impresie sporită de musculatura ca de bronz a torsului, pe care tunica, descheiată neglijent cam până la brâu, mai mult o arăta decât o ascundea.

Inima Diane începu să se zbată cu disperarea animalului încolțit. Iar când șeicul, închizând ușa, pășind fără grabă în încăperea, cu mersul său moale și simplu, de leopard încolțindu-și prada, instinctiv, fata căută ocrotire după maldărul de perne de lângă ea.

Fumul albăstrui al țigării de foi înfipte între dinții albi se înălța leneș, în timp ce cu aceeași lene, ochii de jărat se plimbau peste făptura subțire, pierdută de spaimă, chircită în patul larg.

– Ai tras un somn zdravăn, eh? întrebă trăgănat şeicul. Ți-ai mai venit în fire?

Acum, țigara îi atârna între degete, iar pe sub genele dese, ochii îi ardeau ca două vâlvătai șumbre. În lumina rubinie chipul îi strălucea de mulțumire de sine, dar mai ales de satisfacția că știe soarta de partea sa. Pentru că, nu-i așa? lucru de care erau amândoi la fel de conștienți, Diane încăpuse în mâinile lui și nu mai avea cum să scape. Și tocmai ca să se pătrundă până în străfundul sufletului și până în măduva oaselor de propria-i nevolnicie, fusese dusă târâș până acolo și îmbrăcată în cămașa de noapte ca o foiță de ceapă, hainele cu care străbătuse deșertul fiind puse sub lacăt cine știe pe unde.

– Cât am dormit? întrebă, înșfăcând cu o mână cuvertura de brocart de la picioarele patului, ca înfășurându-se în ea, să se ascundă de privirea lui pătrunzătoare.

– Ai adormit de cum ai ajuns aici, veni răspunsul. Și asta s-a întâmplat aseară.

Să fi dormit chiar o zi și o noapte încheiată?

– Cine mi-a schimbat hainele? se înfioră ea.

– Nu eu, din păcate, recunosc şeicul cu un surâs stăpânit. Chiar atunci mă aflu pe masa *hakimului*. Nu vrei să afli cum îmi mai merge?

– Se vede de la o poștă că ești zdravăn și sănătos, replică ea. Nu mai puțin ca Rumh...

– Îți sunt recunoscător pentru fermecătoarea grijă pe care mi-o porți, Diane, se înclină în bătaie

de joc, cu palma lipită în dreptul inimii, șeicul. Și tu arăți minunat, *ma belle*.

Auzind aceste ultime două cuvinte, Diane trecu de la stânjeneală la oroare și, cu obrajii aprinși, izbuti să smulgă în sfârșit cuvertura și, spre amuzamentul șeicului, se înfășură iute în brocartul multicolor.

– N-ai cum să mai aduci înapoi șoimul după ce și-a zărit prada, remarcă el rânjind.

– Cu toate femeile din haremul ăsta, nu cred să fie ceva ce n-ai mai fi văzut.

– Ah, orice jucărie nouă este deosebit de interesantă.

– Nu sunt jucăria ta! exclamă Diane sufocată de furie. Jucărie în mâinile soartei, poate, dar cu nici un preț jucăria ta!

– Nu te amăgi singură, Diane. Șeicul mai trase un fum de țigară. Ești a mea așa cum turtureaua înhățată de șoim este a lui și numai a lui. Mi-ai încăput pe mâini și eu am hotărât să te păstrez, asta-i tot. Spune, cine pe lume ar veni să te revendice? Nimeni, știi bine. Pentru toți cei de dincolo de porțile Semarei nu ești... sau, mai bine-zis, n-ai fost decât o zăpăcită de fată care a plecat de una singură și au înghițit-o nisipurile. Cât despre cei dintre zidurile cetății, pentru ei tu ești ființa cam stranie asupra căreia, numai Alah știe de ce, caidul lor și-a oprit privirea pentru un timp. În lumea mea, *chérie*, un caid are puteri absolute, dar n-are de dat seamă nimănui. Ca să nu mai vorbim că tot prin părțile noastre, femeia este bunul

personal al bărbatului. Așa că împacă-te cu soarta. N-ai de ales. Dealtfel, nici nu este o viață chiar de lepădat, ce zici? După cum vezi, nu ți se refuză nimic și, dacă o să te porți cum se cuvine, o să-ți îngădui chiar să faci câte o plimbare prin oraș. Nici nu-ți imaginezi cât de fascinantă este cetatea asta.

— Cum ar putea să mă încânte propria mea temniță? remarcă fata cu suferința întipărită pe față.

Nici că s-ar fi putut abate năpastă mai mare asupra ei decât să încapă pe mâinile unui satrap obișnuit să taie și să spânzure după poftă și socotindu-le pe femei nu ființe omenești ca și el, ci simple păpuși, fără minte și fără suflet.

— Dacă te încăpățânezi să consideri *Kasbahul* închisoare, atunci, pentru tine, el n-o să fie altceva, Diane. Ar fi mai înțelept din partea ta să-l privești ca pe casa...

— Casa mea este în Bretania, și numai acolo! îi tăie ea vorba tremurând de mânie. Cum îndrăznești să-mi sugerezi un asemenea lucru? Să... să consider ha... haremul tău... drept casa mea? Știi tu oare ce înseamnă pentru noi ca-să? A-ca-să? Mai mult încă. Eu nu sunt musulmană. Nu m-am născut și nu m-au crescut ca să ajung ju-că-ri-a unui bărbat.

— Fată dragă, replică liniștit șeicul, apropiindu-se de una din măsuțele risipite prin încăpere și stingându-și țigara în scrumiera de acolo, Alah, stăpânul a toată firea, a hotărât astfel: femeia să placă ochiului, degetelor, tuturor simțurilor. Altfel

de ce i-ar fi dăruit el pielea asta mătăsoasă, liniile astea armonioase, carnea așa care numai că nu ți se topește sub palme?

– Nu. Vrerea lui Dumnezeu este ca oamenii... să se iubească.

– Atunci, lasă-mă să te iubesc, declară el și începu să se apropie de pat cu pași mari, pe când Diane nu mai văzu în fața ochilor decât torsul lui arămiu și fața lui.

– Hai, bucătică de zahăr, fii dulce cu mine așa cum îți este și înfățișarea, murmură șeicul prinzând ferm în mâini cuvertura pe care fata o strângea cu disperare în brațe. Când, dintr-o singură mișcare a brațului, caidul smulse toată bucata de brocart și o azvârli cât mai departe de pat, Diane sări și se năpusti într-acolo. Dar, de spaimă, nu observă decât prea târziu perna care-i bara drumul, se împiedică, mai făcu vreo doi pași și căzu cu fața în jos.

Dintr-un salt, șeicul ajunse lângă ea și, punând un genunchi în pământ, o răsuci și-i ținui fără cruțare umerii de covorul imens ce acoperea pardoseala. Ținându-și răsuflarea, Diane îl privea îngrozită. Cu pupilele dilatate, cu nările palpitând, șeicul îi aduse trupul subțirel, ce se zbătea zadarnic, până la înălțimea pieptului său, lipindu-și-l de el. Diane gemu.

– Oh, nu!... te rog.

– Nu te teme, *chérie*. În ochii negri pâlpâia licărul îndărătnic al dorinței stârnite. Așa dulce și

plăpândă cum ești, te voi conduce cu cea mai mare grijă spre împărăția plăcerii.

În timp ce vorbea se ridica în picioare ținând-o strâns lipită de piept, a cărui musculatură, Diane o simțea jucând sub țesătura tunicii. Purtată astfel spre pat, o asaltau fiori când de gheață, când fierbinți. Simțea că o vor părăsi puterile și se întreba cât timp va mai putea rezista.

— Hai, fii cuminte, zise șeicul domol și-i îndepărtă cu o mângâiere șuvițele căzute pe față. Când doresc o femeie nu îngădui sfielii ei să-mi stea în cale. Ai ochii atât de albaștri, Diane, și buzele ca niște petale... murmură lângă gura ei și oftă de plăcere, răsuflarea lui caldă amintind de fumul aspru al țiğărilor dar și de ceaiul de mentă, zăbovind peste chipul Diane și dinții lui sticlind albi printre buzele ușor depărtate.

Diane încremeni întinsă pe pat. Dar nu trecu mult și se pomeni luată în brațe din nou și, cu toate că se luptă să-și ferească gura de a lui, în cele din urmă acesta i-o prinse.

Sub sărutările acelea alergând peste ea ca o flacăra, se simțea ca sorbită de o bulboană uriașă, fără să găsească nimic de care să se poată agăța decât trupul fierbinte, plin de neastâmpăr, al adversarului.

După un timp șeicul își slăbi încheștarea și se depărtă un pic. Simțindu-i privirea sfredelitoare asupra sa, Diane ridică pleoapele, încă amețită de căderea aceea în gol, dar nu văzu în fața ochilor decât chipul smead, halucinant, atât de aproape

încât abia putu rezista ispitei de a-și înfige degetele în cicatricea adâncă prin care se întrezăreau oasele maxilarelor. „Ciudat, într-adevăr“, gândi ea. Brazda roșie totuși nu-l urătea. Dimpotrivă, îi întărea aerul acela neîmblânzit și autoritar.

– Te dezgustă cicatricea mea? o întrebă el.

Dădu din cap să-i răspundă că nu, dar îi trecu prin minte că și dezgustul fățiș putea fi pentru ea o armă.

– Nu se poate spune că te face mai chipeș, declară. În schimb, cred că este pecetea de necontestat a autorității tale. Un tiran se cade să arate cât mai fioros, nu-i așa?

Fără voie, nu dăduse dovadă de simplu dezgust, ci de dispreț.

– Deci asta mă crezi, un tiran?

– Ce altceva ești? Așa, pătruns până în măduva oaselor de importanța persoanei tale... Convins că numai tu ai dreptul să hotărăști ce este bine și ce nu, celorlalți rămânându-le doar grija să-ți respecte întocmai deciziile. Ai spus-o chiar tu adineaori: ca orice căpetenie arabă, n-ai de dat nimănui socoteală nici de hotărârile tale și nici de faptele tale.

– Chiar așa, *bint*. Aici eu sunt cel ce dictează și ție nu-ți rămâne decât să te supui, decretă șeicul și, negru de furie, cu fălcile încleștate, o prăvăli peste perne înainte ca ea să se poată feri. Însăimântată cumplit, Diane se zbătea din răspuseri, dar împotrivirea ei părea să-l întărească și mai tare. Nu-i spune niciodată unui bărbat că este tiran decât dacă

ții cu tot dinadinsul să-l asmuți, scrâșni el cu gura lipită de beregata ei. Află de la mine, neprihănit, lauda-i face pe bărbat mieluşel, iar ocara lup hămesit.

– Să te laud? îngăimă Diane continuând să-i care pumni cu înverșunarea disperării. Pe tine, o bestie, un... un nelegiuit? În iad, acolo ți-e locul!

– Nu înainte să fac o plimbare prin paradis, *ma belle*. Hai, fii cuminte...

În culmea deznădejdiei, Diane își aminti care era punctul vulnerabil al inamicului. Prin urmare, se ghemui cât putu și-i arse cu sete șeicului un genunchi peste rana proaspăt cusută.

– Ah! răcni Khasim și Diane simți cum se cutremură de durere. Ah, tu, tigroaico!

Livid la față ca moartea, caidul trase printre dinții încleștați aer până în adâncul pieptului, apoi, clătinându-se, se ridică în picioare. Strecurându-și o mână pe sub cingătoare, își pipăi rana și din nou se cutremură. Cu inima cât un purice, Diane îi urmărea încordată mișcările, așteptându-se la represalii... De fapt, nu-l lovise decât ca să-l scoată din luptă, fără intenția să-l vadă tăvălindu-se de durere. Bușitura ei, însă, fusese pesemne cam prea puternică și-i deschisese rana din nou.

– Sângerează? întrebă ea cu fereală, răgușită de atâta zbatere și de atâta răcnit.

– Cum altfel? Nu însă atât ca să mor, răspunse el pironind-o pe sub sprâncene. Ai de gând să te lupți cu mine până ce unul din noi o să cadă răpus de-a binelea, văd. Așa este, Diane?

– Fiindcă asta este de fapt singura soluție, da, o să mă lupt pe viață și pe moarte, admise fata. Cât despre suferința ta de acum, ei bine, nu ai decât ce meriți.

– Așa o fi, căzu deocamdată la pace șeicul și, coborându-și alene privirea, o aținti asupra gleznelor ei. Le contemplă o vreme, apoi, înclinându-se, își închise degetele peste glezna sănătoasă. Până acum, pe toate femeile le-am cucerit cu sărutări și cu podoabe fără valoare. Tu, însă, ești altfel. Ție ce să-ți dăruiesc? Rubine? Diamante? Un cal ca *Rumh*? Trebuie totuși să existe ceva pe lumea asta să-ți dorești într-atât încât, dăruindu-ți-l, să te pot ține în brațe fără primejdia că s-ar putea să mă aleg cu cine știe ce rană fatală. Îți declar răspicat: dacă o femeie m-ar fi lovit cum ai făcut tu, și încă de două ori, imediat puneam cravașa pe ea.

– Chiar mă surprinde că biciul tău m-a iertat până acum, îl sfidă Diane.

– Încerc să cruț pe cât se poate pielea asta atât de gingașă, zise șeicul plimbându-și palma peste glezna ei. Hai, spune-mi! Cum să te înduplec?

– Redându-mi libertatea, răspunse ea pe neașteptate, inima zvâcnindu-i în piept nebunește.

– *Diable!* scrâșni el și, aruncându-i o căutătură cruntă, se îndreptă iute de mijloc. Este singurul lucru pe care ți-l refuz.

– De ce? întrebă Diane cu patimă, ridicându-se în genunchi pe pat și privindu-l implorator. Este chiar așa de important pentru tine să mă ții închisă

între zidurile astea și să mă hărțuiești întruna? Bunicului n-ai cum să-i mai faci vreun rău și, în ce mă privește, știu bine că o să te urăsc și o să mă lupt cu tine câte zile voi avea.

– Ești chiar așa de convinsă? Un zâmbet dădea să se înfiripe pe buzele șeicului. Atunci, dacă de ură și numai de ură este vorba, află că te face și mai ispititoare, *chérie*. Dar hai să facem un târg: îndrăgostește-te de mine și eu te las să pleci.

Diane îl privea cu ochi și mai albaștri ca oricând pe fața ei albă ca varul:

– Cum aș putea să te iubesc? Sufletul tău nu cunoaște îngăduința sau mila... Ești un arab, și atât.

– Da, un arab, încuviință el cald. Iar în ochii tăi, un arab este tot una cu un barbar. Fapt și mai evident pentru tine, nu-i așa? când privindu-mi mâna cu care te mângâi constăți diferența dintre culoarea pielii noastre... Ronay ți-a vârat ideea asta în cap? Că omul alb le este neapărat superior celorlalți? Că arabii sunt doar niște nomazi troglodiți, iar femeile lor niște simple obiecte, bune de încercat tăișul sabiei pe ele? Dacă suntem duri și închiși în noi, *bint*, asta-i pentru că și deșertul și străinii care, deopotrivă, au venit să ne impună voința lor și să ne îngenuncheze, ne-au dat de fapt o singură lecție: că încrederea și bunătatea fac din om un biet nesăbuit, lesne de călcat în picioare. Trăind în mijlocul pustiului, înfruntându-i vitregiile și primejdiile, pasiunile noastre sunt tot atât de mistuitoare ca soarele la

amiază. Dar buni și iertători nu putem fi. Cât despre demnitate sau obârșie, ei bine, îl putem sfida pe oricare francez.

Cuvintele lui se vroiau vâlvătăi nimicitoare. Diane, însă, nu le acceptă provocarea. Departe de ea vreo intenție umilitoare. Nu-i socotea pe arabi inferiori, ci pur și simplu dintr-o altă plămadă, cu totul diferită de a ei.

– Nu... nu asta am vrut să spun... începu ea, dar, aruncând o privire piezișă spre chipul lui smead, își înghiți cuvintele.

– Ei, tu ești doar o fetișcană sentimentală, convinsă deocamdată că dragostea este mai degrabă fior decât foame și sete, declară șeicul aplecându-se brusc și zdrobindu-i buzele cu gura lui ca o flacăra, pentru ca mai apoi să se depărteze de ea cu o lipsă de grabă bine studiată. Cu timpul, o să le afli pe toate, *ma belle*. Eu însumi o să-ți fiu călăuză pe tărâmul acesta încă necunoscut ție. Va fi, sunt sigur, o revelație pentru amândoi, nu doar pentru tine. Oricum, vei descoperi că lumea aceasta nu este nici atât de ciudată, nici atât de urâtă pe cât ți se pare acum.

Diane își apăsă încet degetele pe buze, încercând să șteargă amintirea stăruitoare a sărutărilor lui.

– Ai, deci, de gând, să mă reții aici cu orice preț?

– Da, și ar trebui să te simți măgulită. Alte femei s-ar da și peste cap să mă aibă prin preajmă.

– Ei bine, le cedez bucuroasă locul, îi replică ea aprigă. Cel puțin, ele s-ar găsi aici din proprie voință, nu ca mine, adusă cu forța, ca prizonieră.

– Nu te lăsa, bătaioaso, dă-i înainte! încuviință el zâmbindu-i, apoi, trecându-și palma peste creștetul ei, continuă visător: Odinioară, pe vremea unor cârmuitori cu adevărat necruțători, pentru o femeie cu pielea și cu părul tău se plăteau saci de nestemate sau mirodenii care pe piețele Europei se vindeau pe aur curat. Pirații berberi, și nu numai ei, ci și creștini de-ai voștri trecuți la credința lui Alah, precum vestiții frați Barbarossa, ar fi fost în stare să treacă prin ciur mările, doar le-o cădea în mâini asemenea vânat de preț.

– Nu mă atinge! își smuci Diane capul de sub palma lui și se trase înapoi. Cu ce ești tu mai presus decât pirații aceia? Ca om educat cum te pretinzi, ar trebui să-ți dai seama și singur cât de infamă este purtarea ta față de mine! Îți atrag atenția că probabil se află pe drum cei împuterniciți să-mi dea de urmă. Când vor ajunge la Semara, ce-o să le declari? Există martori care m-au văzut intrând în oraș... un băiat care m-a condus până la poarta *Kasbahului*, un puști zdrențaros, copil al nimănui... Își va aduce aminte de mine pentru că i-am dat o monedă și pesemne în ziua aceea a mâncat și el, în fine, pe săturate...

– Zdrențaros și flămând, zici? Atunci precis că nu era de pe aici și acum cine știe prin ce oraș sau sat o fi, îi replică șeicul pe un ton cam tăios. Mă consideri tu un tiran fără inimă, dar află că pe

teritoriul Semarei nu îngădui sărăcia lucie, atât de des întâlnită în alte părți. În ce-i privește pe copii, există școli pentru toți și familiile mai sărmene primesc tot felul de ajutoare. Și cu atât mai vârtos ne îngrijim de orfani.

— Nici eu nu am pe nimeni pe lume, îi luă Diane vorba din gură, dar de sufletul meu nu-ți pasă. Pentru tine sunt un... corp și atât.

— Ești oare? râse șeicul domol, măsurând-o din ochi. Cei mai mulți dintre supușii mei ar spune despre tine că ești mult prea firavă ca să-i ispitești. Că n-ar avea nici măcar cum să te alinte cu vorba, pentru că nu ți se potrivesc cuvinte ca: luna mea plină, ori altele la fel... Da, cred că ție ți s-ar potrivi rază a lunii, cea care poleiește deșertul în noapte.

— Câtă poezie! remarcă sarcastic Diane. Ar trebui să mă simt măgulită?

— Și chiar nu te simți? Ochii șeicului sclipeau amuzați. Fii sinceră cel puțin cu tine însăși, Diane. Sau poate, ești încă atât de naivă încât să nu-ți dai seama de farmecul tău. Îndeobște, când o femeie este primită în harem, i se dă un nume care să se armonizeze cu înfățișarea ei. Ție o să-ți spun Opal. Se potrivește de minune cu pielea ta albă ca laptele, cu părul auriu și cu safirele ochilor. Vezi deci că pentru mine nu ești doar un trup. Dacă doar de un trup ar fi vorba, găsesc aici în Semara câte poftesc.

— Tot atât câte carpete de preț, ripostă ea, și toate așternute la picioarele tale, pentru tine și

desfătarea ta, ca stăpân necontestat. Opal? Sfinte Doamne! Numai asta îmi mai lipsea, un nume. Doar am unul, cât se poate de bun și de potrivit și se pare că așa vreau să-l păstrez, neatins.

În picioare la oarecare distanță de pat, privind-o cu ochii mijiți, șeicul o asculta nepăsător, apoi, pe când își alegea o țigară și se pregătea s-o aprindă, un surâs îi răsuci colțul gurii. Fumul înțepător călători alene spre Diane, care, tulburată, de privirea aceea stăruitoare, ar fi vrut să-și ascundă nervozitatea și nu izbutea chiar de tot. Resimțea până în măduva oaselor vecinătatea trupului viguros, respirând o voință puternică, voință celui obișnuit să fie ascultat fără crâcnire.

— De-ai putea să-ți vezi ochii! murmură șeicul. Ai și sânge englezesc, nu-i așa? Din partea mamei tale...

— Nu te privește! Nu m-a adus pe lume ca să am parte de viața pe care ții cu tot dinadinsul să mi-o hotărăști tu! exclamă Diane frământându-și mâinile și căutând în jur cu ochi de ființă hăituită.

Privirea șeicului o însoțea pe a ei de-a lungul și de-a latul încăperii enorme, oprindu-se odată cu ea pe ajururile din lemn de la ferestre, rătăcind apoi peste pernele răspândite din belșug pe podea, întorcându-se spre carpetele și bronzurile ce împodobeau pereții, toate lucruri atât de străine Diane pe cât îi era și omul acela proțăpit în mijlocul camerei.

— N-ai de ce să te temi. N-o să rămâi zăvorâtă toată viața între patru pereți, auzi ea glasul

tărăgănat declarându-i cu nonșalanță. Pentru că mi-ai demonstrat că poți stăpâni cum se cuvine un cal, după un timp o să te iau cu mine la partidele de vânătoare pe care le organizez. Poate chiar și mai des, de câte ori o să ies să mă plimb călare prin deșert.

— Dar numai dacă o să fiu cuminte și o să-ți ascult poruncile cu ochii în pământ, i-o trânti Diane, deși la perspectiva unui galop prin nisipurile nemărginite fără s-o mai pască primejdia că s-ar putea răătăci, inima îi tresărise.

— Da, da, ideea asta a mea îți surâde, nu spune nu, remarcă șeicul privindu-i privirea însuflețită subit. Nu-ți închipui, însă, că o să poți să-ți iei tălpășița chiar sub ochii mei. Știi bine că n-aș șovăi o secundă să te ajung din urmă și să te dobor chiar sub copitele calului. Dar ceva îmi spune, și nu cred că mă înșel, că odată sus în șa, numai la evadare n-o să-ți stea gândul. Nu se poate să nu te fi prins și pe tine deșertul în mrejele lui. Gândește-te la întinderile acelea aurii, nesfârșite, la dunele între care își găseau adăpost atâtea sălbăticiuni și seminții stranie. Amintește-ți liniștea zorilor. Ce nu cunoști încă, este și mai miraculos. Noaptea, nisipurile par să radieze. De fapt, doar răsfrâng lumina venită de la stele. Stele atât de mari încât ai vrea să te cațeri pe culmea unei dune sau a unei stânci și să iei una. Da, noaptea, dunele par să tindă spre aștri. Da, da, acolo, în deșert, o să te simți bine, ca peștele în apă.

– Fără îndoială, deşertul poate fi de-a dreptul fascinant, zise Diane simulând o indiferenţă sublimă. Nu însă şi pentru un prizonier pe viaţă.

– Prizoniera dragostei mele? Pe tot restul vieţii? întrebă el în zeflema. Apoi, tolănindu-se pe cuvertura miţoasă a unei sofale şi înfigându-şi într-o pernă de acolo vârfurile papucilor negri, continuă: Inima femeii închide în ea şi teama de dragoste, dar şi jindul ei, şi mai cu seamă este tare, tare lacomă.

– Vorbeşti despre dragoste de parcă ai şi şti ce este! exclamă Diane revoltată. Intenţiile tale faţă de mine numai a dragoste nu arată.

– Ce intenţii crezi că am cu tine, *chérie*? Eu, care nu doresc altceva decât să-i fac prizonierei mele o viaţă cât mai dulce?

– Doar nu trebuie să ţi le înşir eu, nu-i aşa, şeicule Khasim? se oţărî ea la bărbatul care lenevea pe pernele de pe divan, trăgând domol din ţigara de foi şi pironind-o, galeş foarte, pe sub genele sale lungi şi dese.

Până nu demult, Diane nu cunoscuse altceva decât viaţa tihnită, în umbra protectoare a bunicului ei, un bătrân oştean aproape rupt de prezent şi de lume în aceşti ultimi ani ai săi, cu gândul veşnic aţintit doar asupra trecutului lui captivant. Şi iată că, pe nepregătite, trebuia să-l înfrunte pe bărbatul acesta îngâmfat şi neobrăzat, pentru ea o provocare dar şi, vai, aşa cum începuse să-şi dea tot mai bine seama, singura ei pavază împotriva acestor nenumărate primejdii a căror

putere îi era total necunoscută, primejdii ce-o pândeau acolo, în cetatea aceea arabă din mijlocul deșertului, la mii de kilometri de țărmul Bretaniei sale. Un dor înfiorat puse stăpânire pe sufletul ei. Dorul după țipătul pescărușilor împânzind cerul aceluia țărm, deschis tuturor vijeliilor. Până și dorul după vocile răzbătând de prin casele cu acoperișuri povârnite, sau din grădinile bine îngrijite, cu trandafiri și cu zmeuri, sau de după șirurile de cearșafuri albe ca zăpada întinse în bătaia vântului sărat, voci glăsuind în dulcea franceză sau în bizara bretonă...

— Ce-ai zice dacă ai avea înaintea ta un pașă fudul, cu barba încleiată de șerbet și trăgând toată ziua din narghilea? auzi deodată franceza aspră și tărăgănată a șeicului. Nu sunt totuși un asemenea monstru, nu-i așa?

— Nu înfățișarea, purtarea ta este monstruoasă. Nu-i cere unei femei să te respecte, dacă tu, la rândul tău, nu-i arăți nici un respect.

— Ți-a trecut vreodată prin gând, Diane, că, încăpând nu în mâinile mele, ci în ale unor nomazi păduchioși, ai fi avut parte doar de atât: un sac murdar drept culcuș și o strachină de fiertură sleită o dată pe zi? În rest, câte o mamă de bătaie la fiecare ceas și asalturile neînduplecate ale tuturor masculilor, asalturi față de care avansurile mele sunt culmea rafinamentului?...

Diane nu-și putu stăpâni un fior.

— Noi, beduinii, avem o vorbă, continuă șeicul. Privește sfinxul pe ambele părți. Pentru că, dacă pe

o latură este întunecat de umbre, de cealaltă este scăldat de lumina binecuvântată a zilei.

— Toate bune și frumoase, ripostă fata până să îngăduie vorbelor lui meșteșugite s-o zăpăcească, numai că eu n-am venit în deșert decât în plimbare, fără nici o intenție să rămân aici pe tot restul vieții. Eu vreau să mă întorc acasă, pe țărmul Bretoniei, singurul loc unde mă simt bine și pe care îl... îl iubesc cu adevărat.

— Ce este iubirea? murmură șeicul, privind în gol pe după fumul țigării. O nălucă jinduită de visele omului. Nu mai mult ca mirajul răsărind dintr-un ochi de apă. Oaza mult râvnită pare să-ți stea dinainte și totuși este doar plămădirea dorului tău și, de cum clipești, se și risipește în aer.

Apoi, venindu-și în fire după câteva clipe de tăcere adâncă, adăugă tăios:

— Bine, bine, o fi fost Bretonia patria ta, acum însă, locul ți-e aici, în *Kasbahul* din Semara. Și cu asta, basta!

— Dar de ce? De ce? protestă Diane și ridicându-se în capul oaselor își înalță spre el, rugătoare, brațele subțiri. Ciufulită, cu buzele încremenite în implorarea ei mută, ședea în genunchi în mijlocul patului, împresurată de faldurile fragile ale cămășii de noapte, aidoma unui copil nedreptățit, conștient de propria neajutorare și cerșind mila asupritorului.

Șeicul o privea tăcut, încordat, ca un tigru ațintindu-și prada aflată doar la câțiva pași. Într-un târziu, un surâs strâmb îi răsuci colțul gurii:

– Hai, termină cu comedia asta absurdă. De ce? Știi foarte bine de ce. Nu mai face pe mironosița. Doar n-ai nimerit aici direct dintr-o mănăstire, convinsă că păsările sunt zămislite de vânt și peștii de valuri. Ești femeie și sunt bărbat, asta-i tot, *n'est-ce pas?*

Încet-încet, de focul rușinii, Diane i se aprinseră obrazii până ce parcă ajunseră să răspândească aceeași lumină rubinie cu care lămpile maure scăldau încăperea. Și, totuși, fata nu mai schiță nici un gest de apărare dinaintea ochilor ca două văpăi sumbre, pretinzând și încercând să atragă.

– Este limpede că viața în deșert ți-a împietrit inima de tot, rosti ea cu glas slab. Când dorești ceva, iei, și gata! N-ai nici un scrupul, nu-i așa? Pentru tine, sentimentele mele nu contează nici cât negru sub unghie. În schimb îmi pretinzi să mă supun hotărârilor tale și dorințelor tale fără să crâcnesc cumva. Mai mult chiar: să mă împac cu soarta. Așa spui...

– Nu că spun. Așa hotărâsc, întări el cu aroganță. Ca orice femeie, când ai constata că ai de înfruntat un adversar mai tare ca tine, recurgi la tot soiul de mofturi ca să-i iei mințile.

– Ca toți bărbații, n-ai renunța nici mort la convingerile și plăcerile tale, pară Diane. Chiar nu-ți pasă că te urăsc?

– Ura este un copac rămuros. Ca și iubirea, dealtfel.

– Voi, arabii, aveți tot atâtea proverbe câți grăunți de nisip are deșertul.

– Da. Şi ne place grozav să le strecurăm în discuțiile noastre. Nu sunt deloc vorbe în vânt. Toate cuprind câte un adevăr, uneori chiar foarte profund... Oamenilor le place să declare în gura mare că urăsc sau iubesc. Mă rog, totuna! Pentru că, lipseşte-i un timp de ceea ce le încântă sau le chinuie sufletul, adică de obiectul dragostei sau al urii lor, şi ai să constăţi, fie iubire, fie ură, acelaşi efect. Numai de firea sa va depinde dacă omul în cauză o să cadă în braţele deznădejdiei, nemai-găsindu-şi locul sub soare, sau se va împietri pe dinăuntru şi va dori să cucerească lumea întreagă sau să pătrundă adevărul absolut.

– Dacă m-ai iubi tu, cel covârşit de dragostea atâtor femei, iar eu n-aş mai fi în *Kasbahul* tău, cum crezi că ai reacţiona? îl întreabă Diane cu sarcasm.

Khasim Ben Haron privea îngândurat făptura firavă, îngenuncheată în mijlocul valurilor de mătase diafană. Plafonul din plăci de ceramică glazurată, închipuind flori, păsări, semilune subţiri, argintii, părea să se fi mistuit în beznele nopţii.

Tocmai dădea să răspundă când uşa de deschise pe neaşteptate şi în prag răsări o fată cam de vârsta Dianei.

Speriată, aceasta întoarse capul şi în prima secundă crezu că făptura aceea oacheşă, în tunică de culoarea migdalei şi şalvari de mătase verde-smarald era una din cadânele şeicului. Dar uitându-se mai cu atenţie la ea şi la ochii întunecaţi

și totuși strălucitori, străjuți de gene lungi și dese, pricepu: era Morgana, sora șeicului.

Khasim se ridică alene de pe sofa și răsese mânzește.

– Ce este, surioară? Ți-ai pierdut răbdarea? N-ai mai putut să aștepti până mâine?

– Deci ea este!

Mult mai tânără decât fratele său, Morgana avea totuși același aer inconfundabil. Se opri la picioarele patului studiind-o pe Diane cu mare atenție.

– Ai făcut ce-ai făcut și ai convins-o până la urmă să șadă acolo unde îi este rostul, frate dragă, îl luă ea peste picior fără pic de sfială pe caidul Semarei.

Șeicul îi aruncă o privire scurtă, apoi, ridicând dintr-o sprânceană, își mută ochii spre Diane.

– Ca și tine, sora mea are limba cam ascuțită. Acum vreo doi ani atât m-a sâcâit încât, în cele din urmă, am lăsat-o să facă o călătorie în Europa. Și, uite-așa, bătând în lung și-n lat Parisul, Roma, Veneția și mai știu eu ce alte orașe de-ale voastre, a prins gustul cu totul îndoielnic al vorbelor în doi peri. În rest, n-am ce zice, este o fată cuminte și bună la suflet. Mi-ar place să vă văd prietene.

– Ce nevoie mai are fata asta de prieteni, Khasim, de vreme ce mândrețe de bărbat nu se mai dezlipește de lângă ea? replică Morgana cu un surâs ironic, dar Diane desluși în ochii întunecați, pe jumătate închiși, un licăr poznaș, din care

deduse că sora șeicului venise într-adevăr cu gânduri de prietenie.

Când privirile celor două fete se întâlniră, Diane încercă să citească în ochii celeilalte ce gândea cu adevărat despre fratele său. Aproba, oare, purtarea despotică a acestuia? Faptul că ținea sechestrată o străină? Educată, plimbată prin lumea largă, mai considera ca firească pretenția șeicului să se conducă după bunul lui plac?

Ascunsă de norul de văluri diafane, stârnit de mișcările ei nici prea potolite nici prea însuflețite, Morgana se apropie de fratele ei și, ridicându-se în vârful picioarelor, își petrecu un braț pe după grumazul lui, obligându-l să se încline spre ea, apoi se porni să-i turuie ceva drept în ureche. O vreme, șeicul ascultă cu un aer îngăduitor, chiar ușor plictisit, apoi brusc, un soi de uimire îi învioră privirea care se întoarse și stăruie o clipă asupra Diane. În sfârșit, îndreptându-se de mijloc, caidul se descotorosi de brațul surorii sale și zise:

– Trebuie să plec. Vă las să faceți cunoștință mai pe îndelete.

Ajuns în prag, șovăi vreo două secunde, pe urmă, pipăindu-și îngândurat cicatricea, se întoarse încet spre Diane:

– Diană, te rog din suflet, scutește-o pe sora mea de veșnicele tale rugăminți. Chiar să vrea, tot n-ar avea cum să-ți facă rost de un cal. Mută-ți gândul de la vreo posibilă evadare. Ți-am repetat de atâtea ori câte primejdii te pasc în pustiu. Crede-mă, aici ești de o mie de ori mai ocrotită decât în altă parte.

– Ce să-ți spun, halal ocrotire! ripostă Diane.

– *Touché*, se dădu el bătut și înclină capul, dar, în adâncul ochilor, un licăr amuzat pâlpâia stârnit. Oricum, cel puțin deocamdată, consideră-te la adăpost de toate relele, mai adăugă, cu o undă de ironie în glas și ușa grea se închise fără zgomot în urma lui.

Cu un râs înăbușit, Morgana se cuibări între pernele divanului, pe care, cu nici un sfert de oră în urmă, mai lenevea încă fratele ei.

– Mi se pare sau ți-e într-adevăr frică de fratele tău? o întreabă ea pe Diane.

– Am și de ce, nu crezi? răspunse aceasta dintre pernele de pe pat, exact de pe locul unde șeicul o strânsese cu de-a sila în brațe, făcând-o să priceapă cât sunt de puține puterile unei femei, atunci când aceasta are de înfruntat un bărbat cu simțurile stârnite.

– Și eu care credeam că un Ronay nu are frică de nimic și de nimeni. Sau poate că Diane Ronay tremură doar dinaintea fratelui meu, caidul?

– Știi, deci, cine sunt, constată Diane umilită de moarte. Dar asta și era intenția șeicului: frica și umilința să-i intre până în măduva oaselor... Se vedea acolo, zăvorâtă în haremul lui, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, hărăzită tuturor înjosirilor, ca orice femeie a inamicului, capturată și obligată să plătească pentru răul făcut de alții.

– Ai un nume foarte primejdios pentru tine.

Cerceii cu smaralde ai Morganei scânteiau ca ochii unei pisici curioase în vreme ce proprietara lor continua netulburată s-o studieze pe Diane.

– Fratele meu este foarte mândru din fire. Nu iartă loviturile primite.

– Dar eu niciodată nu...

Diane își înghiți vorbele, amintindu-și deodată că doar cu o zi înainte vârase cuțitul în caidul Semarei. Fapta asta, de-a dreptul surprinzătoare, îi ieșise pentru moment din minte. Apoi, se răzvrăti:

– Nu are nici un drept să mă țină sechestrată, știi bine.

– Ai prefera să rătăcești singură prin deșert, decât să stai aici, în casa lui, la adăpost de toate pericolele?

– Nu, nu-i așa cum spui! Se vede că ții cu tot dinadinsul ca dreptatea să fie de partea șeicului, iar eu să par o biată netoată.

Morgana ridică din umeri.

– El este caidul Semarei, căruia noi, ceilalți, trebuie să-i dăm ascultare și să ne supunem. Chiar și eu, sora lui. În timpul călătoriei prin Europa, am observat, desigur, că femeie de acolo par să fie cu mult mai libere decât noi, musulmanele. Ca atare, m-am răzvrătit și eu împotriva autorității lui Khasim, ca frate mai mare, care-mi poate decide soarta fără să-mi dea vreo explicație. Mă îndrăgostisem de un tânăr și i-am scris din Italia, lui Khasim, că vreau să mă mărit cu băiatul acela. N-au trecut trei zile de când am expediat scrisoarea că m-am și pomenit cu un emisar din Semara,

împuternicit să mă aducă, moartă-coaptă, acasă. După toate acestea, un timp aş fi fost în stare să-l omor cu mâinile mele pe Khasim. Mai târziu, am început însă să-mi dau seama că fratele meu procedase cât se poate de înţelept. Înţelesese că eram mult prea tânără ca să ştiu ce vreau cu adevărat.

– Tu îi ești soră, ripostă Diane, în timp ce eu sunt o străină cu cetățenie britanică și franceză, reținută aici împotriva voinței mele. Ca rudă atât de apropiată, pe tine poate să te țină din scurt, dar, în ce mă privește, nici o lege din lume nu-i dă dreptul la asta.

Morgana zâmbi și-și contemplă câteva clipe brățara subțire ce-i strângea pumnul stâng.

– Diane Ronay, tare mă întreb dacă, în străfundul străfundurilor inimii tale, tu chiar îți dorești să pleci de aici. Știu că fratele meu, când binevoiește să-și dea puțină osteneală, are mult farmec.

– Te asigur că sunt cu desăvârșire imună la... la farmecul acesta pe care zici că-l are, declară Diane cu convingere. Și, oricum, sunt decisă să fac și pe dracu-n patru ca să scap din mâinile lui. Nu înțeleg cum de nu-și iau câmpii femeile din haremul ăsta...

– Dar nici nu este cu adevărat un harem. Aici nu, locuiesc, în afară de noi, decât vreo trei-patru femei mai în vârstă, rude de ale noastre, rămase văduve. Ce-i drept, uneori Khasim mai primește în dar câte o fată din partea celorlalți vecini cu noi, care cred

că prin asta se pun bine cu el. Dar, pe cât de diplomatic posibil, în doi timpi și trei mișcări îi găsește un soț printre prietenii sau ofițerii lui numai buni de înșurătoare... Știu, se vorbesc vrute și nevrute, dar asta pentru că aproape nimeni nu pătrunde aici: arată Khasim ca unul căruia îi stă gândul numai la plăceri? Da, are și el, ca orice om, multe defecte. În primul rând, este încăpățânat ca un catâr. Dar desfrânat nu este. Singura lui plăcere este să plece călare în deșert, fie la vânătoare, fie doar ca să alerge calul cât este ziua de lungă. Dar nici asta nu și-o poate permite decât rareori. În restul timpului stă aici, ascultând plângeri peste plângeri și făcând dreptate.

Morgana făcu o pauză și privirea, deodată gravă, stăruie un timp pe chipul Dianei.

– Îți dai seama, cred, că nu este deloc ușor să fii căpetenia unui trib atât de numeros și așezat pe un teritoriu atât de întins. Taberele păstorilor noștri de exemplu, se află tocmai la capătul de sud al deșertului, fiindcă abia acolo se găsește iarbă din belșug pentru turmele imense de oi și de capre și pentru hergheliile noastre, renumite în toată lumea. Caii vânduți grajdurilor de pe tot mapamondul ne aduc bani cu nemiluita. Așa stând lucrurile, Khasim ar putea să taie frunză la câini și el, ca atâția alți caizi putred de bogați. Să vânture lumea, să tragă la hoteluri de lux și să azvârle cu banii în dreapta și stânga. Din fericire, alta îi este firea și iubește cu atâta patimă deșertul încât nici cu forța nu s-ar lăsa dus de aici.

Diane asculta ca hipnotizată... Pentru câteva clipe i se păru că vede ca aievea făptura șeicului, bine făcută, deprinsă cu încercările cele mai dure; chipul uscățiv, tăbăcit de soare și de viața sub cerul liber; ochii lui sfredelitori. Înfășurat în ampla pelerină albastră, cu picioarele înfipte în scări și pintenii strălucind lângă burta calului arăta, într-adevăr, formidabil de impunător. Nu încăpea îndoială: caidul Semarei nu era un senzual. Dar atunci de ce... de ce se încăpățâna s-o țină sechestrată în *Kasbahul* lui?

— Dacă fratele tău nu este cu adevărat rău la suflet, atunci de ce mă reține aici? întrebă ea. Oftând amarnic, adăugă: Bunicul este mort acum. Acolo unde o fi ajuns, spiritul lui probabil că a și fost pus să plătească pentru viețile curmate. Ce mai vrea șeicul?

— Pe tine te vrea, îi răspunse Morgana într-o șoptă abia auzită, temându-se pesemne să n-o sperie. Ori, poate temându-se să nu stârnească spiritul colonelului de spahii. Zăvoarele, continuă ea, după un timp cu glas ceva mai tare, sunt doar ca să înțelegi că o dată pentru totdeauna, fratele meu este hotărât să te păstreze chiar și împotriva voinței tale, cu orice preț și oricât i-ai rezista.

— Și ție o asemenea samavolnicie ți se pare cuvenită, firească!? exclamă Diane consternată. Șeicul îmi pregătește soarta unei păpuși și nu se găsește nimeni să-l oprească.

— El este stăpânul...

– Stăpânul, stăpânul, îi tot dați cu stăpânul... Cum tu, cu toată educația primită, poți să te pleci fără crâcnire în fața hotărârilor lui? Ba mai găsești că și eu ar trebui să fac la fel. Chiar nu s-a schimbat nimic în lumea asta a voastră? Femeile tot... tot sclave sunt?

– Este un fel de a spune, admise șovăitor Morgana. Eu cred că este în firea femeii să-i placă să se lase dominată. Să-ți spun ceva, Diane. Pentru un musulman, femeia este o făptură dăruită de Alah cu puteri miraculoase. Doar prin ea își poate obține fiul dorit mai mult ca tot aurul din lume și doar lângă ea își află alinarea sufletului și simțurilor lui. Cât despre libertate... Pe când eram în Franța, le-am invidiat pe femeile de acolo pentru libertatea asta, de care vorbești tu... Dar, odată întoarsă acasă, în *Kasbahul* din Semara, mi-am dat seama că nicăieri altundeva nu m-aș simți mai ocrotită și n-aș avea mai multă poftă de viață ca aici, în umbra protectoare a fratelui meu. Turtureaua și șoimul, astea sunt însemnele casei noastre, știi?

Diane clătină din cap.

– Ai pomenit de poftă de viață... Ei bine, nu-ți dă uneori inima brânci să-ți iei zborul, să zbori cu aripile tale? Să ieși dintre zidurile cetății și să zbori cu calul peste nisipurile deșertului?

– Cum să nu! Însă doar așa, când am într-adevăr chef. Foarte rar, recunosc Morgana întinzându-și leneșă brațele strânse în brățări. Dealtfel, foarte curând o să-mi schimb felul de viață, pentru că

după căsătorie o să părăsesc *Kasbahul* și Semara și o să locuiesc la Casablanca. Dar-el-Beida, pe limba noastră. Rauf Al Ahmar se numește viitorul meu soț și este reprezentantul nostru în Maroc... Un bărbat foarte chipeș.

— Îl iubești? Adică, vreau să zic, tu l-ai ales, sau tot fratele tău a hotărât pentru tine?

— Deocamdată nu pot să spun decât că-mi place și că, deci, n-o să-mi fie greu să învăț să-l iubesc. Da, ideea a fost a lui Khasim, dar mi-a îngăduit să-l văd pe Rauf și să stau de vorbă cu el. Fratele meu are dreptate: este o alegere cât se poate de potrivită. Cam în același timp, îmi ceruse mâna și un prinț, om, prin urmare, de același rang cu noi. Dar avea șaiszeci de ani și Khasim l-a refuzat, preferându-l pe Rauf, care are treizeci și cinci. Îi sunt recunoscătoare pentru alegerea asta. Nu țineam defel să fiu mireasa unui bărbat îndeajuns de bătrân să-mi fie tată. A avut Khasim grijă să-mi hotărască de soț un bărbat în toată puterea.

— Dar n-ai vrea să trăiești și tu o iubire romantică, Morgana? Nu înțeleg cum de te poți mărita cu un bărbat pe care nu tu l-ai ales, ci ți l-a hotărât fratele tău, oricât s-ar crede el de luminat, trimis pe pământ întru fericirea semenilor.

— Îmi dau seama că obiceiurile noastre ți se par cam bizare, dar să știi, dacă Rauf nu mi-ar fi plăcut, Khasim n-ar fi stăruit. Rauf, însă, este frumos, robust, are un caracter puternic. Ca și Khasim, este și el un împătimit al vânătorii în deșert... Prea iei în serios povestea asta, cu

dragostea înainte de căsătorie. Dragostea este oarbă. Cine ştie ce om de nimic îţi poate suci capul şi, odată măritată cu el, n-ai avea parte decât de lacrimi şi chin.

– Oricum, s-ar cuveni ca fiecare fiinţă omească să fie liberă să-şi încerce norocul, o contrazise Diane. Nu poţi să mă convingi că fratele tău are dreptul să-ţi hotărască până şi sentimentele.

– Astea sunt obiceiurile şi noi nu le discutăm. Remarcând aerul grav aşternut pe chipul Diane, Morgana zise: Bărbatul arab, capul familiei, este stăpânul necontestat, convins că femeile din casa sa, indiferent că îi sunt rude de sânge sau nu, au nevoie de ocrotirea lui. Pentru el, dovada slăbiciunii femeii este neputinţa ei de a respinge avansurile unui bărbat când sunt prea stăruitoare şi în forţă. Şi, cum în Orient instinctele sunt considerate ca realitatea cea mai neîndoielnică, tinerii sunt supravegheaţi îndeaproape. Ca să nu aducă ruşinea asupra lor şi familiilor lor.

– Cum poţi să vorbeşti despre asta şi totuşi să-i treci cu vederea fratelui tău purtarea infamă faţă de mine? Diane parcă turbase de furie. Are cumva dreptul să... să mă dezonoreze doar pentru faptul că nu sunt musulmană, ca voi, aşa crezi?

– El este caidul Semarei...

– Asta în nici un caz nu este o scuză, ci dimpotrivă! Dacă un bărbat te-ar înhăţa, te-ar duce acasă la el şi te-ar sechestra acolo cu gândul să-şi facă mendrele cu tine, cum ar reacţiona fratele tău? Nu l-ar urmări pe ticălos până în pânzele albe şi,

când ar pune mâna pe el, nu l-ar biciui până și-ar scuipa plămânii? Eu... eu însă... eu nu am pe nimeni pe lume care să mă apere.

– Nu este așa, murmură Morgana împăciuitoare. Îl ai pe Khasim.

Diane se holbă la ea, năucită de absurdul situației. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Păi... păi tocmai de el am nevoie să fiu apărută.

– Asta pentru că i te opui, declară Morgana fără înconjur. De ce nu vrei să pricepi, Diane, că pentru tine ar fi mult mai bine și mai plăcut dacă nu i te-ai mai împotrivi?

– Nuu! clătină Diane din cap cu toată înverșunarea și, arătând spre cămășuța de noapte de pe ea, întreabă: Cum poți să gândești că este bine și este drept să fiu tratată în felul acesta? Cum crezi că mă simt?... Umilită! Umilită de moarte.

Glasul i se frânse într-un hohot nestăvilit.

– Unele s-ar simți chiar măgulite, stăruie în convingerile sale Morgana, mușcându-și ușor, aparent netulburată, o unghie. Fratele meu nu este un bărbat oarecare. În Europa titlul lui este egal cu al unui prinț.

– Și asta îi dă dreptul să mă țină prizonieră aici... așa?

Morgana îi răspunse cu un surâs potolit, astfel că, dacă până atunci mai sperase s-o câștige cât de cât de partea ei, Diane se lămură definitiv: din partea surorii șeicului nu avea ce ajutor să aștepte. Aceasta n-ar fi ridicat nici măcar un deget

împotriva voinței fratelui ei. Sângele apă nu se face, desigur. Pentru Morgana, poruncile fratelui Khasim erau legi... iar dorințele lui, deasupra oricărei judecăți. În ochii de fiică a Orientului, i se citea cât se poate de bine gândul nerostit până la capăt: în cele din urmă, Diane tot va fi nevoită să se supună voinței șeicului și, astfel stând lucrurile, ar face mai bine să-i cedeze acestuia, încă de pe acum.

— Nu... nici moartă! exclamă Diane cu patimă, răspunzând acestui gând. Fiecare părticică din mine știe ce vrea șeicul. Vrea să-mi zdrobească mândria și apoi să mă arunce ca pe un gunoi. Nu poate să-mi ierte că sunt sânge din sângele lui Philippe Ronay și n-o să aibă liniște până nu mă va vedea părăsind Semara fără nimic altceva decât umilință și disperare. Înțelege, Morgana, fratele tău este convins că numai așa vor cunoaște odihna fantomele care-l bântuie. Eu... eu sunt doar mielul de sacrificiu, dar ce sacrificiu odios!

— Fratele meu n-a făcut niciodată, nici măcar cu gândul, rău vreunei femei...

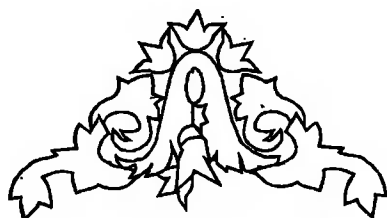
— Nu unei femei de aceeași credință, ceea ce, vezi bine, eu nu sunt. Ca atare, față de mine n-are pic de milă. Crede-mă, Morgana, am... am fost... singură cu el și-i cunosc foarte bine intențiile: să mă domine până își vor găsi pacea stafiile celor măcelăriți și odată cu ele, și el. Nu numai că mi-a declarat-o cât se poate de răspicat, dar condamnarea asta i se citește în ochi, i-o simt în mâini... i-o deslușesc în glas. Însăși vocea Diane răsună

acum aspră, necruțătoare. Arab până în măduva oaselor, este convins că nu face altceva decât să împlinească voia soartei, care, pasămite, m-ar fi adus în deșert numai pentru ca el să-mi taie calea și să mă pună să plătesc. În veci n-o să-mi iasă din minte privirea, mulțumită și crâncenă, pe care mi-a aruncat-o când și-a dat seama cine sunt.

În încăperea desprinsă dintr-un basm oriental, luminată ca de pietre prețioase, pierdută în însăși inima *Kasbahului*, palatul fortificat al șeicului, două fete, una aidoma zilei cu cerul albastru înalt, cealaltă, asemenea unei nopți înstelate, se priveau în tăcere.

Afară, în întunericul luminat de flăcările focurilor, tobe și flaute pulsau, fremătau, se tânguiau cu alean neostoit.

CAPITOLUL VII

— Nu! Nu, Diane! rupse Morgana tăcerea. Te înșeli! Nu asta dorește Khasim cu adevărat.

— Ba nu mă înșel deloc, stăruie dintre pernele de pe pat Diane, ghemuită acolo ca și cum ar fi căutat să se apere de un vrăjmaș. Sunt nepoata omului pe care l-a socotit și-l socotește încă, deși mort, cel mai cumplit dușman al său. Pentru mine, deci, nu se află nici îndurare nici iertare. Dealtfel, îl înțeleg oarecum. Cum ar putea să uite că unul din spahiii bunicului v-a omorât mama? Mai ales că totul s-a petrecut chiar sub ochii lui? Pur și simplu îl frige sufletul să mă vadă plătind pe măsură, pentru crima asta întâmplată când eu nici măcar nu eram pe lume. Când mă gândesc la toate astea, la atâta ură și atâta nedreptate, parcă se rupe inima în mine.

Îți îngropă fața în palme, apăsându-și pleoapele, încercând să strivească sub ele imaginile obsedante... scene pentru care viața ei până de curând ferită de rele, n-o pregătise defel.

— Crezi cumva că fratele meu, musulman fiind, ar fi înclinat spre acte de cruzime? întrebă Morgana.

— Nu, nici vorbă. Departă de mine gândul acesta. Cred doar atât: că i-am răscolit tot veninul strâns în

suflet. De câte ori se apropie de mine simt că vrea să mă zdrobească pe loc. Mângâierile lui mă dor ca niște lovituri de bici...

— Te lovește? exclamă năucită sora șeicului și imediat, cu ochii rotunzi de uimire, o cercetă pe Diane din creștet până-n tălpi, căutând niște vânătăi drept dovezi de netăgăduit.

— Nu, murmură Diane. Urmele... urmele în suflet le-ai putea găsi.

— S-ar părea că are asupra ta o influență grozav de mare, remarcă Morgana ca într-o doară și începu să-și zgârie ușor cu o amuletă minusculă, o semilună cât unghia, tăiată dintr-un diamant, una din bucățile de aur care-i încingeau brațul stâng. Ai observat, poate, reluă ea după un timp, că fratele meu nu este un credincios fanatic. De câteva ori, l-am auzit chiar eu criticând unele porunci din Coran, de pildă unele norme de viață sexuală. Khasim susține că sunt prea restrictive. Ei bine, asemenea vorbe n-o să-i iasă niciodată din gură unui om cu adevărat dur.

— Poate că este un pasional... spuse Diane ferindu-și rușinata privirea de ochii Morganei. Fără doar și poate, șeicul încălcase nu o dată, ci de nenumărate ori acele porunci anume. Nu și-l putea imagina trăind sau iubind după alte legi decât cele plăcute lui. Nu ai încercat niciodată să-l înfrunți cu adevărat? Ce-ai să te faci dacă s-ar dovedi neinspirată căsnicia ta?

Morgana strânse din umeri.

– Casablanca este un oraș atât de mare, plin de magazine și case de modă. Ca femeie măritată o să mă pot mișca mai în voie, să-mi fac câte cunoștințe și prietene vreau. Găsesc eu cum să-mi umplu viața, n-ai grijă. Nu sunt toate musulmanele chiar atât de înapoiate pe cât crezi.

– Romantismul a dispărut, după cum văd, remarcă Diane cu cinism.

– Nici nu-i sănătos. O femeie romantică este prea vulnerabilă. Uite ce-ai pățit. Tu ești o romantică, nu?

– Posibil.

Un surâs melancolic dădu să se înfiripe pe chipul Dianei, dar dispăru brusc.

– Da, așa este. Eu una n-aș accepta o căsnicie ca a ta. Dealtfel, nici cu felul cum ieși tu viața nu sunt de acord. Ce consolare poți găsi devenind clienta nelipsită a caselor de modă și pierzând timpul la taclale cu prietenele? Și, după o zi, două, o săptămână, un an, ce mare lucru ai mai avea să vă povestiți? Rochii, rețete de mâncare, copii, bârfă mărunță... Nu, mulțumesc. Tocmai de asta, mie căsătoria îmi pare o problemă de viață și de moarte.

– O, *chérie*, prea le pui pe toate la inimă, observă Morgana cu un hohot de râs. Dar, poftim. Ce vrei mai romantic decât să te vezi zăvorâtă în haremul unui șeic adevărat, într-o cetate pierdută în deșert?

– Ba, pentru că lucrurile stau așa cum stau, mie mi se pare de-a dreptul odios. Nu este nimic de râs

în asta, Morgana. Încearcă să-ți închipui că ai să fii în pielea mea.

Abia atunci, luă Morgana aminte că fata ghemuită în mijlocul patului era, într-adevăr, cam sumar îmbrăcată. Ridicându-se iute de pe divan, traversă camera și se opri la picioarele patului. Ochii negri îi râdeau în cap și părul brun îi unduia ca o mătase întunecată peste tunică de culoarea migdalei.

– Hai, Diane, te rog din suflet. Dă-ți puțină osteneală și împacă-te cu viața asta, din *Kasbah*. Am putea să ne distrăm de minune.

– Cum m-aș putea împăca...

Dar Morgana n-o ascultă și, pentru că o vedea mai de aproape, declară fără înconjur:

– *Très charmante*, într-adevăr. O fi el, fratele meu, un sihastru, dar am impresia că, de când i-ai ieșit în cale, a început să simtă nevoia prezenței unei femei prin preajmă. Și ți-am spus, dacă vrea, este cât se poate de simpatice.

– Cu condiția ca și eu să vreau să-i fiu sclavă. Diane scutură din cap cu înverșunare. Un singur lucru i-l cer și tocmai pe acela mi-l refuză: libertatea. Tu spui că șeicul este un sihastru? Ei bine, după mine nu este decât un tiran.

– Poate. Oricum, este bărbat în toată puterea cuvântului. Și locul femeii este în brațele bărbatului.

– Mai bine moartă decât în asemenea brațe, replică Diane aprig și apele ochilor ei erau ca marea în mijlocul furtunii. Fratele tău mă ține

sechestrată ca să-mi înfrângă voința... Hainele mi-au dispărut. N-am pe mine decât cămașa asta...

– Problema hainelor o rezolvăm cât ai bate din palme, surâse Morgana, căutând s-o domolească. Ești mai subțire ca mine, dar găsim noi până la urmă câte ceva. Hai la mine să-ți alegi ce ți-o place cu ochiul.

– Ești foarte amabilă, dar nu mă simt în largul meu în hainele orientale.

– Oh, dar mă nedreptățești. Dulapurile mele sunt pline de rochii aduse direct de la Paris sau de la Londra, o liniști Morgana măsurând-o cu ochi de expert. Să-ți spun drept, eu cred că hainele noastre, suple și ample, ție ți-ar veni de minune. Dar, mă rog, tu hotărăști... Khasim, ca frate generos ce este, îmi dă pe mână o grămadă de bani, pe care eu îi joc pe tot ce poate fi ultimul răcnet în materie de modă. Ce zici, Diane Ronay, nu ți se pare că putem fi prietene bune? Prea ne înțelegem.

– Nu mă detești pentru că sunt o Ronay? întrebă Diane, uitându-se cu o privire melancolică la sora dușmanului ei și constatând din nou cât erau de asemănători ochii celor doi frați. Asemănarea, însă, la ochi se oprea, fiindcă obrazul fetei răspândea o lumină cu adevărat prietenoasă.

– Grozăvia aceea s-a petrecut pe timpul când eu abia învățam să merg și să vorbesc. Mă aflam aici, în *Kasbahul* din Semara, în grija unei dădace. Khasim, de bună seamă, și-o amintește de parcă ar fi fost ieri. Ce vrei, tabăra a fost trecută prin sabie chiar sub ochii lui. Și n-a lipsit mult să fie și el

omorât... Ah, a fost de-a dreptul oribil, dar tu ce vină ai?

– Ce bine ar fi dacă fratele tău ar gândi tot cu atâta nepărtinire, oftă Diane. A pus să mi se dosească hainele numai ca să mă simt și mai la mîna lui. Pentru că din neamul bunicului, doar eu am mai rămas, ține neapărat să-și verse toată ura pe mine. I-ar plăcea să mă frîngă oscior cu oscior și apoi să mă azvârle ca pe o zdreanță.

– Exagerezi, Diane, sunt sigură... protestă Morgana domol, dar nu arăta prea în apele ei.

– Nu... Diane clătină din cap și deodată, ca și cum prin măștile ajurate de la ferestre ar fi pătruns de afară un vînt înghețat, se cutremură cumplit. Fața îi era ca de cremene când mi-a anunțat moartea bunicului... Pentru mine, bunicul a fost bunătatea întruchipată. L-am iubit atît de mult... Nu pot să-l judec altfel decît l-am cunoscut, nu-i așa?

– Iar Khasim, la rîndul lui, îl judecă după cum i-a fost dat lui să-l cunoască... Hai să mergem la mine, Diane, zise Morgana apucînd-o de mîna cu bunătate. Vino să-ți alegi niște rochii. Am multe, o să vezi.

Diane se pomeni jos din pat, apoi mai departe, peste covoarele moi, afară din încăperea fastuoasă ce-i servea de temniță și apoi de-a lungul unui culoar larg... Tocmai dădeau să cotească la dreapta când le răsări în cale silueta formidabilă a caidului, înfășurat în ampla pelerină de un albastru regal. Într-o secundă, Diane se roși până în vârful

urechilor și instinctiv încercă să se ascundă după Morgana.

– Ce este cu voi? Ați luat-o la sănătoasa? întrebă fără grabă șeicul.

– Mergem până la mine, să-și aleagă Diane niște haine. Unde pleci, Khasim?

– La un prieten, să iau masa cu el, răspunse fratele său scoțându-și pelerina și aruncându-i-o Diane pe umeri, spre marea surprindere a acesteia, ascunzând-o în căldura ei generoasă. Apoi, ca și cum ar fi vrut să-i încheie bentita de la gât, se înclină spre ea imperceptibil, dar fata se și mișcă de pe locul de unde încremenise și făcu doi pași înapoi. Un licăr ironic pâlpoi în apele întunecate ale ochilor lui.

– Cu pelerina mea pe umeri, *ma fille*, pari coborâtă dintr-un tablou.

Diane îi pierise glasul de tot: șeicul însuși arăta ca desprins dintr-o poză colorată a unui manual de istorie. Într-un caftan somptuos, pe cap cu *Kefiyehul* alb ca zăpada, ce accentua aerul vulturesc al chipului său smead și subțire, părea însăși întruchiparea atotputernicei căpetenii arabe din poveștile bunicului ei.

– Hai, du-te și alege-ți niște haine ca lumea. Oricât de bine ți-ar sta în pelerina asta, nu se cuvine să-mi bântui prin casă așa. Sunt sigur că Morgana o să știe să-ți poarte de grijă.

– Pentru câtă vreme, șeicule? i se dezlegă, în fine, Diane limba, dar glasul ei abia se auzi, ca sugrumat.

– Pentru câtă vreme va trebui, răspunse șeicul. Hai, du-te și trece-ți timpul cu fleacurile alea. *Leyltak sayeedah!* îi mai zise el și, răsucindu-se scurt pe călcâie, dispăru după colț, lăsând-o pironită locului, strângând în juru-i pelerina enormă și holbându-se în gol.

Deodată, Diane simți că-i fuge pământul de sub picioare și că-și pierde cunoștința. Adunându-și toate puterile, își reveni cât de cât, dar glasul Morganei ajunse la ea ca venind de pe altă lume, iar starea de leșin încă n-o părăsise atunci când pășiră în sfârșit, în apartamentul surorii șeicului. Se văzu, așadar, condusă într-o încăpere înțesată de mobile și obiecte pe cât de splendide pe atât de inutile, paravane, lampadare, maldăre de veșminte aruncate până și pe podea, ce mai, nu cameră de locuit, ci un adevărat bazar.

Ca să ajungă până la dulapurile enorme care ocupau tot peretele din fund, Morgana își croi drum cu dezinvoltură prin talmeș-balmeșul incredibil și în sfârșit deschise larg ușile de lemn prețios. Diane crezu că o să-și piardă de tot răsufarea dinaintea acelei colecții de rochii ticsite acolo, rochii de toate culorile, de cele mai trăsnete croieli și din toate țesăturile închipuite vreodată de mâini omenești.

– Ei, vezi? Ce ți-am spus!? exclamă Morgana triumfătoare și luă în brațe un morman de straie, împrăștiindu-le apoi pe un divan.

– În viața mea n-am văzut atâtea rochii la un loc decât în magazinele cele mai mari, recunosc

Diane uluită în timp ce-și petrecea vârful degetelor peste mătasea diafană a unei tunici de culoarea peruzelei. Cum reușești să le porți chiar pe toate?

– Dar pe cele mai multe nici nu le port. Îmi place pur și simplu să știu că le am. Ador rochiile frumoase, tu nu?

– Să-ți spun drept, nu prea m-a preocupat capitolul acesta. Nu era nevoie. Acasă purtam pantaloni de călărie și cămăși, iar când coboram pe plajă, un șort. Foarte rar eram invitați să cinăm la vreo cunoștință, sau invitam, adică invita bunicul, pe cineva la noi. Așa că două rochii de seară îmi erau ultrasuficiente...

– Acasă la tine aveai doar două rochii de seară? se holbă Morgana la ea, înmărmurită. Ce să-ți povestesc, nu cred că există plăcere mai mare pe lume decât să simți mătasea cum îți mângâie pielea. Ba nu, mint, pe primul loc sunt parfumurile... Dar nu cele obișnuite... Trebuie neapărat să dăm o fugă într-o zi până la Kisaria... O să-i spun lui Khasim să te lase... Este acolo un moșneag care știe să prepare niște parfumuri de-a dreptul divine. Amestecă tot felul de arome tot de el obținute în niște caraghioase de sticle... Îl cunosc de când eram de-o șchioapă, dar tot mă mai minunez când intru în prăvălia sa. Și tu o să rămâi cu gura căscată, ai să vezi!

– Mă îndoiesc că fratele tău o să-mi îngăduie o asemenea plimbare. Știe foarte bine că, la primul prilej, mi-am și luat picioarele la spinare.

– Cu gărzile lui, doi mauri cât doi elefanți, în spatele nostru, nu cred să îndrăznești, râse Morgana.

– Vrei să spui că nu ai voie să ieși din *Kasbah* neînsoțită?

– Nici nu încerc. Sunt sora caidului și mă paște oricând primejdia să fiu răpită, fie de tâlhari, pentru banii de răscumpărare, fie de vreo fracțiune politică pusă pe scandal.

– Scandal pe care răpirea mea, în schimb, n-ar avea cum să-l stârneasă, nu-i așa? murmură Diane cu privirea în gol și ghemuind mașinal între degete voalul turcoaz al unei rochii. Pe mine poate să mă înghită pământul în liniște și pace. Nimeni n-ar avea nici o vină și cu atât mai puțin caidul.

O undă de căință tulbură privirea Morganei.

– Diane... n-am vrut să te jignesc spunându-ți toate astea. Dealtfel, nu mi-l pot închipui pe fratele meu luându-te pe sus, cu forța, de acolo, din mijlocul deșertului. La urma-urmelor, nu poți să spui, sunt sigură de asta, că ai avut plăcerea să te pomenesti cu un sac tras pe cap, încărcată tot ca un sac de-a latul șei și dusă în galop prin deșert până cine știe în ce văgăună.

– Nu. Însă, din clipa când a descoperit cine sunt, a făcut tot ce i-a stat în putință să mă zdrobească, să mă lase fără voință proprie și fără mândrie. În viața mea n-am întâlnit om mai arogant... de parcă ar fi stăpân pe toată suflarea.

– Este un prinț al deșertului. I se pare în firea lucrurilor să se poarte și să arate așa, răspunse sora

șeicului, uitându-se îngândurată la făptura bălaie înveșmântată în pelerina fratelui său. Ce-i drept, fiindu-mi frate, pe mine Khasim nu mă intimidază deloc. Bănuiesc, însă, că pe alte femei le cam înspăimântă... Biata de tine... El este primul bărbat care... în fine, știi tu... te-a făcut să te temi?

Diane își aminti cutremurată spaima, panica, tulburarea nemaipomenită pe care i le stârneau îmbrățișările lui. Înseși faldurile pelerinei lui, în care era înfășurată acum, îi evocau cu perfidie brațele tari atrăgând-o spre trupul acela fierbinte și întărit, certă amenințare pentru ea. Și fiecare privire, fiecare vorbă din care răzbătea numai nevoia lui chinuitoare să-și curețe rănila putrede ale sufletului lui la flacăra albă a patimii. Terorizată, fata strânse mai tare în juru-i mantia albastră, căutând inconștient ocrotire tocmai între faldurile ce mai păstrau încă întipărită în adâncul fibrelor lor dogoarea, acum molcomită, a ființei atât de temute.

– Bunicul m-a tratat întotdeauna ca și cum aș fi fost băiat.

– Dar Khasim nu, eh?

Diane îi scăpă un oftat, apoi, mutându-și privirea neajutorată asupra maldărului de rochii multicolore, întrebă în silă:

– Altceva, mai simplu, nu ai?

– Pantaloni de călărie în orice caz nu. Lasă-mă însă să mai caut.

Tot răscolind prin dulapuri, Morgana scoase la lumină, în cele din urmă, o cămășoaie lungă,

dreaptă, cu mâneci lungi și despicată în părți atât cât să-ți îngăduie să pășești în voie, dintr-un cașmir ivoriu.

– Cât de fin este, șopti Diane pipăind cașmirul catifelat. Da, cred că asta mi s-ar potrivi. Ce spui?

– Este o *jellaba*, îi atrase atenția Morgana și zâmbi. Dar trebuie să recunosc că este într-adevăr elegantă. Vrei s-o pui chiar acum?

– Da, te rog! exclamă Diane nerăbdătoare, apoi se opri și mărturisi cu fereală: Mai întâi mi-ar trebui ceva lenjerie...

– Nici o problemă. Uite, alege de aici, o invită Morgana smulgând cu entuziasm sertarele unui scrin uriaș doldora de rufărie de corp provenind, se vedea de la o poștă, din cele mai selecte magazine pariziene.

– Cât timp mai răscolesc prin dulapuri și după alte *jellaba*, umple-ți brațele cu câte lucruri de lenjerie poștești. Poate așa mai lași la o parte frământările...

În vreme ce inspecta pe îndelete teancurile de lenjerie atât de gingașe de parcă ar fi fost țesute din raze, Diane se pomeni râzând cu gura până la urechi. Fiind obișnuită doar cu rufărie albă, simplă, la vederea acestor mătăsuri diafane, de toate culorile imaginabile, își zise că pesemne singura lege respectată de Morgana cu sfîntenie era aceea a răsfațului absolut.

Alegându-și câte ceva din maldărele multicolore, se retrase într-un ungher mai ferit, scoase de pe ea pelerina albastră, o împături și o

așeză pe scaun. Dar, când să se dezbrăce și de cămașa de noapte, întoarse spatele scaunului cu pricina, prea îi amintea mantia aceea de proprietarul ei.

După ce trase pe ea și ivoria *jellaba*, sora șeicului se apropie, o studie câteva clipe și decretă:

– N-am ce-ți face, la asemenea îmbrăcăminte nu se potrivesc decât niște încălțări tot de-ale noastre, și scoase dintr-un alt scrin o pereche de papuci brodați. Și un șirag de opale, mai zise întinzându-i Dianei un șirag de pietre tot atât de albastre ca ochii ei.

Peste un minut, îmbrăcată în *jellaba*, cu papucii arăbești în picioare și șiragul de opale aninat la gât, Diane stătea țeapănă, de parcă ar fi înghițit un băț, în mijlocul acelei harababuri generale.

– Și o brățară, decise Morgana după o analiză amănunțită și-i fixă la pumnul stâng un cerc lat, de argint, cu o lucrătură tipic orientală. Acum poți să te privești în oglindă. Ei, ce-zici?

Diane se privea cu îndoială, ca și cum nici nu s-ar fi cunoscut în fata aceea blondă, cu obrajii aurii, și ochii tot atât de albaștri ca opalele de la gât..

Opal! Țsta era numele pe care, în bătaie de joc, șeicul ținea să i-l pună, acum că ajunsese sclavă în haremul lui... harem care, nici nu exista...

Își netezi părul cu palmele și un surâs nesigur îi luminează fața palidă.

– Mă întreb ce-ar fi spus bunicul dacă m-ar mai vedea, îmbrăcată așa...

– Ca o arăboaică? întrebă Morgana ridicând o sprânceană.

Din nou asemănarea dintre cei doi frați ieși la iveală cât se poate de limpede.

– Ce este, Diane? De ce mă privești așa de lung?

– Am uneori senzația că nu pe tine te văd, ci îl văd pe fratele tău. Probabil că din pricina ochilor voștri...

– Amândoi am moștenit ochii mamei... Trebuie neapărat să-ți arăt portretul ei. Este făcut imediat după nuntă și când a pozat era îmbrăcată în costumul tradițional de mireasă. Un asemenea costum o să port și eu. Când o să mă mărit cu Rauf.

– Pe logodnicul tău îl știu din vedere, spuse Diane. Era și el în tabăra din deșert. Pe el l-a trimis șeicul la Dar Arisi să culeagă informații despre mine. Deci el este cel care i-a adus vestea că bunicul a murit și sunt așteptată să mă întorc acasă cât mai degrabă... Are și el vreun motiv să urască numele de Ronay?

– Și-a pierdut amândoi părinții atunci, în raidul acela. Oh, nu știu ce să mai gândesc. Se cade, oare, ca oamenii să stăruie până la capătul zilelor în vechile lor dușmănii? Totuși, nu-mi vine să cred că fratele meu mai ține și acum, cu tot atâta patimă, să se răzbune. De fapt, pentru prima oară în viață părea să șovăie, ca și cum n-ar mai ști bine ce vrea...

– Să șovăie? Șeicul? Diane râse scurt. Dimpotrivă! El știe una și bună: că are de făcut dreptate

după legea voastră, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

— Mama era din Kurdistan, știai? Întrebă Morgana cu glas domol, schimbând vorba sau, poate, urmărindu-și firul propriilor gânduri. Fusese răpită prin ținuturile de deșert de acolo, târâtă până la celălalt capăt al lumii arabe și scoasă la licitație împreună cu alte fete, într-un târg de sclavi... De ce te miri? Și azi se mai petrec asemenea grozăvii. Mai există încă locuri pe pământ unde despre legi parcă nici nu s-a auzit. Dacă ai fi căzut pe mâinile unor tâlhari, ai fi avut și tu soarta mamei, ai fi fost scoasă la mezat ca un animal. Din fericire, în ceasul al doisprezecelea a ajuns un zvon la urechile tatălui meu. Că în acel anume târg urmează să fie vândută și o fată extraordinar de frumoasă. El a trimis în graba mare un emisar care s-o răscumpere fără să-i divulge însă numele. Odată liberă, mama nu s-a lăsat până ce n-a descoperit cine este binefăcătorul și apoi s-a înfățișat dinaintea lui, a caidului Semarei, ca să-i mulțumească. Și așa s-a făcut că s-au îndrăgostit unul de altul, iar tata a luat-o ca unică soție. Dealtfel, după moartea ei nici măcar nu s-a mai recăsătorit... Când o să vezi portretul mamei, ai să înțelegi, poate, înversunarea lui Khasim. Nu numai pentru că moartea ei a fost atât de oribilă și de nedreaptă... Dragoste ca aceea dintre părinții mei, care să dăinuie și peste moarte, probabil că foarte rar întâlnești... Dragoste romantică...

Morgana scutură din cap ca pentru a-și alunga un gând.

– Hai, vino să-ți arăt portretul.

Diane se văzu călăuzită printr-un labirint de coridoare, coborî și urcă, pe urmele Morganei, pe scărițe înguste legând diferitele caturi ale străvechiului *Kasbah*, străbătu săli întunecate de umbre, unde fiecare zgomot te asurzea ca un torent, iar în tot acest timp, un servitor păsea la oarecare distanță de ele, cu un brâu roșu din care răsărea mânerul unui jungher.

– Hotărât lucru, aici se trăiește ca acum un veac și mai bine, murmură Diane. Cum de îngădui una ca asta, Morgana?

– Selim are poruncă să nu te scape din ochi, replică sora șeicului și surâse: Ori de câte ori Khasim nu o să fie în *Kasbah*, una din gărzile lui de cea mai mare încredere o să-ți supravegheze fiecare mișcare. Înțelege, Diane, ești apărută chiar și de tine însăși. Pentru că, dacă ai reuși, prin absurd, să fugi de aici, n-ai avea nici o șansă să străbați cu bine deșertul. Fie ai muri de sete, fiindcă ție partea aceasta de lume îți este complet străină, fie, și mai rău, ai încăpea pe mâinile unor nomazi de felul celor despre care ți-am pomenit. Mai mult ca sigur, asta a sperat Hiriz, dar, cum mintea îi stă mai mult în călcâie, ți-a adus tocmai unul din caii dresați de Khasim să țină doar drumul Semarei. Numai fratele meu știe cum face de-i mănâncă din palmă chiar și cel mai nărvaș armăsar.

– Și cu dansatoarele se descurcă la fel de bine. Am văzut-o pe Hiriz dansând pentru el. Frumoasă, pățimașă, și geloasă până și pe umbra ei, ca o tigroaică.

– Da, are gheare ascuțite, îi dădu dreptate Morgana. Avea doar doisprezece ani când i-a fost dăruită lui Khasim...

– Ei, asta-i! exclamă Diane oprindu-se brusc drept în mijlocul scăriței în spirală ale cărei trepte înguste tocmai le coborau și-i aruncă Morganei o căutătură surprinsă. Doar nu vrei să spui că Hiriz este sclava șeicului?

– Da, Hiriz este proprietatea șeicului, care-i poate decide soarta după cum i se năzarește. Te șochează lucrul acesta?

– Ba bine că nu! Cum să nu mă șocheze? Este de-a dreptul barbar! Cu privirea în pământ, Diane își mușcă buzele, apoi adăugă: În cazul acesta, nu-i de mirare că Hiriz mi-a dorit moartea. Doar îi luam locul... în cortul șeicului, nu?

– Khasim nu trăiește cu ea.

– Totuși, am avut impresia că...

– Ea este acolo pe post de cățeluș sau de pisicuță, ridică Morgana din umeri. Ca să-l distreze și să-i treacă timpul mai lesne sau chiar să-i descrețească fruntea. Hiriz, firește, ar fi în stare de orice ca să se vadă măritată cu el. Dar nu are nici o șansă. Mireasa lui Khasim va trebui să dea dovadă de mult mai multe daruri de la Alah decât știința dansului în ritmul tobelor.

– Crezi că șeicul are de gând s-o pedepsească pentru că mi-a adus calul?

– Ți-ar face plăcere? îi răspunse tot cu o întrebare Morgana uitându-se țintă în ochii ei albaștri, limpezi.

Diane clătină din cap.

– Nu. Nu sunt răzbunătoare din fire, iar lui Hiriz nici măcar nu am de ce să-i port pică. Vina a fost doar a mea. Nu trebuia să fiu atât de nesăbuită încât să-mi închipui că vrea cu adevărat să mă ajute.

– Da, tot ce vroia era doar atât: să te șteargă de pe fața pământului, sublinie Morgana cu sarcasm. De cum te-a văzut și-a dat seama că nu se poate lua la întrecere cu tine.

– Cum poți să spui asta? protestă Diane. Hiriz este de-a dreptul năucitor de frumoasă. Cu mult, mult mai frumoasă decât aş putea eu să devin vreodată.

– Frumoasă și proastă, că o păpușă, spuse Morgana cu dispreț. Când nu dansează, trăncănește verzi și uscate, ca o moară neferecată. N-are pic de haz. Te implor, nu mi-o dori de cumnată!... Nu pentru că m-aș teme că are vreo șansă... După cum mi-a ajuns la ureche, Khasim se pare că i-a găsit un soț printre ofițerii lui.

– Bine, dar... dădu Diane să spună ceva, dar amuți brusc, înghițindu-și cuvintele, roșie ca racul la față și ferindu-și privirea.

– Voiai să spui ceva despre Khasim? Hai, dă-i drumul, Diane, nu te mai codi.

– S-ar părea că... Aşa mi-a spus... Că nu le dă drept neveste oamenilor lui decât... decât fecioare... bâigui Diane, cu obrazii ca urzicaţi.

– Foarte adevărat.

Privirea Dianei pironi câteva clipe peretele din stânga, apoi se întoarse spre sora şeicului:

– Presupun că, totuşi, Hiriz este... a fost... cadâna lui.

– Îţi dau un sfat, Diane Ronay. Pe fratele meu nu-l judeca după normele obişnuite. Cu firea lui sucită, niciodată nu este ceea ce potrivit obiceiurilor, uzanţelor sau a mai ştiu eu ce, ar fi de aşteptat să facă un bărbat, mai ales cu atâta autoritate câtă are el. Da, altul în locul lui ar fi abuzat de Hiriz fără să stea nici o clipă pe gânduri. Khasim, însă, i-a găsit alt rost, a pus să i se dea lecţii de dans oriental... Dacă la moartea tatei, n-ar fi fost atât de imperios necesar ca el, Khasim, să preia titlul de caid, fratele meu cred că s-ar fi socotit cel mai norocos om de pe lume. Ar fi putut să trăiască după cum îi dădea inima ghes. Adică în mijlocul deşertului, ca un beduin sadea. Având drept casă un cort, purtat de colo-colo de spinarea unei cămile şi întins chiar pe locul unde l-ar fi apucat noaptea. Şi drept toată averea, un cal straşnic şi dobitoace mărunte. În rest – libertatea să cutreiere deşertul în lung şi-n lat. Pentru un singuratic cum este Khasim, asta însemna să trăieşti cu adevărat, să nu te îngropi în catastife, să respiri aerul îmbâcsit al curţilor de judecată şi să porţi veşnic pe umerii tăi povara grijii altora. Ei

bine, Hiriz, egoistă și îngustă la minte, oricum n-ar putea să-l înțeleagă și să-i fie alături. La bine, dar, mai cu seamă la rău.

– Totuși, dacă o găsește amuzantă, bănuiesc că trebuie să se declare mulțumit și cu atât. Fără doar și poate, bărbaților voștri, atât de luminați pe cât se cred, numai de mintea ageră a femeilor nu le pasă atunci când și le aleg de neveste.

– Ți-am spus doar. Și, dealtfel, cred că ți-ai dat seama și singură... Fratele meu nu este un bărbat ca oricare altul.

– Da, bineînțeles. Prea este pătruns de propria superioritate, replică Diane cu năduf. Mie una, mi s-au părut foarte potriviți, el și Hiriz. Devotamentul ei cred că-i place la nebunie.

– Nici șoimii și caii nu sunt mai puțin devotați, constată Morgana în zeflema. Care va să zică ai considerat-o pe Hiriz cadâna lui Khasim?

– Ce mă privește pe mine ce-i este?

– Chiar așa? Morgana ridică din nou dintr-o sprânceană și, mustăcind, întreabă: Când îți aștepți somnul, în patul din cort, nu ți-a trecut prin minte nici o secundă că, poate, cu o noapte înainte, chiar acolo, Khasim și Hiriz făcuseră dragoste?

– Din partea mea, șeicul n-are decât să facă dragoste nu cu una, ci cu o mie de femei, dacă așa îi place. De ce mi-ar păsa?

Ridicând bărbia a sfidare, Diane coborî în sfârșit și ultimele trepte și se pomeni într-o încăpere uriașă, a cărei boltă nici măcar nu se întrezărea, cu coloane imitând trunchiuri de palmieri și pereții

acoperiți de o friză colosală, un peisaj închipuit din ceramică albastră, verde și galbenă.

Pe măsură ce înaintau prin pădurea aceea de coloane, senzația care o stăpânea pe Diane că rătăcea printr-o lume străină, dintr-un timp fabulos, devenea tot mai copleșitoare. Privea cu neliniște crescândă coloanele avântate, pierzându-se în întunericul bolții, umbrele lor monstruoase, dezlănțuirea stranie a imaginației orientale din frize. Aidoma unor stane de piatră, oamenii de strajă, postați din loc în loc, își roteau doar ochii, urmărind-o cu un avertisment mut.

În sfârșit, se opriră în fața unei uși impozante și Morgana îi făcu semn lui Selim să se apropie. Când acesta ajunse lângă ele, Diane îi aruncă o căutătură mohorâtă. Probabil toți servitorii și toate străjile primiseră ordin s-o supravegheze cu strășnicie, ca pe un bun de preț al stăpânului lor, în vreme ce, de fapt, nu era decât țaful ispășitor ce trebuia să plătească pentru moartea femeii al cărei portret avea să-i fie arătat dintr-o clipă în alta.

După ce Morgana îi dădu în arabă câteva porunci, servitorul deschise larg ușa cu două canaturi spre ceea ce părea a fi un salon și aprinse felinarele cu ulei parfumat, care pe când el le potrivea abajururile de sticlă pictată, fumegară alene, cumva în silă.

Încăperea vastă, înghețată precum un mausoleu, era de o măreție aproape lugubră, deși atât plafonul ca un fagure, din lemn poleit, cât și covoarele în diferite culori aveau, desigur, menirea să încânte

ochiul și inima. Fără îndoială, își zise Diane, acela era un loc al fantomelor. Și, cum în ultimele ceasuri parcă o voință străină îi conducea gândurile, se întrebă dacă prezența ei acolo nu avea să stârnească acele anume stafii.

Luând unul din felinarele așezate lângă ușă, Morgana traversă fără grabă încăperea și, oprindu-se la doi pași de peretele până atunci cufundat în beznă, plimbă cu băgare de seamă flacăra șovăitoare pe dinaintea unui portret de dimensiuni respectabile, vrând parcă să risipească umbrele așternute peste făptura reprezentată acolo. Apoi, retrăgându-se până în dreptul Diane, ce se oprise ca hipnotizată, lăsă lumina să scalde întregul tablou.

De peste timp, doi ochi de jărat ic își trimiteau spre ele surâsul inefabil. Același surâs surprins de Diane și în privirea șeicului. Dar, dacă, pe chipul acestuia surâsul se stinge în trăsăturile crunte, în schimb, pe obrazul femeii aduse de soartă în *Kasbahul* din Semara tocmai de la celălalt capăt al lumii, el răspândește seriozitate desăvârșită.

Un vâl strălucitor se revărsa peste rochia parcă țesută din raze de lună, conferind carnației acelei femei o fragilitate nepământească. Ca singură podoabă, mireasa caidului purta în jurul gâtului, înălțat cu semeție tihnită, un șirag de diamante și rubine incredibil de mari.

Până și rama tabloului dovedea o imaginație neobișnuită, imitând o ghirlandă din lotuși de aur, încheiată cu o inscripție în arabă.

– Ce scrie acolo? întrebă Diane într-un târziu.

– În viață nu poți avea decât o singură mare iubire, îi traduse Morgana. În credința noastră, lotusul este simbolul tinereții veșnice... Rama a fost comandată de Khasim, după moartea părinților noștri. Deși n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi „băiatul mamei“, a iubit-o nemaipomenit de mult. Era aproape mândru de frumusețea ei, de felul cum se pricepea să strunească și caii cei mai nărvași. Mergea la vânătoare în rând cu bărbații și totuși era cu adevărat femeie, din creștet până-n tălpi.

– Și incredibil de frumoasă, adăugă Diahe cu blândețe. Îi semeni leit, Morgana.

– Și Khasim îi seamănă. Mai ales ochii i-a luat de la ea. Ți-ai dat seama și tu... Hai, calcă-ți pe inimă și recunoaște-i cel puțin asta.

– N-am spus niciodată că nu are o înfățișare remarcabilă... Ca mulți arabi, dealtfel... Rochia și vălul de mireasă sunt într-adevăr remarcabile și extraordinare...

– Vălul se cheamă pe limba noastră *chaddur*... Știi, pentru nuntă multe fete obișnuiesc să se sulemenească atât, încât își fac din față o mască. Este un obicei care ține de ritul fertilității. Eu nu o să-mi dau însă cu toate vopselele alea. O să port rochia și vălul și sper că o să arăt tot atât de frumoasă ca și mama, aici, în tablou. Și, bine-înțeles, o să-mi pun și colierul. Mi l-a dat Khasim când am serbat majoratul. I-am spus să-l păstreze

pentru mireasa lui, dar el a zâmbit și mi l-a pus la gât. Nădăjduiesc...

Morgana oftă și se întoarse spre Diane.

– Uneori, mă întreb dacă fratele meu o să se însoare vreodată. Și totuși, nu poate să n-o facă. Dacă nu de voie, atunci de nevoie: tribul Ben Haron o să-l oblige să facă pasul acesta, ca să aibă un succesor legitim la titlul de caid. Dar Khasim a împlinit deja treizeci și cinci de ani și...

– O are oricând pe Hiriz la îndemână, dacă o să fie forțat să se însoare...

– Și tu ești pe aici...

– Ceee? Diane se smulse din loc, ca și cum ar fi vrut s-o rupă la fugă. Ca întotdeauna când se răzvrătea sufletul în ea, ochii îi deveniseră ca două safire compacte, înghițindu-i tot chipul. Ce-ai spus?

– Ce-ai auzit.

Morgana ridică lampa mai sus și o examinează din ochi pe Diane, care, în *jellaba* și cu opale la gât, se holba la ea înmărmurită.

– Tânără ești, sănătoasă ești, și mai ai și o obârșie de mai mare dragul... Chiar și oasele astea fine îi stau mărturie. Și, mai presus de toate, știi să-l înfrunți pe Khasim cum n-am mai văzut pe nimeni s-o facă, mai ales o femeie... Voi doi ați putea avea o mândrețe de băiat!

– Te rog... te rog... Taci! Tremurând ca scuturată de friguri, Diane simțea că i se înmoaie picioarele și că era gata-gata să se întindă cât era de lungă pe covorul în mii de culori. Fratele tău

este ultimul bărbat de pe lume cu care m-aș căsători! Iar eu, ultima de pe lume pe care el ar dori-o de nevastă. Ne urâm de moarte, de ce nu vrei să înțelegi?

– Îți declari ura atât de apăsător, de parcă simți nevoia ca înainte de toate, să te convingi pe tine însăși de realitatea ei de netăgăduit. Chiar ură să fie? Când îl vezi pe Khasim, chiar se încrâncenează carnea pe tine? Pentru că, desigur, există și asemenea bărbați, care, chiar fără voia ta, îți întorc sufletul pe dos...

– Nu... nu vreau să discut despre astfel de treburi...

– De ce? insistă Morgana. Trăind în preajma unui bătrân, ți-au fost vârâte în cap tot soiul de prejudecăți, pesemne. Ți se par rușinoase instinctele?

– Nu...

– Ești sigură? Am impresia că ai fost crescută sub un clopot de sticlă. Cu mult mai multe interdicții decât mi-au fost mie impuse. Noi, musulmanele, învățăm de mici o mulțime de lucruri despre viața intimă, pentru care primim o educație specială. Ce-i drept, Khasim, mai dezghețat la minte, a avut grijă să primesc și obișnuita educație europeană... Pe tine, însă, bunicul tău te-a crescut, fără îndoială, mai mult ca pe un băiat, ca pe nepotul pe care și l-a dorit, dar pe care soarta nu i l-a dat... Chiar tu mi-ai povestit mai înainte că la tine acasă purtai haine băiețești și

că ți-s mai aproape îndeletniciri rezervate exclusiv bărbaților.

– Eu și bunicul ne-am împăcat bine și o să regret până la moarte anii petrecuți lângă el.

Ochii Dianeî înotau în lacrimi enorme, ca boabele de mărgăritar. Jalea îi răbufnise din nou din adâncul sufletului, invadând-o în întregime, pentru că nu numai inima, ci parcă tot trupul i se înfiora de durere. Își zicea că singura ființă care-i purtase, cu atâta bunătate, de grijă, și care tremurase cu adevărat pentru ea, nu se mai afla nicăieri. Se vedea singură, de tot singură, rătăcită în lumea aceea de străini...

Cu o lacrimă alunecată în bărbie, se uita în jur cu o privire neajutorată, când, deodată, o blăniță moale și caldă îi mângâie gleznele. Ținându-și respirația, se aplecă și descoperi la picioarele ei, răsfățându-se, o imensă pisică persană, cât un pepene, care, de cum constată că i se dă atenție, se puse pe tors. Ghemuindu-se, Diane mângâie cu vârfurile degetelor urechile catifelate și contemplă ochii mari, ca două smaralde, a căror privire directă o ațintea fără pic de sfială. „Frumoasa mea, murmură fata, îmi dai voie să te iau în brațe?”

– Este Pașa, motanul *Kasbahului* și dușmanul guzganilor, zâmbi Morgana. Nu are nimic împotriva giugiulelii, numai că este cam greu în brațe – *Kasbahul*, atât de vechi și cu beciuri și tainițe nenumărate, îi oferă ospăț după ospăț, așa încât nu peste multă vreme cred că o să-i cam plesnească blănița de atâta osânză.

– Grozav îmi mai plac pisicile, declară Diane zâmbindu-i și săltă de la pământ ditamai cotoiul care, fără invitație, i se cuibări în brațe, fără să se oprească nici o secundă din tors.

Torcea de mama focului. Ba, în comparație cu cele două pisici aciuite în grajdul de acasă, din Bretania și botezate „gemenele” pentru marea lor asemănare, motanul acesta torcea de te asurzea.

Oftând din rărunchi, dar cu inima ceva mai ușoară acum, că simțea lângă ea blănița aceea moale și prietenoasă, Diane își spuse că „acasă la ea” nu mai însemna decât o casă dragă, ce-i drept, dar parcă aflată pe un alt tărâm. O casă pustie, cu sufletul mort... Coco, servitorul de o viață al bunicului, văzuse de înmormântare și de toate celelalte, și fără îndoială, o așteptase tot mai îngrijorat... Dar, el însuși, cândva, om al deșertului, credea poate acum că, într-un fel sau altul, Diane Ronay își găsisese sfârșitul printre nisipurile nemărginite... Așadar, avea să mai rămână pe loc un timp, până va primi rezultatele anchetei asupra dispariției ei, iar apoi, închizând bine obloanele casei și zăvorând cele două intrări, va pleca la fratele său, Bertrand, care locuia la Marsilia.

– Simpatia pare să fie reciprocă, remarcă Morgana privind printre gene motanul cuibărit ca la el acasă în brațele Diane. Hai să închidem aici și să mergem la masă. Ia-l și pe Pașa, dacă-ți face plăcere... Știi ce se spune despre iubitorii de pisici?

– Am auzit, da, răspunse Diane cu nonșalanță.

Morgana râse:

– Nu este nici o rușine să fii puțin mai senzual din fire. Hiriz, oricât s-ar vrea ea, n-are pic de senzualitate... Doar ce-i aruncă Pașa o privire și o apucă toate nevricalele.

– Poate că se gândește la puzderia de șoareci, zise Diane scărpinând burtica motanului, în timp ce ieșea înaintea Morganei din încăpere.

Pe altă parte, tot atât de întortocheată ca la venire, ajunseră în sfârșit într-o cameră unde, pe o măsuță, le aștepta cina. Salim, care le urmase ca o umbră, se postă lângă ușă și acolo înțepeni.

– Cât timp crede fratele tău că mă poate ține sechestrată în castelul acesta... ca al lui Barbă Albastră? întrebă Diane, scoasă din răbdări de prezența servitorului nu departe de ele.

– Hai, lasă frământările și gustă din prăjiturile acestea nemaipomenite. Împacă-te cu gândul că așa ți-a fost scris. *Mektub*, eh?

– Soarta ascunsă în mijlocul deșertului... Cam așa mi-a spus cineva înainte să plec în călătoria asta nenorocită... Diane făcu o pauză. Mă întreb dacă nu cumva bunicul își simțea zilele numărate, iar mie nu mi-a mai zis nimic, ba, mai mult, m-a lăsat să plec de lângă el, tocmai pentru că, așa cum a trăit toată viața, strângând din dinți și înfruntând fără să se vaite toate năpastele, își dorea un sfârșit fără lacrimi și fără zarvă. Ar fi trebuit să-mi dau singură seama cât era de slăbit... Dar eu, în al nouălea cer, nu mă gândeam decât la drumul aici...

Părea atât de mulțumit când m-a văzut plecând și m-a însoțit cu privirea... Rămăsese în mijlocul grădinii, printre trandafirii lui...

Glasul i se frânse. Fără îndoială, pe coșciug, Coco îi așezase un buchet mare de trandafiri și sabia... Tăișul scânteietor, care, într-o clipă de slăbiciune, le ordonase spahiilor atacul asupra acelei tabere din pustiu...

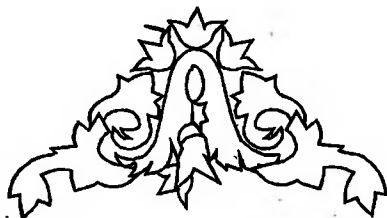
– Și-a făcut datoria cum s-a priceput, îngână ea înghițindu-și cu greu lacrimile. Cum să-l condamni, când a fost atât de bun cu mine?

– Este firesc, încuviință Morgana. Nu avem cum să-i judecăm pe ceilalți după felul cum se poartă cu noi. Nu există om perfect și uneori o singură virtute poate compensa o grămadă de defecte. În sufletul fiecăruia găsim și egoism, și putere de sacrificiu, cruzime dar și bunătate. Suntem oameni, nu îngeri.

– Înțelepciune orientală? întrebă Diane luând puțină frișcă pe un deget, astfel ca Pașa să profite și el de masa aceea copioasă.

– Descifrată în nisipurile deșertului. Doar el este etern. Când noi vom fi numai pulbere, el tot aici o să fie. Prin urmare, acceptă viața așa cum este și cu tot ce-ți oferă. N-ai cum să știi unde și când poate să-ți iasă în cale tocmai iubirea romantică la care visezi, replică Morgana, în vreme ce limbuța aspră a motanului răzuia ceea ce de mult nu mai era decât o părere.

CAPITOLUL VIII

Diane abia dacă mai dădu ochii cu șeicul în zilele următoare. Iar, foarte curând, avu o surpriză foarte plăcută: la insistențele Morganei, i se îngădui să viziteze bazarul în tovărășia acesteia.

În dimineața cu pricina ieșiră așadar prin porțile fioroase ale *Kasbahului* și o porniră la drum, înfășurate în vălurile obligatorii, pentru orice femeie care se aventura în agitația de furnicar a ulițelor și piețelor Semarei, și urmate îndeaproape de gărzile caidului, două huidume înarmate până-n dinți, care, de cum intrau fetele în vreun magazin, se și postau în dreptul ușii.

Mai întâi abordară prăvăliile de mătăsuri și alte asemenea țesături, adevărată încântare pentru Diane care nu mai văzuse niciodată asemenea splendori adunate la un loc într-un magazin. Mătăsuri fine ca petalele de trandafir, brocarturi strălucitoare, catifele suple, valuri întregi de dantele, făurite parcă de mâini îngerești. Fiece lucru asupra căruia își oprea privirea mai îndelung, era pe dată comandat de Morgana, urmând să fie adus chiar în ziua aceea în *Kasbah*, protestele ei vehemente dinaintea acestei risipe fiind alungate de sora șeicului prin gesturi plictisite.

— De mâine o să vină o croitoreasă să-ți coasă câteva rochii mai frumoase decât *jellaba* aceea de pe tine. Nimic complicat sau trăsnit. Niște rochii simple, drăguțe, cu vreo dantelă la gât și la mâneci... Acum, hai să facem o vizită moșneguțului vrăjitor, mare meșter în parfumuri.

Pătrunseră în forfota pestriță a pieței, care, cu explozia ei de culori și de arome era de-a dreptul năucitoare pentru un european mai sensibil. Sub tendele ponosite, țesute din fibră de palmier, tarabele gemeau de mărfuri, iar, în spatele lor, țândări de lumină strecurate prin crăpăturile pânzei dezvăluiau privirii fragmente de chipuri din cele mai diferite, dovedind prin diversitatea tenurilor, de la auriu la ciocolatiu și apoi la negru-antracit, infinitul amestec al raselor. Și nu era acolo ființă omenească să nu se uite lung, iscoditor, la ochii albaștri ai Diane ce răsăreau pe deasupra vălului pe care, de voie, de nevoie, cu sufletul chinuit, trebuise în cele din urmă să-l accepte.

În umbra galeriilor cu arcade ale *Kisariei*, învăluite în aroma cafelei și parfumul enormelor portocale de Jaffa, făpturi fantomatice se buluceau și se răsteau în graiul lor gutural, târguindu-se pe fiecare mărunțiș. Dar hărmălaia atingea apogeul în mijlocul pieții, acolo unde, peste păsăreasca vocilor omenești, se ridicau clinchetele cânilor de cositor ale unui vânzător de limonadă, sunetul dogit al tălăngilor de la gâtul cămilelor și, mai presus de toate, răgetele sfâșietoare ale câte unui nefericit de măgăruș copleșit de poveri, ba încă și

cu ditamai stăpânul nesimțitor cocoțat peste coșuri și desagi, în spinarea lui răpciugoasă.

Pentru ca tabloul să fie complet, mult deasupra loggiilor ce înconjurau piața, deci și deasupra aceluia vacarm și a acelei foieli fără noimă, plutea tăcerea enigmatică a balconșelor-colivii, aninate precar de înaltele ziduri oarbe, cojite de soare.

Dar, făcând abstracție de viermuiala celor ce tăiau frunză la câini pe acolo, *Kisaria* era cu adevărat un furnicar, un furnicar harnic și umil, de vreme ce, în mulțimea măruntelor ateliere îngheșuite unul într-altul, oameni-furnici stăruiau în meșteșuguri venind încă din negura timpurilor și a căror știință aproape ocultă lumea civilizată a pierdut-o demult.

Morgana îi făcu semn Dianei cu capul spre ușa unui atelier și o informă surâzând că acolo se meșteureau din abanos, cu încrustații din sidef, niște splendide lăzi de zestre. Cum le văzu oprindu-se, proprietarul și ieși în ușă întrebând-o ceva în arabă pe sora șeicului.

Aceasta îi răspunse râzând, apoi o lămuri și pe Diane:

– M-a întrebat dacă nu are cumva una din noi nevoie de o ladă de zestre. Ce zici, să comand pentru tine una?

– Nu, mulțumesc, replică Diane răspicat și o luă la picior în direcția pe care o țintuseră până atunci.

Nu făcu însă mai mult de trei pași și înlemni locul ca trăsniță, cu un icnet de groază înnodat în gâtlej. Ca din pământ, îi răsărise în față, tăindu-i

calea, un arab scheletic, purtând cu nonșalanță înfășurat pe după grumaz un șarpe cum Diane nu mai văzuse până atunci nici măcar în vreo poză. De pe chipul arabului, numai piele și oase, acoperit cu cicatrici mărunte, o pereche de ochi mici, vicleni o privea parcă vrând s-o fascineze. Brusc, mumia rânji dezvelindu-și gingiile știrbe și, iute ca fulgerul, îmbrânci înainte corpul reptilei, a cărei limbă fremătătoare trecu nici la două degete de ochii Diane. Cât ai clipi, una din gârzi se și năpusti spre nemernic, dar acesta, agil ca orice năpârcă, reușise să se strecoare în forfota străzii, făcându-se nevăzut cu șarpe cu tot. Îngrijorat la culme, paznicul se întoarse spre Diane, cercetând-o din creștet până în tălpi cu ochii holbați de spaimă.

– Spune-i că n-am pățit nimic, o rugă ea pe Morgana. Am tras doar o sperietură zdravănă, atât.

Morgana îl liniști pe îngerul lor păzitor, care, înclinându-se cu respect dinaintea Diane, se retrase câțiva pași, până lângă tovarășul lui de corvoadă.

– Dacă jivina lui te-ar fi mușcat, sfrijitul ăla ticălos nu-și găsea scăpare nici în gaură de șarpe. Ar fi fost hăituit, și biciuit până își scuipa afară din el sufletul blestemat.

Abia acum sperietura își făcu efectul și Diane se cutremură ca electrocutată.

– Șarpele era veninos?

– Oh, da! Doar stăpânul lui este imun. De atâta venin luat cu picătura. I-ai văzut cicatricele de pe față?

După ce mai zăboviră câteva minute, să-și mai vină în fire eroina acelei întâmplări care l-ar fi înghețat de groază și pe unul ce nu mai așteaptă nimic de la viață, închipuindu-se trecut prin încercările ei cele mai dure, își văzură mai departe de drum.

Încă de cum ieșiseră pe poarta *Kasbahului*, Diane nu se simțise în apele ei din pricina curiozității fățișe pe care trecerea ei o stârnea în furnicarul acela de ființe, una mai oacheșă ca alta. Prea se zgâiau cu toții la ea! Ba și schimbau între ei tot felul de comentarii, mai și arătând-o cu degetul: vezi, asta-i *rumia* care locuiește în *Kasbah*. Fără îndoială, cam asta aveau să-și spună, dacă nu cumva cine știe ce blestemății.

– Fratele tău, Morgana, ține să-și dovedească până la capăt subtilitatea planului său în legătură cu mine.

– Ce te face să spui asta?

– Se preface că-mi îngăduie să mă plimb în deplină libertate prin orașul lui, dar, spune-mi, cum ar reacționa gărzile din spatele nostru dacă eu m-aș abate din drum, îndreptându-mă spre una din porțile cetății?

Morgana râse cu poftă și se opri în fața unei prăvălioare cât o scobitură în zid.

– Numai la fratele meu îți stă gândul! o tachină ea. Uite, eu, mâine-poimâine femeie măritată, n-aș putea spune că-l am în minte pe Rauf de dimineața până seara și de seara până dimineața. Acum, spre exemplu, mor de curiozitate să văd ce parfum o

să-mi fabrice moşneguţul vrăjitor... Al tău cum ți-ar plăcea să miroasă? A țigară de foi, piei netăbăcite și cai?

— Nu-i frumos din partea ta... se răsti Diane indignată. O fi fratele tău cel mai grozav frate din lume și cel mai mare și tare dintre șeici, dar pe mine mă lasă rece, știi bine.

— Așa să fie? răsese ca pentru sine Morgana și pătrunse în prăvălioara-firidă. Când își scoase *iaşmacul*, fața îi mai era luminată de un zâmbet până la urechi.

Un bătrânel smochinit, cu o bărbuță pricăjită, le ieși în întâmpinare ploconindu-se și adresându-i Morganei, în franceză, urările protocolare.

— Am venit la tine, Ahmar, cu o prietenă, îi explică sora șeicului. Să-i prepari și ei, așa cum te pricepi tu, parfumul potrivit.

Ahmar o aținti câteva clipe pe Diane, apoi, foarte prevenitor, o rugă să-și scoată vâlul de pe față și să-i întindă una din mâini.

De-a dreptul fericită să se lipsească de vâlul acela care o făcea să se simtă de-a dreptul ridicolă, Diane se descotorosi de el cât ai zice pește. Pe urmă, își încredință mâna stângă arabului, care, cu degetele lui ca niște crenguțe uscate, începu să pipăie cu băgare de seamă falangele și palma. Dar când i-o aduse până în dreptul nasului și i-o adulmecă atent, fata tresări și-și înăbuși un protest.

— Doar un amănunt, *sitt*. Important, însă, în meseria mea, o lămuri bătrânelul și ochii lui cufundați în orbite clipiră spre ea cu bunătate.

Circulă de câteva zile un zvon. Asume că o doamnă din Anglia se află la palatul caidului... Nicăieri nu se răspândește o veste mai repede ca în bazar. Iartă-mă, *sitt*, dar lumea este tare surprinsă să vadă o femeie tânără și frumoasă venind de peste mări și țări, singură, numai și numai ca să ne cunoască. Ți-ai și făcut o părere despre Semara?

— Prietena mea încă n-a văzut mare lucru, se băgă în vorbă Morgana. Oricum, este pentru prima oară prin părțile astea, iar viața și obiceiurile noastre i se par cam bizare deocamdată.

— Semara este una din cele mai vechi orașe-cetăți din deșert. Ceea ce nu înseamnă însă, că aici viața ar fi încremenit în tiparele de acum sute și sute de ani, nu. S-a schimbat, dar s-a schimbat cu măsură, atât cât trebuia ca traiul să ne fie mai ușor.

Ahmar scruta ochii Dianeii ca și cum vorbele lui ar fi avut un înțeles mai adânc, pe care ea s-ar fi cuvenit să-l deslușească destul de ușor. Sau, poate moșneagul vroia să deslușească el gândurile fetei.

— Unele țări arabe, continuă el, n-au înțeles câte primejdii te pasc când ții cu adevărat să-i ajungi pe alții din urmă cât ai bate din palme. Rezultatul a fost că țările acelea au devenit peste noapte doar niște mahalale suprapopulate ale Orientului, lăsate în voia soartei de șeicii lor care nici nu mai trăiesc acolo, ci aiurea, iar averile și le investesc anapoda, unde cu gândul nu gândești. O asemenea năpastă va ocoli însă Semara atâta timp cât o cârmuiește Khasim Ben Haron, Alah ocrotească-l.

Diane încremenise cu stânga între degetele lui ca nişte surcele şi cu limba amortită; se simţea incapabilă să-i trântască verde în faţă, moşneguţului prietenos, adevărul ei: că şeicul Khasim Ben Haron nu era chiar bunătatea întruchipată. Cel puţin în ceea ce o privea.

Dar chiar dacă, nesocotind toate regulile buneicuviinţe, ar fi vorbit, tot şi-ar fi răcit gura de pomană. Era limpede că în mintea ageră a bătrânului încolţise şi creştea bănuiala despre adevăratul motiv al prezenţei ei în *Kasbah* şi despre felul cum ajunsese acolo. Dar, ca orice supus devotat caidului, prefera, cu mare mulţumire, să accepte supus povestea ticluită pesemne chiar de şeic şi care, se vede bine, făcuse deja înconjurul Sémarei: cum că ea se afla în *Kasbah* la invitaţia Morganei.

— Hai, gata cu vorbele, decretă Ahmar apăsându-i uşor mâna între degetele sale uscate. Pentru *sitt*, un parfum răcoros, ca o boare, şi doar un pic, un pic senzual, nu?

Astfel că o oră încheiată Diane şi Morgana şi-o petrecură urmărind bătrânele mâini iscusite mânuind felurite flacoane şi flaconaşe. După ce turnă, în fine, în sticlute cât degetarul, cele două parfumuri, moşul îi spuse Diane:

— *Sitt* să nu cumpere niciodată flacoane de parfumuri mari. Ca şi dragostea, parfumul dispare dacă nu este păzit îndeaproape. *Sitt* are aici, în sticluta asta, un parfum numai şi numai al său. Este astfel născocit încât, îngemănat cu mireasma

propriei făpturi, să-i iște celui care va respira buchetul lor râvnă nepotolită să o păstreze la pieptul lui... Nu-i asta năzuința oricărei femei?

– Oare asta să fie cu adevărat? răspunse Diane în doi peri și mângâind sticluta extravagantă, întreabă: Ce nume are parfumul? Cum trebuie să-i zic?

– Scriu eticheta îndată, o liniști Ahmar și, aplecându-se peste măsuta de lucru, mângăli ceva în arabă pe eticheta cât unghia.

Apucând-o cu băgare de seamă dintre degetele lui, Diane o umezi cu vârful limbii și o aplică pe sticlută.

– Să văd și eu, zise Morgana nerăbdătoare, uitându-se peste umărul ei. Mmm, nici nu se putea găsi un nume mai potrivit, murmură. Să-ți traduc?

– Da, te rog! Mor de curiozitate, mărturisi Diane. Ce vor să zică semnele astea?

– Grădina ocrotită de ziduri.

– Oh!...

– Ce este? Nu găsești numele pe gustul tău? Ce poate fi mai ispititor pentru un arab decât o grădină închisă între ziduri înalte, ascunzând de ochii străinilor florile și fântânile ei? Dând numele acesta parfumului tău, Ahmar ți-a făcut un compliment rar! Mulțumește-i!

– *Merți*, murmură Diane adresându-i bătrânului și un surâs. O să-l folosesc la ocazii deosebite.

– Se cuvine ca o tânără să aibă mereu asemenea ocazii, îi replică Ahmar, blând. Nu se cade să ne

irosim tinerețea în necazuri și frământări, ci să lăsăm încâlcelile și tristețile vieții pe mai târziu, când vom fi înțelepți și mai răbdători. Fiecăruia îi este dăruit un timp al trandafirilor și al mierii. Pășește fără teamă în grădina bucuriei, *lalla*, și lasă-ți inima să-și încerce aripile și să cunoască zborul. Acesta este tot secretul unei vieți și al unei bătrâneți senine, își duse el gândul până la capăt, scuturând din bărbuța rară, în timp ce, însoțit de privirea lui cumpănită, fetele, din nou ascunse până la lumina ochilor în valurile întunecate, luau drumul înapoi, către *Kasbah*.

În urechi cu aceste ultime cuvinte ale moșului, cu parfumurile lui stăruindu-i în nări, Diane începu să privească în jur cu mai multă obiectivitate. Da, într-adevăr, Semara putea fi socotit un oraș fascinant. Dar, ca să-i guste farmecul, ar fi trebuit să se plimbe în voie, fără paznici pe urmele ei, îmbrăcată în haine în care să se simtă în largul ei și, înainte de toate, fără vâlul acela macabru pe față, care, culmea, în loc s-o ascundă, atrăgea parcă și mai bine atenția tuturor gură-cască. Oare pentru asta purtau arăboaicele cu atâta plăcere *iașmacul*? Ca să atragă privirile și să întărească curiozitatea bărbaților?

— De ce purtați *iașmacul*, Morgana? întrebă ea direct. Toți știu cine ești...

— Nu acesta este și rostul, *chérie*! Peste marginea vâlului, ochii Morganei străluceau amuzați și clipeau ademenitor. O femeie lipsită de mister nu este femeie.

– Face și asta parte din faimoasa înțelepciune arabă?

Din balconul circular al minaretului începu să se reverse peste oraș chemarea la rugăciune: „*Haya alla Salat! Haya alla Falah!*“, răzbătând până la urechile lor ca un șir de ecouri. Se făcuse amiază. Ațintind bolta cerească mult deasupra semilunei de aur din vârful minaretului, ochii Dianei prinseră soarele pentru o secundă în apele lor albastre și scânteiară ca două stelute necunoscute.

Când pătrunseră pe poarta *Kasbahului*, muri și ultimul ecou al chemării *muftiului*. Grădina ocrotită de ziduri înalte, cu cascadele ei de trandafiri și de iederă, te îmbia să zăbovești în răcoarea sa tihnită și cele două fete, dezbărându-se de vălurile lor întunecate, se opriră în umbra pe care niște arbori cu frunze mari, penate, o aruncau asupra unui bazin rotund, cu pești mărunți, aurii.

Diane îngenunche pe marginea din plăci de ceramică a bazinului, urmărind cu privirea absentă forfota peștilor translucizi printre marile frunze de nufăr.

– Parcă ai fi o călugăriță în extaz, remarcă Morgana. Ce gânduri te frământă? Cumva gânduri de schimnică?

– Chiar să vreau, cum aș putea să am asemenea gânduri printre oameni cu înclinații atât de lumesti?

Brusc, Diane cufundă mâna dreaptă în apa bazinului și încremeni așa. Un peștișor mai curios sosi zorit lângă degetele ei, le dădu târcoale, apoi

începu să împungă pe rând, cu botișorul lui cât gămălia de ac, să vadă dacă nu era cumva de mâncare.

— Bănuiesc că tot fără nici o ezitare, așa cum ai băgat mâna în apă, ai plecat atunci, singură, în pustiu, zise sora șeicului. Ce te făceai dacă în bazin, în locul peștișorilor aceștia inofensivi, ar fi fost niște *piranha*?

— Aș fi aflat-o până acum, nu-i așa? surâse Diane contemplând peștișorii cu aripioare și codițe de fum. Oricum, atunci nici prin gând nu-mi trecea că o să dau în plin deșert peste un om ca șeicul Khasim Ben Haron.

— Dar unde altundeva crezi că l-ai fi întâlnit?

Privirea Morganei întârzie o vreme asupra palmierilor uriași ocrotind cu umbrele lor mărunții arbuști ce le creșteau la picioare.

— Nu este Khasim un adevărat fiu al deșertului? Își urmări ea firul gândurilor. Și frate cu șoimii, cu leoparzii, cu furtunile de nisip? Mă întreb: pornind încoace, cărei chemări i-ai răspuns? Chemării deșertului sau gândului lui Khasim care, pesemne, îți repeta mereu numele?...

— Dar... Dar până acum zece zile șeicul nici nu știa că exist! protestă Diane, prefăcută parcă în stană de piatră lângă nuferii uriași, cu aer nepământesc. Apoi, scuturând din umeri izbucni: Prostii! Am vrut să văd Fetna cu ochii mei și, cum fortăreața se află lângă granița voastră, nu este nimic ciudat sau miraculos că l-am întâlnit pe fratele tău. Voi fi tot dați cu soarta și căile ei

întortocheate. Ei bine, dacă bunicul ar fi fost aici judecător sau simplu colonist, eu nici n-aș fi pus piciorul în Africa vreodată. Așa este?

— Da, admise netulburată Morgana. Dar nici Khasim n-ar fi fost însemnat pentru tot restul zilelor de sabia unui spahiu. Urzeala vieților noastre se țese de la sine din viețile și faptele părinților și bunicilor și strămoșilor noștri. Să fi fost Philippe Ronay un colonist umil, n-ar fi avut cum să se facă vinovat de masacrarea unor oameni. De atâta amar de ani numele lui este scris cu litere de foc în mintea și sufletul lui Khasim! Sunt aproape convinsă că te-a adus aici cu gândul.

— Ți-am spus: nici nu știa că exist, repetă Diane revoltată la culme. Când a descoperit cine sunt, am crezut că o să-mi sucească gâtul imediat, fără să mai stea pe gânduri, atât de fioros se schimbese la față. Nici până azi n-am înțeles de ce n-a făcut-o. Poate doar pentru că, așa cum declară chiar el, nu i s-a părut o răzbunare pe măsură. Și-a spus, pesemne, că ar fi mult prea lipsit de rafinament.

— Dacă, în ce-l privește pe Khasim, te consideri pe deplin lămurită, știi cumva ce se petrece și în sufletul tău?

— De când am aflat de moartea bunicului, parcă nici nu-mi mai simt sufletul.

Privirea Diane rătăci o vreme peste zidurile formidabile ce împresurau curtea celor șapte fântâni.

— Într-adevăr, s-ar putea spune că deșertul s-a închis pentru mine. Nici un străin nu va pătrunde

aici, în vecii vecilor. Și, chiar dacă mi s-ar da de urmă, cine m-ar crede că n-am rămas de bunăvoie? În timp ce eu... Știi ce mi-a spus șeicul? Că n-o să mă lase să plec decât dacă o să mă îndrăgostesc de el.

Diane scoase alene mâna din apă. Lunecând până în vârful degetelor subțiri, bobite, parcă de rouă; picau cu repeziciune peste 'plăcile de ceramică încinse de soare și se evaporau aproape instantaneu.

– N-o să mă lase să plec până când... îngână ea cu glas gătuit.

– În cazul acesta, prefă-te că-l iubești, o sfătui Morgana străduindu-se să gândească fără părtinire. Ia-te după Hiriz! Sâcâie-l, sufocă-l cu dragostea ta. Încolăcește-i gâtul cu brațele și sărută-l cu foc. Cazi la picioarele lui, Diane Ronay, dacă asta este singura cheie care-ți deschide porțile Semarei.

– Nu... nu pot, recunosc simplul Diane și se ridică în picioare. Nu pot și nu vreau să-i dau o asemenea satisfacție.

– Atunci o să și-o ia singur, Diane... Hai la masă. Plimbarea prin *Kisaria*, cu toate mirosurile acelea înnebunitoare, îmi stârnește întotdeauna o foame de lup, zise sora șeicului și se făcu nevăzută pe ușa pe jumătate ascunsă după uriașa *bougainvillaea*.

Diane rămase lângă bazin, urmărind, cu mintea aiurea, zigzagurile peștilor, tot atât de iuți ca gândurile ei. Nelămurite, nestatornice, și totuși hărțuind-o în voie.

Un suspin dureros îi izvorî din adâncul sufletului. Revăzu ca aievea casa de pe țărmul bântuit de furtuni al Bretaniei. Își închipui grădina începând să dea semne de paragină, praful așternându-se pe mobile, peste cărți, învăluind miniaturalii soldăței din plumb desfășurați pe postavul mesei din biroul bunicului, cufundat acum în beznă.

Dintre boltele înflorite, cutreierate de libelule, ale acelei grădini, țărmul semet, cu lumină mereu schimbătoare, al Bretaniei părea atât de departe! Ca dintr-o altă lume și dintr-o altă viață.

Șopotul unui havuz îi atrase privirea încetoșată de lacrimi. Pe marginea de piatră, lustruită oglindă de timp, câteva turturele cu cozile înfoiate păseau țăntoșe, uguind potolit, când și când, sub soarele înverșunat al amiezii. În fundal, se decupau pe cerul albastru palmierii înalți, magnificii arbori de jacaranda cu flori liliachii, leandri ivorii... Cascade de flori fremătând de zborul haotic al fluturilor cu aripi ca de mătase pictată copleșeau cele două fântâni arteziene aflate la stânga și la dreapta intrării în *Kasbah*...

Pe neașteptate, zborul unei libelule se curmă în norul de stelute catifelate ale unei imense tufe de iasomie. Năucită de parcă ea însăși se prinsese în capcana aceea minunată și atât de teribilă, Diane așteptă cu sufletul la gură să vadă gâza croindu-și drum din nou spre lumină. Dar secunde se târau, se adunau în minute și libelula nu-și mai făcea apariția, pierdută pare-se pe vecie în noaptea de

basma a iasomiei, răpusă se vede, de parfumul perfid... ori, poate, acceptându-şi de bunăvoie temniţa mirifică.

Păsărelele, care până atunci ciripiseră nepăsătoare într-un arbore de piper, amuţiră deodată. Diane ridică ochii surprinsă şi în aceeaşi clipă, simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Şoimul, ajuns chiar deasupra capului ei, descrie un cerc larg şi, apoi abătându-se spre havuzul de alături, se aşează pe marginea lui.

Pentru două secunde, fata prinse în urechi sunetul aerului prin penajul aripilor feroase. Pironind-o cu privirea lui tăioasă, şoimul încleştă mai bine între gheare baza de piatră a bazinului şi, cu caznă, începu să se tragă spre Diane. Când se văzu nici la un pas de ea, slobozi un hârâit mulţumit.

Instinctiv, Diane încremenise locul, cu pleoapele umbrind luminile ochilor şi cu respiraţia tăiată. Parcă şi simţea ghearele şi ciocul feroce sfâşiind-o, iar inima i se zbătea să-i sară din piept. Groaza de-a dreptul cumplită îi dădea ghiont s-o rupă la fugă, căutând adăpost între zidurile *Kasbahului*, temniţa sa. Instinctul, însă, şi raţiunea desigur, îi şopteau să nici nu clipească măcar. Acela era şoimul şEICULUI, dresat să nu ucidă oricum, iar la cea mai neînsemnată mişcare a ei ar fi reacţionat fără întârziere.

— Bine faci! auzi ea o voce tărăgănată, de astădată adevărată mângâiere, parcă, pentru nervii ei încordaţi să se rupă. Nici nu te clinti. Părul tău

este de vină, *chérie*. Soarele îl face să strălucească și Malik l-a confundat cu penele unui grangur.

Cu mâna stângă protejată de mănua de zale, întinsă spre șoim și lăsând să i se prefire printre buze șuieratul straniu și melodios, ordinul de chemare, șeicul se apropie de fântână cu băgare de seamă. Văzând că marele răpitor, mutându-și privirea de la ea la stăpân, începu să-și desfășoare teribilele aripi, Dianei îi pieri răsuflarea de tot, nepricepând dacă era în afara oricărui pericol. Atunci, șeicul i se adresă șoimului, spunându-i ceva pe arăbește și, spre uluirea fetei, dihania înclină capul pe o parte, aidoma unui nevinovat papagal, strânse la loc aripile și, încheștând între gheare marginea havuzului, se târî cu însuflețire până ajunse lângă brațul stăpânului, de care își frecă ușor creștetul, parcă alinându-se.

— Ciudată mai este dragostea, nu? îi zise șeicul Dianei. O afli până și în inimile cele mai dure și mai înclinate spre solitudine. Și poate că aceea este cea mai de preț. Ciudat: pe Malik tot în deșert l-am găsit. Un pui neajutorat, care din nepricepere, reușise să-și betegească o aripă. Dar, cu toată starea lui jalnică, n-ar fi șovăit o clipă să mi se repeadă drept în ochi, dacă n-aș fi păstrat bine distanța. Îmi făcuse mâinile carne vie până să ajung cu el în *douar*. Ei bine, i-am oblojit rana și oscioarele, fiind încă fragede, s-au sudat perfect, iar Malik, la început, mi-a acceptat îngrijirile de nevoie, apoi încet, încet, m-a primit în inima lui.

Precum vezi, acum ne împăcăm de minune. În schimb, oamenii mei şi azi sunt cu ochii în patru când îl ştiu pe aproape. Este foarte puternic şi, odată întărit, nu cunoaşte mila. Ai făcut foarte bine că nu te-ai clintit din loc. Un singur pas să fi schiţat şi Malik s-ar fi năpustit asupra ta într-o clipă.

Pe când îi vorbea Diane, şeicul nu pierduse din ochi şoimul, care stătea cuminte lângă braţul lui. Dar când stăpânul său, trecând la arabă, i se adresă din nou dându-i pesemne o potuncă, pasărea ieşi din apatie, bătu o dată din aripi şi veni să se așeze pe mânăsa de zale.

— Nu te clinti, îi şopti şeicul Diane. Pericolul n-a trecut încă de tot. Cine ştie ce i se mai poate năzări lui Malik. Şi ochii aceia ai tăi, ca două safire, l-ar putea stârni... Mă duc să-l aşez pe stîngia lui din grajd. Acolo îşi trece vremea când nu-l iau cu mine în deşert. Rămâi până mă întorc.

La asemenea poruncă fără noimă, Diane îi sări tandăra, dar nu replică. Aşteptă doar ca silueta înaltă, înfăşurată în *burnuz* şi ducând pe un braţ şoimul acum domolit, să dispară pe drumul spre grajduri şi imediat dădu s-o ia către *Kasbah*, în căutarea Morganei. Nu apucă însă să facă un pas, că şi trebui să se agaţe de trunchiul palmierului de lângă ea. Gemu stins: „Dumnezeule mare!“ N-o mai ţineau picioarele! Tremurând din toate încheieturile, se sprijini de bine, de rău, de trunchiul uşor înclinat al palmierului.

Când, cu pelerina albastră azvârlită neglijent pe umeri, șeicul reveni în grădină, Diane, fără să vrea, își înfipse unghiile în scoarța solzoasă de sub palme. *Kefüyehul* alb ca zăpada, fixat pe creștet cu un șnur dublu, de aur, indicând rangul suprem, încadra chipul smead, uscățiv, de pe care o pereche de ochi ca doi tăciuni aprinși o așteau cu tot atâta necruțare ca și ochii șoimului mai devreme.

Sesizându-i aerul complet neajutorat, ochii crunți se împlânziră. Un surâs, mai degrabă o tresărire, răsuci colțul gurii de partea obrazului neatins și șeicul spuse aproape în șoaptă, cu glas mai tărăgănat ca de obicei:

– Diane, vino-ți în fire! N-ai de ce să te mai temi. Ți-am spus să mă aștepti aici pentru că vroiam să-ți dau cât mai curând vestea cea bună: în seara asta începi drumul spre casă. Te întorci în Bretania, acasă. Acolo unde-ți este cu adevărat locul... Am înțeles că este o adevărată sminteală să închizi turtureaua în casa șoimului.

Diane înălță ochii spre el, ochii ei reflectând inconștient cerul albastru, cu soarele ca o flacără albă, drept în culmile lui. Pe fața smeadă a șeicului se citea o încordare neobișnuită. Brusc, cu un trosnet sec, cravașa din mâinile lui se frânse și, sub imperiul unei furii greu de stăpânit, caidul aruncă cât colo cele două frânturi inutile, apoi întreabă cam răstit:

– Diane, m-ai auzit? Ai priceput? În câteva zile ai să fii din nou acasă la tine!

– Acasă? îngână ea cu glas scăzut.

Dinaintea ochilor ei răsări casa dragă, coplesită acum de umbră, în care doar tic-tacul pendulei mai stăruia în tăcerea de mormânt. Îşi închipui camera de lucru a bunicului, cu jaluzelele coborâte şi fotoliul din piele învelit într-o husă, pentru că nu mai avea cine să se așeze pe el.

– Da, acasă la tine. De data asta, însă, n-ai să mai faci drumul prin pustiu singură. Te însoţesc chiar eu. Ca să fii sigur că ajungi la Dar Arisi cu bine. Plecăm pe înserat, ca să mergem pe răcoare. În noaptea asta o să fie lună plină, așa că avem lumină din belșug.

– De ce faci asta? întrebă Diane, bănuitoare, apăsându-şi o palmă pe gât, ferindu-se ca două mâini nevăzute să nu încerce s-o sugrume.

– Nu asta îţi doreai?

– Sigur. Dar intenţiile tale erau altele. După câte ştiu chiar din gura ta, numai de ce vroiam sau nu vroiam eu nu-ţi păsa, ba dimpotrivă!

– Ei bine, am renunţat la planul meu în legătură cu tine, mârâi scos din fire şeicul, apoi, adunându-se, continuă cu glas potolit: Oricui îi este îngăduit să-şi schimbe gândurile, nu? Eu, spre exemplu, m-am hotărât să consider încheiată răfuiala mea cu Philippe Ronay şi ai lui şi să şterg cu buretele datoria lui faţă de tribul Ben Haron. Ronay dă socoteală acum dinaintea cuiva cu mult mai cumplit în judecata sa. Şi, desigur, mi-am dat seama că n-ar fi drept să te pun să plăteşti în locul lui. Aşadar, eşti liberă.

Copleșită de un fior nemaicunoscut, Diane încremenise, cu spatele lipit de trunchiul palmierului, parcă una cu el. Privirea ei, albastră precum cerul adânc și neprihănit al pustiului, cuprinse umerii largi, formidabili sub pelerina tot atât de albastră, însemn al puterii regale, apoi se înălță și zăbovi asupra cicatricei teribile. Ca împinsă de o voință străină, mâna ei se ridică șovăitoare și, în sfârșit, acoperi cu băgare de seamă, chiar grijulie, brazda de sabie, parcă vrând s-o alinte.

Șeicul parcă se prefăcuse în stană de piatră. Într-un târziu, un suspin greu îi scăpă printre dinții încleștați:

— Te joci cu focul, Diane. Ia-ți palma de pe obrazul meu cât timp mă mai pot stăpâni!

— O cicatrice atât de adâncă, șopti ea hipnotizată. Nu este de mirare că a închis în ea atâta înverșunare. Ca adineaori șoimul tău, și tu ai vrut să mă faci bucăți-bucățele.

— Este adevărat, scrâșni șeicul și făcu un pas înapoi, înfigându-i degetele în umeri și cufundându-și privirea, care numai că nu arunca fulgere, în apele albastre ale ochilor ei. Deodată, patima îi răvăși chipul întunecat. Nici un cuvânt din câte ți-am spus n-a fost exagerare sau minciună. Și, totuși, tocmai atunci când îți păream mai fioros, tânjeam, de fapt, să te strâng în brațe și să te dezmierd până te-aș fi auzit gemând de plăcere. De când ești în *Kasbah*, noapte de noapte, numai eu ți-am păzit ușa și, crede-mă, au fost momente când

mi-aș fi chemat oamenii și le-aș fi poruncit să mă lege fedeleș, pentru că simțeam că nu mai rezist și dintr-o clipă în alta o să dau buzna peste tine. Da, este timpul să pleci, Diane. Prea mă faci vulnerabil. Viața mea solitară, de care eram atât de mulțumit, a ajuns să mi se pară uneori fără nici o noimă. Mă tulburi și nu pot tolera un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât eu, la rândul-mi, nu-ți stârnesc decât spaimă.

Inima Dianeî zvâcnea cu atâta putere că aproape o asurzea. Și totuși, nu covârșită de spaimă, ci de un fel de beție... Să fi fost nerăbdarea de a se vedea mai repede acasă? Scrutând până în străfundul sufletului său, fata descoperi cât de mohorât se oglindea acolo, de fapt, gândul întoarcerii. Mohorât, ursuz, ca o casă cufundată în întuneric, fără nici o lumină la ferestre, semn că nimeni nu te așteaptă. Apoi mintea i se abătu spre momentul despărțirii de Khasim Ben Haron, vânătorul în a cărui capcană căzuse pe negândite.

– Nu... îngăimă ea ca prin somn. La ce bun?

– Chiar așa, încuviință caidul. Prin urmare, îți repet: ești liberă să pleci. Numai că de astă dată nu mai faci drumul...

– Dar nu vreau să plec de aici! izbucni Diane și brusc, ca înghiontită de palmierul din spate, înfrânse împotrivirea brațelor care o țineau la distanță și-și lipi fața de pieptul șeicului.

Dărdâia ca scuturată de friguri și, pentru o clipă, își aminti că același tremur de nestăpânit o copleșise și atunci când, luând cu hotărâre frâul în

mâini și înfigându-și călcâiele în burta calului închiriat, se avântase fără pic de șovăială spre adâncul pustiului. Încă de atunci, pesemne, cea mai tăinuită fărâmbă din inima ei știuse că înaintarea anevoioasă, în salturi, a calului printre dunele cu înfățișare nepământească o pierdea pentru totdeauna de lumea ei ferită de primejdii și de frământări, purtând-o către tărâmul romantic dar crud al vieții asumate ca o veșnică înfruntare... Ce altceva era Semara, cetatea umbrelor și a chipurilor ascunse sub văluri, hrănită și răcorită de întinsa plantație de curmali și smochini, decât o provocare aruncată deșertului?

— Îți dai seama ce spui? auzi ea glasul răgușit al șeicului.

Apucând-o de păr, acesta îi aduse fața spre chipul său încruntat și-și cufundă privirea în a ei.

— Eu sunt arab musulman. Dacă rămâi, ai fi proprietatea mea, păzită cu strășnicie. Fiecare atom din tine ar fi al meu... Înțelegeți? Înțelegeți cum ar arăta dragostea mea?

— Dacă am găsit atâta curaj ca să te înfrunt atunci când vroiai să mă zdrobești, nu văd de ce n-aș îndrăzni să accept provocarea... dragostei tale, îi replică Diane, ezitând spre sfârșit, încă nesigură asupra deplinului înțeles al cuvântului „dragoste” atunci când era vorba de bărbatul acesta... dușmanul bunicului ei.

— Înfruntă-mă, *bint*, dar nu doar de dragul luptei.

Cu un surâs primejdios, șeicul o ridică de la pământ și, cu ea în brațe, porni spre clădirea *Kasbahului*.

– Khasim! protestă ea în șoaptă, împotrivindu-se oarecum. Poate că, totuși, ar fi mai bine să mă întorc în Bretania...

– Nu te juca cu inima mea, Diane! Rămâi sau pleacă, fă cum poțestești, dar hotărăște-te odată; ori albă, ori neagră!

Fata își lipi fruntea de umărul lui, simțind deodată în nări mirosul familiar, de tutun aspru, de cai și de piei netăbăcite. Cum intențiile șeicului nu-i erau prea limpezi, vechile temeri dădeau s-o năpădească din nou.

– Ce ai de gând să faci din mine? Cadâna ta? suflă lângă grumazul lui, așteptând cu inima cât un purice răspunsul, pe care-l dorea cât mai clar, mai răspicat.

– Ce-ai spus? tună glasul șeicului vârând spaima în simțitoarele turturele așezate pe marginea loggiei, care, cât ai clipi, se și înălțară cu bătaii înfricoșate din aripi, căutând ocrotirea în cerul albastru. Pe Alah! N-am ce zice! Ne înțelegem de parcă am fi amândoi surzi! Noi doi, fată dragă, o să ne căsătorim în toată regula. Am crezut că ai înțeles de la bun început.

Nu se mai putu stăpâni și, cufundându-și privirile în apele albastre ale ochilor ei, se aplecă murmurându-i numele cu patimă până ajunse cu gura lângă buzele ei, pe care le sorbi cu un fel de extaz dureros.

— Pa Alah! îngână el în timp ce-i săruta pe rând pleoapele. Unii din oamenii mei nu vor accepta ușor căsătoria asta. Erau convinși cu toții că o să iau de nevastă o fată din tribul nostru. Dar îi fac eu până la urmă să înțeleagă: am fost, sunt și o să fiu al lor, trup și suflet, dar *rumia* trebuie să fie cu orice preț a mea. Ea îmi este ursită! Am știut asta încă din clipa în care te-am zărit acolo, în mijlocul deșertului, pe jumătate moartă, gata să te înghită nisipurile. Tu erai singura ființă ce-l mai lega de viață pe colonelul Ronay și, dacă ai venit spre mine străbătând țări, mare, pustiu și disprețuind orice obstacol și orice primejdie, este pentru că el însuși mi te-a trimis. Așa cred și nu văd cum mi-ar putea zdruncina cineva credința asta. Vei fi a mea și numai a mea, Diane. Nu avea grijă; în cel mult un an, poporul Semarei te va primi și el cu brațele deschise!...

— Un an? întrebă nedumerită și întrucâtva temătoare Diane.

Cu brațele încolăcite de gâtul lui, simțea tot mai deslușit privirea și plăcerea înfiorată pe care i le trezeau șicului atingerile ei. Pleoapele lui fremătară și coborâră grele, ascunzând jăraticul ochilor și umbrind cu genele lor lungi pomeții chipului smead. Privindu-l, Diane avea senzația că până și inima se topește în ea.

— Cu puțin noroc, poate nu vor fi mai mult de nouă luni, socotind din noaptea nunții, șopti șicul.

— Khasim!

– Naşte-mi un fiu, *bint*, şi o să ai la picioare tot poporul meu. Aşa cum mă ai pe mine încă de pe acum.

– Khasim...

Numele se stinse sub sărutul lui pătimaş.

Deasupra lor, cu băţai leneşe din aripi, turturelele se rotiră o vreme şi, în cele din urmă, reveniră, cuibărindu-se din nou pe arcada galeriei boltite ce duce spre *Kasbahul* caidului Semarei.

– SFÂRŞIT –

